

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

oversat af det Arabiske Sprog efter den for
første Gang, i Calcutta, trykte Arabiske Text
ved Jens Lassen Rasmussen.

Titel | Title:

Tusende og een Nat

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Jens Hostrup Schultz, 1824

Fysiske størrelse | Physical extent:

248 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





58, - 433.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 58^o



115808146385

+Rex



THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO



Tusende og een Nat

oversat

af det Arabiske Sprog

efter den for første Gang, i Calcutta,

trykte Arabiske Text

ved

Dr. Jens Lassen Rasmussen,

Professor i de østerlandske Sprog ved Kiøbenhavns Universitet, Medlem
af det asiatiske Selskab i Calcutta 26. 26.

Første Bind.

2450

Kiøbenhavn.

Trykt og forlagt af Directeur Jens Høstrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1824.



Dette er
Tusende og een Nat,

den lystelige Bog og den listige,
hvilken de Vise og de Lærde
have skrevet i de gamle hen-
rundne Tider, og visse-
ligen haver Scheich Ah-
med ben Muhammed

Schirvani Aljeme-
ni udgivet den i

Trykken udi den

vel befæstede

Stad Calcutta,

hvilken

Allah

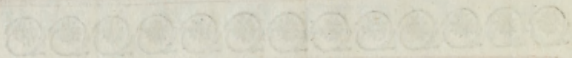
bevas-

re!

Sra
Norden
som Guldet.

7088 Bog

37. 22.



Seite 11

Erklärung der Art.

Die Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

Erklärung der Art ist die

I Allahs Navn! den forbar-
mende, den barmhiertige!

Lovet være Allah! den gavmilde Kon-
ge, Kreaturerne og Menneskenes Skab-
ber, han som hævede Himlene uden Støt-
ter, udfoldede Jorden, som et Teppe, satte
Bjergene, som Støtter, hvorpaa Himlene
hvile, lod Vandet udslyde af de haarde
Klipper, ødelagde Tsemuds og Aads Folk,
og lod Pharao, Dælenes Herre, omkom-
me. Jeg lovpriser Allah for den Sty-
relse paa rette Vei, som han har sat os
til at forvalte, og jeg takker ham for
hans Velgierninger, som ikke kunne be-
regnes ved Tælling.

Derefter give vi tilkiende for de Ed-
les Samfund, og for de udmærkede og
hædrede Scheicher, at vi have besluttet at
skrive denne lystelige og listige Bog, som

er nyttig for hver, som læser i den, efterdi der i den, for Solt af Dannelse, ere mange Regler for Siinhed i Sæder og Levemaade, og ophøiede Tanker og Sætninger, hvoraf man kan lære den Kunst at føre en Tale, samt faae fuldkommen Underretning om, hvad der hændtes Kongerne fra gamle Tider. Jeg har kaldet Bogen Tusende og een Nat. Den indeholder ogsaa herlige Træk, hvoraf Læseren kan lære Skarpseenhed, og at øve sin Dømmekraft, saa at Lyst ei skal besnære ham, men Fornøielse, Fryd og Glæde modtage ham, og Ueilighed af den paa onde Gierninger frugtbare Tids Rædsler være borte fra ham. Allah, som er værdig Lov og Tilbedelse, han er den, som leder paa Sandheds Vei.

Fortælleren, han som har samlet denne
Bog, siger:

Der fortælles, — Allah veed bedre det skjulte i
Fortællingen, og kiender bedre Folkenes Tildragelser i
Fortiden, — at der i de gamle og henrundne Tider var
en meget mægtig og tapper Konge, en Kriger, Reis-
ner, Helt, og Kongernes Betvinger, som agtede ringe
enhver Rytter, var uforfærdet for alt, og havde mange
Krigssvende, Hielpetropper, Armeer og Ryttere. Han
var retfærdig, og affkyede Tyranni og Udselshed. Hans
Navn var Kong Schehrijar (en stor Fyrste). Han
boede i Samarkand. Schehrijar havde en yngre Bro-
der i China, som heed Schahizeman (Jordens Fyrste).
En forunderlig Længsel opstod hos Schehrijar efter at
see og tale med sin Broder. Han lod derfor sin Beziir
kalde, og spurgde ham til Raads angaaende at reise til
ham. Beziren raadte ham, i Stedet for selv at reise,
at sende sin Broder et Brev, hvori han bad ham be-
søge sig, samt Foræringer med Brevet. Kongen billi-
gede Forslaget, og lod strax komme endeel skønne
Foræringer, som: Heste, prydede med Guld og kost-

bare Stene, Slaver, unge skønne Slavinder, og kostbart Huusgeraad. Dertil skrev han et Brev, hvori han i kierlighedsfulde Udtryk fortalte sin Broder, hvilken Længsel han havde efter at see ham. I Slutningen af Brevet skrev han: "Jeg sætter meget Haab til min ærværdige Broders store Omhed og Hengivenhed for mig; visselig maae Du beslutte Dig til at reise til mig; see! Jeg sender Dig min Beziir, for at han kan være Dig til Tieneste i alt, hvad Du behøver paa Veien. Alt mit Onske gaaer ud paa at see Dig, forend jeg døer. Dersom Du tøver med at komme, da døer jeg af Sorg og Længsel, Fred være med Dig!" Derpaa beseglede han Brevet, overleverede det til Beziren tilligemed de omtalte Foræringer, og befalede denne at ile af alle Kræfter med Reisen. Beziren adlød ufortøvet sin Konges Befaling: han gjorde paa tre Dage Bagagen og Fornødenhederne til Reisen istand, og paa den fjerde Dag tog han Afsked med Kong Schehrijar, og gav sig paa Reisen i Drknerne Nat og Dag. Saa ofte han reiste forbi nogen af de Kongers Lande, som stode under Kong Schehrijar, gik enhver af dem ham imøde med kostbare Foræringer, med Guld og Sølv, og herbergerede ham i tre Dage; paa den fjerde tog han Afsked og reiste en Dagsreise, indtil han var nær Chinas Stad. Da sendte han i Forveien een af hans Følge til Kong Schahizeman, for at lade denne vide hans Ankomst. Da Budskabet kom til

Byen, spurgte han, hvor Kongens Slot laae, og da han kom ind til Kongen, faldt han ned og kyskede Jorden, underrettende Kongen om hans Broders Bezziirs Ankomst. Kong Schahizeman besøel sine Emirer og sit Riges Ypperste at gaae Beziren en Dagsreise i Møde. Disse, da de traf Beziren, lykønskede ham til hans Ankomst, og ledsagede ham til Staden, hvor han underrettede Kongen om hans Broders Længsel efter at see ham, og overleverede ham Brevet. Da Kongen havde læst Brevet, var han strax følgagtig til at opfylde sin Broders Ønske, og lovede at ville reise, men først efter tre Dages Forløb, i hvilke han vilde beholde Beziren hos sig, som Giest. Han lod Beziren boe i et passende Pallads, og hans Følge i Telte, samt forsynede ham med alt, hvad han behøvede af Mad og Drikke. Saaledes henrandt de tre Dage: paa den fjerde gjorde Kong Schahizeman sig i Stand til Reisen, og tog med sig kostbare Foræringer, passende til hans Broders høie Værdighed. Da Natten til Afreisen var frembrudt, gik Kongen til Palladset, for at tage Afsked med Dronningen, hans Hustru. Han traadte ind i hendes Sovestue, og saa hende der sove i en andens Arme. Da Kongen saa dette Syn, blev han saa overmaade forbittret, at han intet saa eller hørte for Brede. Han trak sit Sværd, og hug dem begge med eet Hug, og fløvede dem i fire Parter. Derpaa forlod han dem, og gik til Beziren, som intet

vidste af hvad der var hændet. Ved Midnatstid afreiste de begge, og fortsatte Reisen uafbrudt over Dræner, Sletter og ujævne Steder. Saa ofte Kong Schahizeman paa Reisen tænkte paa sin Gemalinde, og hvorledes hun havde styrtet sig i Fordærvelse, forøgedes hans Bekymring og Sorg, i den Grad, at hans Ansigtssfarve forandrede, og Græmmelse stod malet i hans Ansigt. Derpaa blev han hæftig syg, hvilken Sygdom saaledes tog til, at Beziren ofte maatte gjøre Holdt ved Vandstederne. Saaledes gik det bestandigen, indtil han var i Nærheden af hans Broders Stad Samarkand. Da sendtes glade Budskaber i Forveien, for at lade Kong Schehrijar vide hans Broders Ankomst. Sultan Schehrijar blev meget fornøiet, og reiste sin Broder imøde med sine Bezirer, Emirer og sit Riges Ypperste. Da han traf ham, og saae, hvor bleg og svagelig han saae ud, spurgte han ham om Aarsagen hertil. Schahizeman dulgte den sande Aarsag, og skød Skylden paa Reises Besværlighed, Forandring af Vandet og Luften, takkende i øvrigt Allah, den store, for at han lykkelig var samlet med sin Broder. Derpaa holdt begge Kongerne med stor Glands og Pomp deres Indtog i Staden. Den fremmede Konge fik sin Boepæl i et Palads, som laae ved hans kongelige Broders Hauge, og Læger ansattes af Kong Schehrijar til at tage ham i Kuur: de gav ham Pulvere, Dekokter og Mixturen

heel Maaned, men det hialp intet: saa ofte han tænkte paa sin Gemalinde, forøgedes hans Bekymring og Græmmelse, og Sygdommen lod sig ikke helbrede. Imidlertid vilde Kong Schehrijar, at han skulde tage med paa Jagt, om saadan Udsprebelse maaskee kunde hielpe mod Sygdommen; men han frabad sig det med disse Ord: "o min Broder! mit Sind har ikke Lyst til nogen Ting i Verden. Jeg haaber af Din store Godhed og Kierlighed for mig, at Du lader mig blive paa dette Sted, for at jeg kan beskæftige mig med min Sygdom." Kong Schehrijar lod ham altsaa blive i sit Pallads, og reiste bort paa Jagt. Den syge Konge laae den Nat i sit Pallads, som sædvanlig, og hen paa Morgenstunden satte han sig i et Bindue med Gitter for, som gik ud til Haugen. Da han der en Tid havde siddet i sine sædvanlige sørgelige Betragtninger, og græmmet sig over sin Gemalindes Utrøst, see da aabnedes en hemmelig Dør, som hans Broder ellers betiente sig af, og Dronningen gik ud af den med stærke Skridt, som en tørstig Gazel, og hende fulgte tyve Piger, saa skionne som Maanen. De fortsatte deres Gang, indtil de kom tæt under det Pallads, hvor Kong Schahizeman boede, og hvor han sad i Binduet, uden at de kunde see ham. Der var en stor Dam, fuld af Vand; saasnart Pigerne kom dertil, klædte de sig af, og udslogte deres Haar, og see! af de tyve var kun Halvdelen Piger; den anden Halv-

part var Ynglinger, som strax omarmede Pigerne. Dronningen derimod raabte med høi Røst: kom hid til mig, Sidi Said! en sort Slave, som læspede og var styg at see til, krøb ned af et høit Træ, løb hen til Dronningen, omfavnede og kyskede hende. — — — Dronningen med sine Møer gik efter en halv Dags Ophold ved Dammen i Haugen tilbage giennem den hemmelige Dør, som de igien tillukte. Den sorte Slave derimod sprang ud over Haugemuren. Ved dette Syn adspredtes Kong Schahizemans Belymring, hans sædvanlige Grublen veeg bort, og han bar nu langt lettere sin egen Elendighed; han tænkte nemlig ved sig selv: "Denne min Broder er mægtigere, end jeg, hans Rige er større, end mit, og dog gaaer det ham ikke bedre, end mig. Ved Allah! min Ulykke er ringere, end min Broders. Men det seer jeg tydelig, at de fleste Qvinder bedrage deres Mænd, saa Allahs Forbandelse hvile over dem, og over deres Tilbedere." Saaledes talte han saalænge for sig selv, indtil hans Sorg og Bedrøvelse efterhaanden formindskedes. "Jeg troer ikke," blev han ved, "at nogen Mand i Verden er sikker for Qvindelist, og at dog ingen op- hører at være glad, førend det er blevet Aften." Da man bragte ham Mad, spiste han med stærk Begierlighed, efterdi han i mange Dage ei havde nydt hverken Spise, eller Sovn. Natten efter sov han

meget godt, og næste Formiddag, da de bragte ham Frokost, spiste han, takkende Allah, den Høje. Saaledes forbedrede hans Tilstand sig bestandig i ti Dage, indtil hans Broder kom hjem fra Jagten. Han reiste ham imøde. Kong Schehrijar saae, at han var kommet sig meget, og ikke længere var saa mager og svagelig, men saae sund og frisk ud. Herover forundrede han sig saare. Imidlertid reiste de sammen til Staden, og steg af paa Slottet, hvor de spiste tilfammen. Derefter tiltalte Kong Schehrijar sin Broder saaledes: viid, min Broder! at jeg er i stor Forundring over Din Forsatning: Jeg havde fast foresat mig at tage Dig med mig paa Jagt, men da jeg reiste, saae Du bleg og svagelig ud; derfor lod jeg Dig blive hjemme: nu, Allah være lovet! er Du kommet Dig; hidtil meente jeg, at Din Svaghed var kommet af, at Du er borte fra Dit Folk og Dit Rige, og jeg spurgte Dig ej videre derom: men nu ønsker og beder jeg Dig sige mig oprigtig, hvad den sande Aarsag var til Din Svagelighed, og til Din Sundheds hastige Gienerholdelse. Da Kong Schahizeman hørte disse sin Broders Ord, fastede han Dinene til Jorden, og sagde: o Konge! hvad der har givet mig min Sundhed igien, kan jeg ikke fortælle Dig, og beder, at Du derfor vil forskaae mig. Men Kong Schehrijar, som forundrede sig meget over denne hans Tale, trængte endnu heftigere ind paa ham, saa at han endelig fortalte selv Hi-

historien med sin Gemalinde den Nat, da han reiste
 bort, og hvorledes han græmmede sig herover, saaledes,
 at hans Sundhed leed derved. Hans kongelige Broder
 rystede med Hovedet, og forbausedes over denne For-
 tælling. "Ved Allah! Qvindernes List," ud-
 brød han, "er stor; Man maa bede Gud bevare
 sig fra deres Ondskab. Ret gjorde Du, min Bro-
 der! i at dræbe Din utroe Gemalinde, og ei er det at
 undre over, at denne Tildragelse gif Dig nær til Hier-
 tet. Det er en uhørt Historie. Havde jeg været i Dit
 Sted, jeg havde dræbt tusinde Qvinder: jeg var ble-
 vet rasende. Nu Gud være lovet, som har fordrevet
 Din Sorg og Grublen! Men siig mig nu Aarsagen til
 at Du saa pludselig er bleven rask igien? Kongen af Chi-
 na bad sig forskaaet herfor, da han frygtede, at Fortæl-
 lingen vilde paadrage hans Broder mere Sorg, end den,
 som havde rammet ham selv. Da Sagen er saaledes,
 svarede Kong Schehrijar, vil jeg ikke slippe Dig, for-
 end jeg hører Fortællingen af Din Mund. Schahizeman
 maatte altsaa fortælle hvad han havde seet i Vinduet.
 Da Kongen af Samarkand hørte denne hans Broders
 Fortælling, blev han saa heftig forbittret, at han nær
 var død af Forbittrelse. Jeg vil ikke, udbrød han, "be-
 skylde Dig, min Broder! for Usandhed, men jeg øn-
 skede dog gierne at see med egne Øine de Optrin, som
 Du fortæller." "Ønsker Du det," svarede Schahizeman,
 "saa besal en Jagttuur, og naar Jagttruppen er kom-

men uden for Byen, lader os saa hemmelig begive os tilbage til Dit Slot! da vil Du faae at see, hvad Du onsker." En Jagt anstilledes, og næste Morgen gik begge Kongerne ud af Staden og leirede sig i Telte, med Jagtfolkene rundt om sig. Da Natten kom, befalede Kong Schehrijar sin Beziir at tage hans Plads, holde hans Fraværelse skjult, og ei tillade nogen af Leiren at gaae ind i Staden før efter tre Dages Forløb. Derpaa gik begge Konger om Natten forklædte ind i Staden og begave sig op paa Slottet, hvor de, da Morgenens kom, satte sig i Gittervinduet, og saae alt det samme som Kongen af China tilforn havde seet. Schehrijar blev saa heftig forbittret, at han nær var gaaet fra sin Forstand. Ingen er sikker, udbrod han, for denne Verden og dens Ulykker. Vil Du, som jeg, min Broder! saa lader os forlade vore Riger, og vanke om i Verden, hvor den store Allah vil føre os hen; og finde vi een, som er ulykkeligere, end vi, da ville vi vende tilbage; hvis ikke, vedblive vi at giennemvandre Landene, uden at bekymre os om vore Riger, som vi kunne undvære. Da Schahizeman ikke vilde være sin Broder imod heri, saa gik de, som der fortælles, ud af Slottet igiennem en anden Port, og hørte ikke op med at vandre, førend de kom til det salte Hav. Der satte de sig ned ved Strandbredden, og talte sammen om den haarde Skiebne, der havde rammet dem begge. Imedens de saaledes sadde og talede sammen, see! da udgik der fra Midten

af Havet et frygteligt Skrig. De bleve meget forfækkede: det forekom dem, som Himlen lagdes ovenpaa Jorden. Derpaa adskiltes Havet, og en sort Colos hævede sig op af det, blev høiere og høiere, indtil han naaede til Himlens Skyer. Af Angst krøbe begge Kongerne op i et stort Træ, for der at sfiule sig. Fra Træet af saae de, at den sorte Gestalt, som de endnu ei kunde sfielne, hvad var, vadede igiennem Vandet, og gik op til den grønne Eng ved Strandbredden. Da han var kommet derhen, saae de, at det var en stor fort Genius, som havde paa sit Hoved en stor Kiste af Glas med fire Laase af Staal. Uhyret satte Kisten ned paa Engen under et Træ og lukte de fire Laase op. En Dame steg ud af Kassen, majestætisk i Høide, deilig af Skabning, sød i Tale, med et Ansigt, som Guldmaanen. Geniusen lod hende sætte sig under Træet, og saae forelsket til hende, sigende: "o Du mit Hjertes Elskede! Du, som jeg bortrovede Din Bryllupsnat, for at ingen skulde elske Dig, før end jeg! lad mig nu sove i Dit Skiod!" derpaa lagde han sit Hoved i hendes Skiod, udstrakte sine Fodder, som naaede til Havet, og faldt i saa stærk Sovn, at han snorkede. Da Dronningen blev træt af hans Hoveds Vægt, løftede hun det i Veiret, og derved faldt hendes Dine paa de tvende Konger i Træet. Hun vinkede af dem, at de skulde komme ned, tog Geniusens Hoved af sit Skiod, og lagde det paa Jor-

den. Derpaa stod hun op, gik hen til Træet, i hvilket Kongerne sadde, og bad dem stige ned. De bleve meget forskrækkede, da de saae, at hun havde opdaget dem i Træet, og bade hende i Allahs Navn skaaene dem for at stige ned. Men ingen Bøn hjalp: "ville I ikke stige ned til mig," sagde hun, "vaagner jeg Geniussen, og han skal dræbe Eder strax." For at redde deres Liv, maatte de altsaa stige ned. Saasnart de vare komne til Jorden, forlangte hun deres Dmarmelse, i det hun truede, at dersom de ikke adløde, vilde hun vaagne Geniussen. De bade hende aflade at anmode dem om sligt: "vi ere netop flygtede bort, fordi vi ei ville have med Qvinder at skaffe; desuden ere vi her i Frygt og Rædsel for Geniussen, og Glæden er derfor bortflygtet." Men deres Ord formaaede intet. Hun svoer, at hun vilde vaagne Geniussen, hvis de ei adløde. De maatte altsaa feie hende i hendes Begiering. Derpaa tog hun en Pung frem af Barmen, og viiste dem otte og halvfemsfindstyve Seglringe, sigende: "vide I, hvad disse Ringe betyde? Eiermændene til alle dem have været mine Tilbedere. Giver I mig nu og Eders Seglringe, for at jeg kan faae Hundredetallet fuldt. Saamange Tilbedere har jeg da havt, uagtet denne Genius, som røvede mig bort min Bryllupsdag, har indsluttet mig i en Kasse med fire Laase, og nedsænket mig i dette brusende og oprørte Hav, for at forvisse sig om min Trofkab;

men han fiender ikke Qvindelist, som er uimodstaelig. Hvad en Qvinde vil, kan ingen Mand forhindre." Begge Kongerne, forbausede over denne Fortælling, gave hende deres Ringe; hun stak dem i Posen til de øvrige, gik derpaa hen til Geniusen, tog hans Hoved op fra Jorden, og lagde det paa sit Skjød igien. Kongerne bad hun nu forsøge sig bort, at ikke Geniusen, naar han vaagnede, skulde faae dem at see og dræbe dem. De skyndte sig bort. Underveis talte de blot om den uhørte Tildragelse, som de havde overværet. Ved Allah! sagde Kong Schehrijar, denne Genius er ulykkeligere, end vi, thi han er i hver Henseende mægtigere: han har rovet Pizgen hendes Bryllupsnat: han indeslutter hende i en Kasse med fire Laase, nedsænker hende i Havet, og mener nu at være sikker for hendes List, men ikke desto mindre har hun havt hundrede Elskere. Derfor lader os vende tilbage til vore Riger, og slaae os til Rolighed. Vi ville aldrig give os, men hvad jeg for min Deel videre har betænkt, skal jeg siden nærmere meddele Dig." Saaledes bleve de ved at vandre, indtil de den tredie Dags Morgen kom til Jagtleiren, de havde forladt. Schehrijar gik med sin Broder ind i sit Telt, og vendte sig med et naadigt Blik til sine Emirer, Bezirer og Dørvogtere, hvilke han skænkede Kongelige Grespelse. Derpaa befalede han Jagtleiren at bryde op, og begive sig tilbage til Staden. Da

han var kommet til Slottet, satte han sig paa sin Trone, lod hente sin fornemste Beziir (den samme, som havde de to Døttre, som nedenfor, om den almægtige Allah vil, skulde omtales: Donjazad, og Schehrizad), og befalede ham at hals hugge hans Gemalinde, Dronningen, eftersom hun havde brudt sin ægteskabelige Tro. Strax greb Beziren Dronningen og førte hende til Retterstedet, hvor han afhug hendes Hoved. Dernæst tog Kong Schehrijar sit Sværd, gik ind i sit Harem, og ihjelslog med egen høie Haand alle Qvinde, som vare der. En høi Ed svøer han, at naar han givtede sig med en Qvinde, vilde han ikke lade hende leve længere, end een Nat, men ihjelslaae hende om Morgenens, thi, sagde han, "der er ikke paa hele Jordens Overflade en eneste dydig Qvinde." Snart efter afreiste hans Broder Kong Schahizeman til sit Rige. Kong Schehrijar forsynede ham rigeligen med Fornødenheder til Reisen, gav ham mange kostbare Foræringer, og fulgte ham paa Bei to Dages Reise.

Da Kong Schehrijar var kommet tilbage til sit Slot, befalede han, siddende paa Tronen, sin Beziir at bringe ham en af hans Emirers Døttre. Beziren adløb. Sultanen sov hos denne Skønhed om Natten, og om Morgenens befalede han Beziren at ihjelslaae hende. Saaledes vedblev han hver Nat at give sig med een af sine Emirers Døttre, og om Morgenens

at lade hende dræbe. En stor Mængde Møer bortreves paa denne grusomme Maade. Modrene opløstede et stort Skrig, de ønskede Kongen Død og Undergang, og bade til Himlens og Jordens Skaber, at hans tyranniske Regiering maatte faae Ende.

Beziren, som maatte myrde de unge Piger, havde selv to Døttre, hvoraf den ene heed Schehrizad, og den anden Donjazad. Den ældste, Schehrizad, besad mange Kundskaber og var megen hengiven til Læsning. Hun havde lagt sig meget efter Filosofi og Medicin, og havde en lykkelig Hukommelse til at huske Vers. Hun udmærkede sig ved Forstand, Kundskaber, ædel Opførsel og Sædernes Strængthed. Hun sagde en Dag til sin Fader: "hvorlænge, min Fader! vil Kongen fremture i denne oprørende Myrden af de unge Piger! tillad, at jeg aabenbarer Dig, hvad jeg har i Sinde, for at befrie Familierne fra Undergang. Jeg beder Dig indstændig om at giwte mig med Kongen. Skulde min Plan ikke lykkes, da deler jeg Skæbnen med de andre Piger, som han lader dræbe." Beziren blev meget opbragt over denne, efter hans Mening heel uforstandige, Tale: "Du veed ikke, Du Uforstandige!" udbrød han, "at Kongen har svoret ved sit Liv paa, at han ei vil have nogen til Hustru længere end een Nat. Hvorledes kan Du fremkomme med sliq uforstandig og næsten affindig Tale?" Schehrizad svarede: "Du maae endelig giwte mig med ham, lad og

være, at han dræber mig og jeg bliver et Offer for de andre." "Hvad Nytte," udbrod Beziren, "har Du efter Din Død heraf? der er jo intet, som paalægger eller nøder Dig til, at Du paa denne Maade skulde sætte Dit Liv i Bøve." Da Schehrizad alligevel stod fast ved sit Forsæt, blev Beziren meget vred og opbragt: "Du overveier ikke Tingene, gienstvarede han, bruger ingen Forsigtighed, tænker ikke paa Enden, erkender ei, hvor uheldssvanger dette Dit Forsæt er. Du skulde følge, hvad Ordsproget siger: Jeg sad i en høi Stilling, uden at jeg bekymrede mig om fremmede Sager; men jeg frygter, at det vil gaae Dig, som det gik Eslet med Tyren og Landmanden. "Hvoriledes er den Historie?" spurgte Schehrizad. Storveziren fortalte følgende

Historie om Eslet, Tyren og Landmanden.

Der var engang en riig Kiøbmand, som havde meget Guld, mange Slaver, mange Kameler og andre Lastdyr. Han havde sin Gaard paa Landet, hvor han med sin Hustru og Børn morede sig, og forsøgte at være Bønde. Han besad den Gave, at han forstod Tyrens Sprog, men tolkede han for nogen, hvad han havde hørt dem sige, var hans Liv omme; derfor holdt han af Frygt for Døden sin Hemmelighed hos sig selv. Han havde i sin Stald en Tyr og et Esel, som stode hver i sin Baas, tæt ved Siden af hinanden. En Dag, da

han havde sat sig ved Siden af dem, imens hans Børn løb og legede hos ham, hørte han Tyren sige til Eslet: hvor jeg priser dig lykkelig! du lever et roligt Liv; det Arbeide, man fordrer af dig, er kun ringe, du bliver omhyggelig passet, din Baas gøres smukt reen, du faaer rensset Byg at æde, og godt koldt Vand at drikke. Jeg derimod fører et elendigt Liv: Midt om Natten trækker man mig ud paa Ageren, hvor jeg spændes for Ploven, og maae trække, fra det gryer af Dag indtil den silbige Aften. Jeg maae arbejde over mine Kræfter, og taale en foragtelig Begegnelse, som Hug og Skiend, af den Tølper af Plovmand. Min Hals gaaer Huden af, saaledes maae jeg trække Plov indtil den silbige Aften! da sætte de mig ind i Stalden og kaste noget Halm og Bønner for mig, hvortil kommer, at man aldrig gjør reent i min Baas, men jeg maa ligge i Snavset. Det eneste, du har at bestille, er at bære Riøbmanden, naar han engang imellem et par Times Tid rider ud paa dig! al den øvrige Tid kan du hvile dig, imedens jeg maae slæbe: du kan sove, imens jeg maae vaage: du er æret, jeg er foragtet.” Paa denne Tale svarede Eslet med følgende Ord: Min fiære Bredhoved! med Sandhed har man kaldt dig en Dre, thi du er frygtelig dum, og blottet for al Kløgt og Forslagenhed. Du gjør dig selv ulykkelig, og dræber dig selv, for at andre, som meget

lidet sørge for dig, kunne have godt deraf. Jeg har hørt Digteren sige:

Jeg vil befale min Siel arbeide hver Dag
og Nat, af Omhu for den, hvis Formue
jeg ikke faaer noget af; ligesom Tvætter-
ren sværter sit Ansigt i Solen, for at
blanke fremmede Klæder.

Der siges ogsaa i Drdsproget: "Den, som er uden
Veiviser, farer vild af Veien." Du drives nu
ud om Morgenens tidlig, og kommer ikke tilbage før
Aftenen sildig. Du pines og prygles alle dine Dage,
og naar du endelig kommer paa Stald om Aftenen,
bindes du i en stinkende Baas, og du bliver staaende
rolig og tilfreds, stangende med Hornene og trampende
med Forbenene, saa at Rygteren troer, at du er vel-
fornøiet: Du brøler, og de kaste Foder til dig, som
du med Graadighed opæder. Dersom du i det Sted
kastede dig plat ned paa Jorden, naar du kom hjem
fra Arbeidet, og, naar de slængte Foder til dig, ikke
aad af det, men lod som du var dødelig syg, da skulde
du have samme gode Dage, som jeg har. Tyren ud-
øste mange Taksigelser og Lovpriesninger over Eslet for
det ypperlige Raad, han havde givet, og lovede at
følge det i alle Dele. Hele denne Samtale havde
Købmanden hørt Ord til andet.

Næste Dag, da Tyren spændtes for Ploven, som
sædvanlig, var den doven og vilde ikke trække: Plov:

manden pidskede den derfor dygtig: den brød Ploven itu, og løb sin vei. Da Plovmanden naaede den igien, pryglede han den næsten halv død. Den blev saaledes ved at være balstyrig hele Dagen, indtil den om Aftenen fortes i Stalden igien. Den hverken stangede med Hornene, eller trampede i Jorden, men stod gandske døsig, lugtede til Foderet, men rørte ikke et Straa. Morgenen efter sandt Plovmanden Foderet og Bennerne urørte, og saae Tyren selv ligge og gispe med udstrakte Been. Plovmanden troede at den var syg. "Her har vi Marsagen," sagde han, "hvorfor den ikke vilde arbejde i Gaar." Derpaa gik han til Kiøbmanden, og fortalte, hvorlunde Tyren var bleven syg. Kiøbmanden, som vidste Bessed, befalede ham at tage Eslet, og spænde det for Ploven i Tyrens Sted, med Tilføiende, at han ikke skulde skaae det, men lade det arbejde, ligesaa stærkt, som Tyren. Eslet havde nær slæbt sig fordærvet. Om Aftenen kom det mørbanket, med Huden affrabet paa Siderne og Halsen, og neppe formaaende at slæbe Benene efter sig, hjem i Stalden. Imidlertid havde Tyren fornøiet sig paa det bedste hele Dagen igiennem med at ligge, sove og æde. Den udøste tusinde Velsignelser over Eslet, hvis gode Raad havde skaffet den en saa glad Dag. Saasnart Eslet, hvis haarde Skiebne den ikke kiendte, ankom i Stalden, hilfede Tyren ham venstabeligen, og sagde: "takket være Du, min store Vel-

gjører! for at Du ved dit vise Raad, har skaffet mig god Hvile og Gode i Dag." Efelet var saa vred, saa forbittret og saa øm af Huggene, at det ikke svarede et eneste Ord paa denne Tale. Derimod filosoferte det saaledes ved sig selv: "al denne Ulykke er kommen over mig, fordi jeg ei har kunnet styret mig selv, men vilde give Raad til andre; det er ude med mig, dersom jeg ikke ved en List faaer drevet Tyren Grillerne ud af Hovedet." Derpaa lagde Efelet sig ned til Hvile. Saaledes, min Datter! lagde Biziren til, gik det Efelet, fordi det ikke kunde styre sig selv. Dersom Du ikke hører mig, vil Du og af samme Aarsag gaae under; derfor er det rigtigt, at Du holder Dig rolig og følger min Paamindelse, for at Du ei skal styrte Dig selv i Ulykke." Men Scherizad blev urokkelig ved sit Forsæt. Dersom Du ikke forandrer Din Beslutning svarede Biziren, frygter jeg for, at det vil gaae Dig, som det gik Riobmandens Hustru, som jeg nu skal fortælle Dig:

Riobmanden, som var nysgierrig efter at høre, hvad der videre foregik imellem Efelet og Tyren, gik ud om Aftenen med sin Kone, og satte sig i Maaneskinnet paa Taget af Huset, hvorfra han kunde see, hvad Efelet og Tyren toge sig for. Han hørte da Efelet sige: "sig mig, kæreste Dre! hvorledes Du vil bære Dig ad i Morgen!" "Aldeles," svarede Dren, "ligesom Du har raadt mig; det Raad, er, som jeg

har erfaret, saa ypperligt, at jeg bestandig vil følge det." "Jeg frygter," sagde Efelet, "at det vil geraade Dig til Ulykke, dersom Du vedbliver at følge mit Raad; jeg troer, at jeg desaaarsag ikke bør undlade at melde Dig, at jeg i Aftes, da jeg førtes hjem paa Stalden, hørte Kiøbmanden sige til Plovmanden: "dersom Tyren ikke i Nat fortærer sit Foder, er munter og staaer op i Baasen, skal Du i Morgen hente Slagteren, thi da kan det ikke nytte, at den lever længere: dens Kiød vil jeg bortgive i Almisse, og af dens Hud vil jeg lade gjøre et Hynde." Tyren blev ved disse Ord meget bevæget, reiste sig op og brølte. Kiøbmanden, som havde hørt hvert Ord, løe af fuld Hals. Hans Kone, som var nærværende, spurgde, hvad det var, han løe saa heftig af. Han svarede: det kan jeg ikke sige; dersom jeg aabenbarer Dig Hemmeligheden, er jeg dødsens. Det er kun en Udflugt, udbrod hans Kone, men dersom Du ikke siger mig Karsagen til Din Latter, vil jeg, jeg sværger ved Allah i Himlen! fra dette Dieblik af aldrig sidde hos Dig, hvorpaa hun satte sig til at græde. Kiøbmanden brugte alle Overtalelseskonster, for at bevæge hende til at lade den Grille fare. Han aabenbarede hende, at Allah havde skænket ham Evne til at forstaae Dyrenes Sprog, men under den Betingelse, at han ikke uden Livs Fortabelse kunde aabenbare nogen, hvad han hørte dem sige. Men hans Forestillinger frugtede

intet. Hun vilde have Sagen at vide, om det endog skulde koste hendes Huusbondes Liv. Da nogle af Kiobmandens Naboer kom til ham, lod han dem vide, at hans Endeligt var nær: de satte sig ned, og græd over ham. Hans Børn, store og smaae, Arbeidsfolk, Slaver og andre hans Undergivne græd ogsaa. Kiobmanden lod Bidner hente; i deres Derværrelse udbetalte han sin Kone, hvad der tilkom hende, gjorde Testamente til Fordeel for sine Børn, gav sine Medhustruer deres Frihed, og sagde Farvel til sine Naarørende. Alle græd; alle bade Kiobmandens Hustru at gaae i sig selv, aflade fra hendes Bilsfarelse, i det de foreskillede hende, at hendes urimelige Onske, om det tilfredsstilledes, vilde have hendes Mands Død til Følge. Men alle deres Forestillinger vare uden Virkning. Hun blev ubevægelig.

Denne samme Kiobmand havde et halvt Hundrede Høns og een Hane. Kiobmanden hørte, imens han sagde Farvel til sin Familie og Slaver, en af hans Hunde sige i sit Sprog til Hanen: Allah lade Dine Onsker blive uopfyldte! Du uforstandige Hane! er det passende paa en Tid, som denne, at hoppe fra en Høne paa en anden? Hvad Ulykke er der da skeet i Dag? spurgte Hanen. Ved Du ei, svarede Hunden, at vor Huusbonde i Dag bereder sig til Døden, fordi hans Hustru vil, at han skal aabenbare hende den Hemmelighed, som Allah har lært ham, og naar

han gjør det, skal han døe. Vi sørge alle over ham, men Du derimod slaaer med Vingerne, kagler, og er velfornøiet. Naar vor Huusbonde, svarede Hanen, har saa ringe Forstand, at han ei forstaaer at regiere den eneste Hustru, han har, fortienner han neppe at leve. Jeg har halvtredstindstyve Koner, som alle adlyde mig uden mindste Modsigelse, saa godt veed jeg at regiere dem. Min Herre derimod, som dog skulde være en forstandig Mand, forstaaer ikke at styre en eneste Kone. Sa hvad skulde da vor Huusbonde gjøre? spurgde Hunden. Han skulde, svarede Hanen, tage en Baand, lukke sig inde med sin Kone i eet af sine Bærelser, og da giennemhænke hende saalænge, indtil hun bad om Forladelse, og gjorde Bod og Bedring. Naar han gjorde saaledes, var den Sorg slukt, men dertil har han neppe Forstand og Indsigt nok.

Risbmanden, som havde hørt hvert Ord, var ikke seen til at følge Hanens Raad. Han gik strax ind i Huset, og bad sin Kone gaae med sig ind i et Kammer; hun gik, meget fornøiet, da hun nu ventede at faae Hemmeligheden at vide. Han kom strax efter, med en Baand ubi Haanden, og begyndte, saasnart han havde lukket Døren i Laas, med saadant Eftertryk at henvende Baanden til hendes Lemmer, at hun opløftede et stort Skrig. "Vil du herefter spørge mig om Ting, Du ikke behøver at vide?" spurgde han hende. "Nei! raabte hun, jeg vil aldrig gjøre det meer. Hold op! søde

Mand! jeg beder om Forladelse.” Da han saaledes mærkede, at hun fuldkommen var helbredet for hendes utidige Spørgesygge, aabnede han Døren igien, og lod hende gaae ud. Hendes Forældre, Slaverne og de andre, som vare nærværende, bleve meget glade over denne lykkelige Forandring. I Stedet for Sorg kom der Glæde over hele Huset. — Saaledes lærte Riobmanden af Hanen den Kunst at regiere sin Kone. Du, min Datter! lagde Storveziren til, aflader nok heller ikke fra dit ubesindige Forsæt, førend jeg behandler Dig paa samme Maade, som Riobmanden behandlede sin Kone. Intet, min Fader! svarede Schehrizad, kan afdrage mig fra min Beslutning. Dersom Du ikke selv vil gifte mig med Sultanen, gaaer jeg selv til ham, og beretter ham, at min Fader har vægret sig ved at gifte mig med ham. Du vil da falde i Unaade hos Sultanen, og jeg bliver dog gift med ham.

Da Beziren saae, at alle hans Bestræbelser for at bringe hans Datter paa andre Tanker vare forgiæves, gif han til Sultanen, og sagde ham sit Vrende, at han nemlig kom, for at tilbyde ham sin Datter til Hægte. Hvorledes? vil du give mig Din egen Datter! udbrød Sultanen i sin store Forundring over dette Tilbud, endskiøndt Du veed, at jeg i Følge min Eed befaler Dig i Morgen at dræbe hende, og følger Du ikke min Befaling, lader jeg Dig dræbe i hendes Sted. Beziren svarede: O Herre! gid Allah forøge din Magt og for-

længe dit Liv! Jeg har tydelig forestillet hende Følgerne af hendes Forsæt, men uden at det har frugtet noget: hun er uroffelig i sin Beslutning. Sultanen modtog altsaa Tilbudet, og bød Beziren bringe sin Datter til ham samme Aften. Beziren gik, og bekiendtgjorde dette for sin Datter, som blev meget glad derved. Hun begyndte strax at gjøre sig i Stand til om Aftenen, og kaldte af sin Søster, til hvem hun sagde: jeg skal i Aften giftes med Sultanen; naar jeg er kommet op paa Slottet til ham, vil jeg sende Bud efter Dig. Naar Du da seer, at Dagen snart bryder frem, tæl da til mig omtrent disse Ord: "dersom Du ikke sover, min Søster! fortæl mig da een af de skønne Fortællinger, jeg veed, Du kan." Paa denne Maade haaber jeg at redde mit Liv, og at frie Sultanen fra at udøse uskyldigt Blod. Donjazad lovede, med Glæde at opfylde sin Søsters Ønske.

Da Aftenen kom, førte Storveziren sin Datter til Sultanen, som gik ind med hende i sit Harem, hvor han talede med hende. Schehrizad græd. Sultanen spurgte hende, hvorfor? Jeg har en Søster, svarede hun, som jeg inderlig ønskede at see og tale med for sidste Gang. Sultanen samtykkede i, at hun hentedes. Hun kom uden Ophold, og fik Tilladelse til at ligge ved Siden af Tronssofaen. Da Størstedelen af Natten var forbi, vækkede Schehrizad sin Søster, som ikke glemte at sige, hvad Schehrizad

havde bedt hende om: min kiære Søster! dersom Du ikke sover, fortæl mig da een af Dine smukke Fortællinger; uvist, om det ikke er sidste Gang, jeg faaer dem at høre. Schehrizad henvendte sig til Sultanen, og bad ham om Tilladelse til at fortælle en Historie. Han gav hende den. Hun blev meget glad, og begyndte, som følger:

Sørste Nat.

Der var, stormægtige Konge! engang en stor og fornem Riibmand, som eiede meget Guld og Sølv, mange Slaver, skionne Slavinder, og artige Børn. I andre Lande havde han en stor Mængde udestaaende Rigdomme, som han havde sat i Handelen. Han reiste en Dag ud paa Landet, for at fornøie sig med sine Venner. Da paaakom ham en heftig Lyst til at giøre en Reise. Han befalede derfor næste Dag sine Slaver at lave de Fornødenheder til, som han behøvede paa Reisen. Da dette var skeet, tog han til sig de fornødne Penge, satte sig til Hest, og reiste bort, uden at nogen eneste ledsagede ham. Han reed Nætter og Dage, indtil han sund og fornøiet kom til den By, hvorhen hans Ugte havde været at reise. Saa snart han var færdig med sine Forretninger der, begav han sig paa Hiemreisen, da han længtes efter at see sin Familie igien, og reiste derfor tilbage saa iilsomt, som muligt. Paa den fjerde Dag, efterat han havde forladt Byen,

faae han for sig en stor og prægtig Hauge, som var lystelig at see til. Den reed han ind i, og satte sig i Skyggen under et af Træerne, hvor der tæt ved var en Kilde med rindende Vand. Han bandt sin Hest ved en Green paa Træet, og tog ud af sin Badsæk et Stykke Brød med Smør og Honning paa, samt nogle faae Dadler. Med Tak til Allah begyndte han at spise af Brødet og Dadlerne. Daddelkiernerne kastede han fra sig til høire og venstre, indtil han var færdig med sit Maaltid. Da stod han op, vaskede sig, som befaleet er i Profetens Lov, og gjorde sin Bøn. Neppe var han færdig dermed, førend han saae en Genius komme, hvis Fødder vare paa Jorden, men Hovedet høit ubi Sky, med et draget Sværd i Haanden. Han blev staaende foran Kiøbmanden, og sagde: ligesom Du i Dag har dræbt min Son, saaledes vil jeg og dræbe Dig, og udslette Dit Minde. Kiøbmanden, yderst forbauset og forfærdet, svarede: o Herre! for hvilken Synd vil Du dræbe mig? hvad Ondt har jeg gjort Dig? Jeg veed ikke af, at jeg har dræbt Din Son, som Du beskylder mig for. Har Du ikke sidet her, og spist Dadler? spurgde Geniusen. Jo det har jeg gjort, svarede Kiøbmanden. Men da Du spiste Dadlerne, blev Geniusen ved, og kastede Kiernerne fra Dig til høire og venstre, ramte en Kierner min Son, som gik ved Siden af Dig, og den blev Aarsag til hans Død. Nu kan jeg ikke andet, end

dræbe Dig, ligesom Du har dræbt ham, efterdi den mægtige Allah har sagt med tydelige Ord i sin Bog (Koranen): "Liv for Liv". "Vi tilhøre Allah" som skrevet staaer (i Koranen), svarede Riibmanden, "og vi vende tilbage til ham; der er ei Magt, ei Styrke, uden hos Allah, den høie, den store"; Du maa betænke, at jeg ikke har dræbt Din Søn med Forsæt, eller Overlæg, men uden mit Vidende. Jeg haaber derfor, at Du tilgiver mig. Nei Du maa døe, svarede Geniusen, og greb med det samme fat paa ham, fastede ham til Jorden, og hævede sin Haand, for at slaae Hovedet af ham med Sværdet. Riibmanden græd heftig, og sagde: jeg har antvordet min Sag til Allahs Raadslutning, og ikke afvender jeg, hvad han har bestikket.

Derpaa sang han:

- ✧ Tidens Dage er to: een Klar, og ✧
dunkel den anden.
- ✧ Livets Sider er to: troe denne, ✧
vogt Dig for hiin.
- ✧ Ei bebreide I os, hvad Tidens Lu: ✧
ner omvælte!
- ✧ Størst er Legen med dem, som ✧
Lykken høiest har sat.
- ✧ Havet seer Du gaaer høit, foroven ✧
Ligene svømme,
- ✧ bliv standhaftig kun Du, paa Dy: ✧
bet Persen er stult.

✧ Søver Lykken sin Gaand, og leger ✧
 spottende med os,
 ✧ er i Elendighed den kun standhaf ✧
 rig og tro,
 ✧ I til Himmelen op, dens Stierner ✧
 kan Du ei tælle;
 ✧ Af Formørkelse veed kun Soel og ✧
 Maane en Stund.
 ✧ Jorden er riig paa Grønt, for en ✧
 hver Grav har den Blomster.
 ✧ Hvo som var riig paa Guld, lad ✧
 Marmor skjule hans Been.
 ✧ Har Du i klar Stund det sande ✧
 Lys kun opdaget,
 ✧ ikke for Skiebners Nat og Jammer ✧
 skielve Din Siel.

Genius'en var ubevægelig. Hvad nytte de mange Død! døe skal Du, udbød han, og hævede med det samme Sværdet, for at afhugge hans Hoved.....

Her holdt Schehrizad op, da hun mærkede, at det var blevet Dag. Hvor skion og henrivende er ikke denne Din Fortælling, min Søster! sagde Donjazad. Dersom Sultanen vil lade mig leve, svarede Schehrizad saa skal jeg næste Nat fortælle Dig det, som endnu er langt mere vidunderligt, end dette. Ved Allah! raabte Kong Schehrijar, jeg vil ikke lade Dig myrde, førend jeg har hørt det øvrige af Din Fortælling. Derpaa gik han i Divanet, som sædvan-

lig, for at dømme i de Sager, som forekom. Storveziren blev baade meget forundret, og tillige inderlig glad over, at han ei befaltes at dræbe sin Datter. Sultanen holdt ei op med at beskæftige sig med Stats-sagerne, før Aftenen kom; Da gik han ind i Haremet, hvor han spiste, drak og fornøiede sig. Ved Sengetid gik Schehrizad ind med ham i Sovestuen, og da Halvparten af Natten var forbi, sagde Donjazad til sin Søster: o min kæreste Søster! dersom Du ikke sover, fortæl os da Resten af Din skønne Historie! Scherizad begyndte.

Anden Nat.

I det Geniusen, o Konge! vil dræbe Kjøbmanden, sagde denne til ham; tilstaae mig dog saamegen Opsættelse, at jeg kan reise hjem og tage Afsked med min Familie og mine Børn, samt dele min Formue imellem dem; Jeg vil derpaa komme igien til Dig, for at Du kan dræbe mig. Naar jeg løslader Dig, svarede Geniusen, frygter jeg for, at Du ei kommer mere tilbage. Jeg sværger ved Allah! den høie, den store, at jeg skal komme tilbage. En Maa-neds Udsættelse vil jeg da give Dig, svarede Geniusen. Giv mig et heelt Aar, for at jeg kan beskikke mit Huus. Geniusen tilstod ham dette, men han gjorde sin Eed paa, at han vilde komme tilbage, naar Aaret var omme. Geniusen forsvandt, og Kjøbmanden satte

fig strax til Hest. Han afrystede Dødens Støv af sine Skuldre, men var dog bedrøvet formedelst den Eed, han havde svoret. Da han kom hjem, blev hans Familie inderlig glad, ved at see ham lykkelig hjemkommen. Han omfavnede sine Børn, og kyskede dem, under Suk og Graad, saa at Taarerne randt ham ned af Kinderne. Da ingen vidste Aarsagen til denne store Sorg, spurgte endelig hans Hustru, og sagde: siig mig Aarsagen, hvorfor Du er saa bedrøvet, og græder saa meget i Dag, da vi just ere glade over Din lykkelige Hjemkomst. Da have J. svarede Kjøbmanden, kun liden Aarsag til at glæde Eder: Jeg har ikke meer, end eet Aar tilbage at leve i. Derpaa fortalte han fra Begyndelsen til Enden, hvad der var hændet ham paa hans Reise. Hans Familie og Lyende faldt ved at høre denne sorgelige Nyhed i heftig Graad og Sammerklage: De sloge sig i Ansigtet, og afreve deres Haar: de sørgede, som om det var hans Dødsdag. Saa snart Sorgen tillod ham det, begyndte han at ordne sine Sager: han forordnede i Testamentet, hvorledes hans Rigdomme skulde deles imellem hans Børn, betalte enhver, hvad han skyldte dem, gav mange Almisser, beskikkede Folk til at læse Koranen hver Dag til hans Siels Bedste, og løsgav sine Slaver og Slaverinder. Saaledes blev han ved at bringe sine Sager i Orden, indtil Aaret nærmede sig til Enden. Da tog han sin Badstøt, og satte sig til Hest, efterat have for-

rettet sin Bøn, og taget Afsked med hans Hustru og Børn under mange Suk og Taarer. Han reiste Nætter og Dage, indtil han til den bestemte Tid kom tilbage til Haugen, hvor han satte sig paa det samme Sted, han før havde siddet, og spist Dabler. Imedens han sad der, traurig i Hu, og ventede paa, at Geniusen skulde komme og myrde ham uden Skyld, da kom der til ham en anseelig og ærværdig Olding, som førte i en Jernkiede med sig en Gazel. Efterat Oldingen og Kiøbmanden havde hilset hinanden, sagde den første: hvad er Aarsagen til at Du sidder paa dette Sted, hvor der boe Genier og Skovtrolde, Iblis's (Diævelens) Børn, og Menneſkehedens Fiender? Kiøbmanden fortalte derpaa hele Historien med Geniusen. Oldingen forundrede sig meget baade over Historien, som og over at Kiøbmanden ikke havde brudt sit Løfte at komme igien tilbage. Det, er udbrod han, et fieldent og forunderligt Tilfælde, der er mødt Dig, men Allah er stor, forbarmende og barmhiertig. Jeg gaaer ikke bort fra dette Sted, førend jeg saaer seet Udfaldet. Derpaa satte han sig ned, og trøstede Kiøbmanden i den Ulykke, han uskyldig var kommet i. Imedens de saaledes sadde og talte, kom der en anden Gubbe, som førte med sig i Jernkieder to sorte Thessalonicensiske Hunde. Han hilsede, og de hilsede ham igien. Derpaa spurgte han om Aarsagen, hvorfor de sadde der. Gubben, som førte Gazellen, fortalte ham Kiøbmands Tusende og een Nat, 1 Deel.

dens Hændelse med Geniusfen, hvorover han meget forundrede sig, og besluttede at gie, for at see Udfaldet. Han satte sig derfor ned hos de tvende andre. Lidt efter kom en tredie Scheich, som ligeledes, da han fik Historien at vide, besluttede at vente, indtil Geniusfen kom. Saaledes sadde alle de tre Oldinge ved Siden af Kiøbmanden, og talte med ham, da de mærkede en heftig støvreisende Vind komme fra Hiertet af Ørkenen. Vinden og Støvet blev staaende et Dieblif, derpaa opløstes de, og Geniusfen gik utilhyllet hen til dem, med et draget Sværd i Haanden. De bleve meget angest, da han kom dem nærmere. Han greb strax, uden at hilse dem, Kiøbmanden fat med sin venstre Haand, og satte ham foran sig, for at afhugge hans Hoved. Kiøbmanden græd, og de tre Oldinge græd og bade Geniusfen om Naade. Den første Scheich med Gazellen kastede sig til Jorden, kyssede Geniusfens Hænder og Fødder, og sagde: naar jeg fortæller Dig min og denne Gazels Historie, og Du finder den sølsommere og forunderligere, end det, der er håndet denne Kiøbmand med Dig, vil Du da skænke mig Trediedelen af hans Brøde? Geniusfen svarede: Ja, jeg skænker Dig Trediedelen, om Din Historie er forunderligere; fortæl den!

Udvingen med Gazellen begyndte saaledes sin Historie:

Du maa vide, o Genius! at denne Gazel, som Du her seer, er mit Sødsfendebarn, og tillige min Hustru. Jeg givtede mig med hende, da hun var tolv Aar gammel. Vi levede sammen i tredive Aar, uden at hun fik Børn; men desuagtet viste jeg mig ikke mindre god mod hende, gjorde hende alle de Tienester, jeg kunde, og var hende til Behag i alt. Jeg havde hos mig en smuk Slavinde. Hende sagde min Hustru, at jeg skulde tage til Medhustru, for at jeg kunde faae en Søn ved hende. Dette Forslag, svarede jeg hende, synes mig ikke om, efterdi jeg frygter for, at det skal vække Din Ekinsyge, og forandre vor giensidige Kierlighed til Had og Fiendskab, saa at Skilsmisse bliver Følgen. Men hun blev ved sin Mening: dersom det er sandt, at Du elsker mig, saa adlyd, hvad jeg siger Dig. Sagen staaer til Dig, svarede jeg hende, hvad Du ønsker, vil jeg gjøre. Min Hustru, denne Gazel, som staaer ved Siden af mig, tog derpaa Pigen og pyntede hende. Da det var blevet Nat, gik jeg ind til hende, ikke tænkende paa, hvad Ulykke det vilde bringe. Pigen blev frugtstommelig, og da ni Maanedere vare fuldkommede, fødte hun en smuk Dreng. Da begyndte min Hustru at fortryde, hvad hun havde gjort, nu da det var for sildig. Da Drengen havde

naaet en Alder af tolv Aar, lærte jeg ham at læse og skrive. Han udmærkede sig særdeles, saa at alle, som saae ham, misundte mig ham: ikkun min Hustru hadede ham hemmelig. Da han var blevet fjorten Aar gammel, maatte jeg giøre en Reise paa et Aarstid, for at besørge nogle Grinder, og befalede derfor min Hustru at passe nøie paa Slavinden og hendes Søn. Hun svarede: det er unødvendigt at Du befaler eller indprænter mig noget den Sag angaaende. Jeg elsker Pigen og hendes Søn, og skal sørge for dem, som om det var min egen Siel." Jeg stode paa, at hun meente hvad hun sagde, og da jeg var færdig med Reisetilberedelserne, begav jeg mig paa Reisen. Saa snart jeg var borte, lagde hun sig i min Graværelse, som hun vidste, vilde vare et helt Aar, efter Troldomskonsten, indtil hun havde fattet den, som det sig burde. Da tog hun min Søns Horoskop, og fortryllede ham til en feed og glindsende Kalv. Derefter lod hun Dvæghyrden hente, og sagde til ham: tag denne Kalv og foer den med Dvæget, men pas den vel, thi den er kier for dens Herre. Nogen Tid derefter fortryllede hun Moderen til en Ko, og overgav hende ligeledes til Dvæghyrden, med Befaling at han skulde passe hende godt, da hendes Herre holdt meget af hende.

Da jeg kom hjem fra Reisen, spurgte jeg min Hustru om Pigen og hendes Søn. Hun svarede: Noget efter at Du var reist, blev Din Medhustru syg og

døde, og da Din Søn saae, at hans Møder var død, reiste han fra os: Jeg veed ei hvorhen, og har ikke hørt Noget til ham siden. Da jeg hørte dette, blev jeg meget bedrøvet, satte mig ned og græd, ønskende, at jeg aldrig var reist. Et heelt Aar blev jeg ved at sørge over dem. Da Beiramsfesten kom, befalede jeg Dvægghyrden at bringe mig en feed Ko, til at offere. Han bragte mig Koen, nemlig min fortryllede Slavinde. Da han havde bundet den, og jeg kom for at slagte den, græd den, saa at Taarerne flød ned af dens Dine. En stor Forundring herover betog mig: Jeg kunde ikke bære det over mit Hierte at slagte den, bring mig en anden Ko i Stedet for denne, sagde jeg til Hyrden. Da raabte min Hustru: nei slagt nu denne, thi vi har ingen federe, end den, og lader os fortære den idag. Jeg lod den atter føre frem, men da den gebærdede sig ligesaadan som før, var det mig umueligt at dræbe den. Jeg sagde derfor til Dvægghyrden: tag Du den, og slagt den: Jeg kan ikke. Han slagtede den, og trak Huden af den, men der var hverken Kjød eller Fidt paa den, ikke andet, end Skind og Been, saa at jeg fortrød, at jeg havde slagtet den. Jeg befalede derpaa Hyrden at bringe i dens Sted en feed Kalv. Han kom strax med en Kalv, nemlig min fortryllede Søn. Saa snart min Søn saae mig, sled han Nebet løs fra Hovedet, løb hen og kastede sig ned for mig, gned sit Hoved paa Jorden, og græd. Dette forundrede mig

overmaade, og, endskiøndt jeg ei viste, at det var min forvandlede Søn, rørtes dog Blodet i mig, og jeg folte en inderlig Kierlighed for ham. Slip igjen denne Kalv imellem Dvæget, sagde jeg til Hyrden, og pas den saa godt, Du formaaer, thi jeg holder meget af den, og vil ikke slagte den; bring mig derimod en anden federe Kalv! Hvorfor vil du ikke, raabte strax min Hustru, slagte Kalven paa denne høitidelige Fesdag, da der intet maa slagtes uden det som er fedt og godt, og vi har ingen federe og bedre Kalv, end denne? Jeg svarede hende: betænk, hvor ussel mager Koen var, som jeg fortryder, at jeg efter Din Befaling lod slagte, da vi aldeles ikke kunde bruge den til noget. Tael derfor ikke til mig om at slagte Kalven denne Gang. Men min Hustru blev ved: Du maae endelig slagte Kalven paa denne Høitidsdag. Hvis ikke, skal Du ei længere være min Mand, og jeg vil ei mere være Din Kone. Da jeg hørte disse haarde Ord, var jeg svag nok til at lade Kalven atter føre frem, tog Anisven Her taug Scherizad, efterdi hun mærkede at det var blevet Dag. Hvor skøn, min Søster! er ikke denne Din Fortælling! sagde Donjazad. Der som Kongen, svarede hun, lader mig leve endnu idag, skal jeg fortælle Dig næste Nat det, som endnu er vidunderligere, end det jeg hidtil har fortalt. Ved Allah, den almægtige og barmhiertige! svarede Kong Schehrijar, jeg vil ikke dræbe Dig, førend jeg næste

Nat faaer hørt Resten af Din Fortælling, som vist vil være skøn og henrykkende.

Tredie Nat.

Tredie Nats Morgen vækkede Donjazad sin Søster, og bad hende fortsætte Fortællingen. Scheh-rizad begyndte: Gubben med Gazellen fortsatte sin Historie for Geniusen, Kjøbmanden og de to andre Oldinge: Da jeg tog Kniven i Haanden for at ville slagte Kalven, raabte den, græd og udstrakte sin Tunge imod mig. Da røstes mit Hierte heftigen af Kierlighed og Medlidenhed: jeg leverte den igien til Hyrden, befalede ham at passe vel paa den, og slagtede i dens Sted en anden Kalv, som Hyrden bragde mig; men dog maatte jeg stille min Hustru tilfreds med at love hende, at jeg næste Aar vilde slagte den. Dermed lod hun sig nøie, da hun mærkede, at jeg var ubøielig.

Næste Morgen kom Hyrden til mig og fortalte, at han havde et glædeligt Budskab at bringe mig: jeg har nemlig, sagde han, en Datter, som er meget klyn-dig i alslags Magi og Fortryllelser. Da jeg i Gaar førte Kalven, som Du ikke nænnede at slagte, igien ind i Stalden, loe min Datter, da hun saae den. Det forundrede mig; jeg spurgde, hvoraf hun loe? da jeg ei saae, der var noget at lee af. Jeg leer, min Fader! svarede hun, af Glæde over, at han endnu er i Live, thi det er ingen Kalv, men et Menneske, vor

Huusbondes Søn, som hans skinsyge Hustru har fortryllet; i Gaar slagtedes hans Moder: jeg er bedrøvet nok over, at jeg ikke kunde redde hende. Med Sandhed siges der, at ingen Ting skeer uden Aarsag: dersom Allah ei havde indgivet Dig at gaae denne Vej med Kalven, havde jeg ikke faaet at vide, at det var vor Huusbondes fortryllede Søn, og at hans Moder var slagtet i Gaar. Da jeg hørte, blev Hyrden ved, disse Ord af min Datter, ilede jeg, saasnart det blev Dag, med at bekiendtgjøre Dig denne Sag, som Du bør glæde Dig over, at Du faaer at vide.

Jeg blev, o Genius! ved at høre denne skrækelige Tidende, saa betagen af Forfærdelse, at jeg faldt om i Besvimelse. Saasnart jeg igien kom til mig selv, gik jeg med Hyrden til Stalden, hvor min Søn var. Jeg omfavnede ham, kysede ham og græd over den Tilstand, hvori han befandt sig. Han besvarede mine Kiertegn, saa godt, han kunde, dog saa tydeligen, at jeg kunde see, det var min forvandlede Søn. Dersom Du kan befrie ham fra denne Tilstand, sagde jeg til Hyrdens Datter, vil jeg give Dig alt, hvad jeg eier. Paa to Vilkaar, svarede hun, skal jeg udføre, hvad Du forlanger: den første Betingelse er, at Du gifter mig med Din Søn; den anden, at Du tillader mig at forvandle Din Hustru, ligesom hun har forvandle Din Søn og hans Moder, for at Leilighed kan betages hende til videre at skade. Jeg svarede: hvad det

første Vilkaar angaaer, da samtykker jeg deri med Glæde; og hvad min Hustru angaaer, da gjør ved hende, hvad Du vil; hun har fortient det. Derpaa tog Hyrdens Datter et Bæger med Vand, læste Trylleord over det, og sagde nogle uforstaaelige Ord; derpaa besprængte hun Kalven med dette Vand, sigende til den: dersom du af Allah, den høie, den store, er skabt et Kreatur, skal du ikke forandres; men dersom du er et fortryllet Menneſke, tag da igien din forrige Skikkelse ved Allahs Tilladelse, som er mægtig over alle Ting. Da opløstes Kalven og blev til et Menneſke med samme smukke Skabning, som han havde havt før. Da jeg saa denne Forvandling, blev jeg som ude af mig selv af Forundring og Glæde, og faldt bevidstløs.... Her taug Schehrizad, da hun mærkede, det var Dag. Hvor skøn er ikke Din Fortælling, elskede Søster! udbød Donjazad. Dersom Sultanen vil lade mig leve, skal jeg næste Nat, om Allah, den store, vil, fortælle Dig det, som endnu er forunderligere, end det, Du har hørt. Kong Schehrijar lovede ikke at ville dræbe hende, førend han næste Nat havde hørt Enden paa Historien.

Sierde Nat.

Schehrizad, da hun var bleven vækket af sin Søster, fortsatte Fortællingen med disse Ord: Da jeg, vedblev Oldingen med Gazellen, var kommet til

min Samling igien, omfavne og kyssede jeg min Søn, som nu fortalte mig fra Begyndelsen til Enden, hvor skændig min Hustru havde handlet imod ham og hans Moder. Jeg giftede derpaa Hirdens Datter med min Søn, og gav hende Tilladelse til at gjøre ved min Hustru, hvad hun vilde. Hun gik med mig hjem i mit Huus, hvorpaa hun uden min Hustrues Vidende tog et Bæger med Vand, læste over det, talte nogle uforstaaelige Ord, og besprængte min Hustru med det, sigende: aflæg denne Skikkelse, og tag en Gazels. Strax forvandlede hun til en Gazel, som Du seer hende her, o Genius! thi min Sønnekone vilde helst forvandle hende til et smukt Dyr, som ei stødte Diet. Efter nogle Aars Forløb tog Gud min Sønnekone til sig. Efter hendes Død reiste min Søn til Indien, det Land, hvorfra denne Kiøbmand er, som Du troer har dræbt din Søn. Jeg tog derpaa min forvandlede Hustru, og har reist med hende fra By til By, indtil Skiebnen førte mig til dette Sted. Nu har Du hørt min Historie, o Genius! Hvorledes finder Du den? er den ikke forunderlig? Jeg har aldrig hørt dens Mage, svarede Geniusen, og jeg skænker Dig med Glæde Tredieparten af Kiøbmandens Brøde.

Den anden Oldings Historie med de to Hunde.

Derpaa traadte den anden Gubbe med de to Hunde frem, og sagde til Geniusen: Nu skal jeg fortælle Dig, hvad der er hændet mig med mine Brødre, disse to Hunde; men naar Du finder denne Historie endnu forunderligere, end den, Du har hørt, vil Du da skænke mig Trebiedelen af hans Brøde? Geniusen lovede dette og Oldingen begyndte sin Fortælling, som følger: Vi ere tre Brødre, o Genins! da vor Fader (Allah være ham naadig!) døde, efterlod han os tretusinde Denarier, saa at hver af os erholdt et tusinde. Vi satte alle tre vore Penge i Handelen, og bleve Riismænd. Efter en føie Tid solgte den ene af mine Brødre sin Krambod og Varer, og foretog sig med de Penge, han havde faaet ved Salget, en lang Reise. Efter et Aars Forløb sad jeg en Dag i min Bod og handlede, da en fattig Mand kom og bad om en Almisse i Allahs Navn. Allah række dig sin Aaand! svarede jeg; Han græd hæftig, og sagde: der er ikke en Gud uden Allah! min Broder! kender Du mig ikke mere? jeg saae paa ham, og see! det var min kiedelige Broder..... Her taug Scherizad. Sultanen, som var meget begierlig efter at høre Enden af Historien, tillod hende at fortsætte næste Nat.

Semte Nat.

Donjazad vækkede sin Søster, og denne begyndte: Saa snart jeg, blev den anden Dsding med Hundene ved, gienkiendte min Broder, gif jeg ud til ham, omfavnede ham og førte ham ind i min Bod. Jeg spurgde ham, hvorledes det var med ham. Min Forsatning er flet, Pengene ere forlorne, svarede han. Jeg lod strax lukke min Bod, gif med min Broder i Bad, gav ham nye kostbare Klæder af mine egne, og tog ham i Huset til mig. Da jeg havde sammenregnet, hvor meget jeg eiede, og fundet, at jeg i det hele havde to tusinde Denarier, saa deelte jeg med ham, og gav ham det ene tusinde, for at han med de Penge kunde begynde en ny Handel. Han modtog med Glæde disse Penge, kiøbte sig en Bod samt Varer, og begyndte paa ny at handle.

Efter en Lids Forløb fattede ogsaa min anden Broder den Beslutning at reise, og hvormeget jeg end fraraadte ham det, iværksatte han Beslutningen, efter at have solgt, hvad han eiede, og kiøbt derfor Varer, som han vilde handle med paa Reisen. Da et Aar var henrundet, kom han hjem fra Reisen i samme flette Forsatning, som tilforn den anden Broder. Fraraadte jeg Dig ikke at reise, sagde jeg til ham, men Du vilde ikke lyde mig. O min Broder! svarede han mig, det er saa Allahs Bestemmelse; see nu er jeg

fattig, og eier intet: jeg har ikke en Kappe at sliule mig i. Jeg gjorde imod ham, som jeg havde gjort mod hans Broder: jeg tog ham i mit Huus, gav ham Føde og Klæder, samt tusinde Denarier, som jeg paa ny havde vundet ved min Handel, og takkede Allah, at jeg kunde skænke ham mit Overflud. Han aabnede sin Bod og begyndte atter at handle. Vi levede saaledes en rum Tid sammen et lykkeligt Liv; men neppe gik der i al den Tid een Dag forbi, at jo mine to Brødre trængde paa mig, at jeg skulde med dem gjøre en Reise. Jeg forestillede dem, hvor meget bedre det var at blive hjemme, og hvor mislige Handelsreiser vare, som de selv eengang havde erfaret. Men mine Forestillinger nyttede intet. Efterat de i sex Aar bestandig havde overhængt mig med Deres Bønner, maatte jeg tilsidst give efter, og love dem, at jeg vilde reise med. Jeg samlede altsaa mine Mibler sammen til Reisen, og fandt til min Glæde, at jeg eiede sex tusinde Denarier. Jeg sagde da til mine Brødre: de tre tusinde Denarier ville vi tage med paa Reisen, for at handle med, og den anden Halvpart ville jeg giemme her i mit Huus, for at, naar vi, om Allah den høie vil, lykkelig komme hjem igien, da hver af os i det mindste kan have et tusinde Denarier og begynde med igien. Mine Brødre pristede mit Anslag. Da vi altsaa havde kjøbt Varer for de tre tusinde Denarier, gave vi os paa Reisen; i tre Maanedes reiste vi Nætter og

Dage..... Da det var blevet Dag, taug Schehrizad. Sultanen svoer ikke at ville dræbe hende, indtil hun havde fortalt ham Enden af Historien, som han meget ønskede at kiende.

Siette Nat.

Schehrizad begyndte: o Konge! Aldingen med de to Hunde fortsatte sin Fortælling til Geniusen: efter tre Maaneders lykkelige Reise kom vi til en Stad, hvor vi folgte vore medbragte Varer med tidobbelt Fordeel, og købte derpaa andre Varer, som vi reiste bort med. Midt paa Veien kom vi til Strandbredden, hvor vi mødte en ung Pige, som var slet klædt. Hun kyskede min Haand, og sagde til mig: Herre! gjør imod mig det, som smukt er! jeg skal giengielde dig det igien: tag mig med dig til dit Land; jeg skal være din Hustru, og dig hengiven af mit ganske Hierte. Endskiondt hun saae slet ud i Klæder, mishagede hun mig dog ikke, og da jeg hørte hendes Tale, blødgjordes mit Hierte af Medlidenhed med hende. Saasnart jeg saae, at Allah saaledes vilde det, tog jeg hende med mig, gav hende nye Klæder, og tog hende til Hægte. Vi gik derpaa ombord i et Skib, og foer ud paa Havet; og underveis, jo længere jeg lærte at kiende min Hustru, desto mere forøgedes min Kierlighed til hende.

Imidlertid fattede mine Brødre, som misundte mig baade min Hustru, saavelsom og de Rigdomme,

jeg fremfor dem havde erhvervet mig ved min Handel, den Beslutning, paa en lumst Maade at rydde mig af Veien. En Nat, da jeg og min Hustru laae og sov, toge de os begge, og kastede os i Havet; men min Hustru, som var en Fee, tog mig paa sin Ryg, og svømmede med mig til en Ø i Havet. Da det blev Dag, sagde min Hustru til mig: nu har jeg lønnet dig for det Gode, du har gjort imod mig, idet jeg har reddet dig fra at drukne, og derfor flete det efter Allahs, den forbarmendes, den barmhertiges Bessikkelse, at mit Hierte skulde hænge ved dig, da førstegang jeg saa dig ved Bredden af Havet. Men dine Brødre bør bøde med Livet for deres Misgjerning. Her taug Scherizad, da hun mærkede, at det var blevet Dag.

Syvende Nat.

Den syvende Nat sagde Donjazad til sin Søster: dersom du ikke sover, min Søster! fortæl os da Enden af din Historie. Scherizad begyndte: jeg takkede Feen, vedblev Ddningen med de to Hunde, for hendes store Godhed imod mig, og fortalte hende tillige, hvor meget godt jeg havde viist mine Brødre, som lønnede mig saa flet. Min Fortælling forøgede hendes Brede. I dette Dieblik, svarede hun, flyver jeg bort, borer deres Skib i Grund, og lader dem drukne i Havet: nei, det maa du ikke, udbrød jeg; Vi skulde gjøre dem godt, som have gjort os ondt, ei betale ondt med

ondt. Det er ydermere mine kiøbelige Brødre, som
 det paaligger mig at sørge for, og gjøre godt, end-
 skjøndt de have gjort mig ondt. Saaledes vedblev jeg
 at besværge hende ved Allah og ved Profeten, indtil
 hendes Brødre lagde sig. Derpaa førte hun mig igien-
 nem Luften til mit Hiem, og nedlod mig paa Terrassen
 af mit Huus. Jeg steg ned i det, og samlede igjen
 med mine Børn og Huusfolk, som bleve inderlig glade
 ved at see mig. Jeg tog de Penge frem, som jeg
 ved Bortreisen havde gien-
 nem, aabnede min Bod, og
 besøgte min Naboer. Om Aftenen, da jeg kom hjem,
 fandt jeg disse to Hunde bundne i Forstuen. Saa-
 snart de saae mig, kom de til mig, og nedbøiede sig for
 mig. Jeg forundrede mig herover, og kunde ikke ud-
 grunde Sagen. Da kom min Hustru Teen: "det er dine
 to Brødere, sagde hun, jeg sendte Bud til min Søster,
 og underrettede hende om hvad ondt dine Brødre have
 gjort imod dig, og hvad godt du har bevist dem; hun
 har nu til velfortient Straf forvandlet dem, og svoret
 ikke at ville løse dem af Fortryllesen, før efter ti Aars
 Forløb." Derpaa sagde hun mig Farvel, og fløi bort.
 Da mine Brødres Forløsningstid nu er forhaanden,
 har jeg taget dem med mig, og er gaaet ud for at op-
 søge hende, at hun kan forløse dem. Saaledes kom
 jeg her til dette Sted, hvor jeg traf Kiøbmanden og
 denne Gamle med Gazellen; han fortalte mig Kiøbman-
 dens Hændelse, og jeg svor ved Allah, den høie, at

jeg vilde ikke gaae bort fra dette Sted, førend jeg saa Udfaldet paa Sagen imellem ham og dig, o Genius! Denne er min Historie, visselig den er vidunderlig: skienk mig altsaa Tredieparten af Riøbmandens Skyld. Ved Allah! svarede Geniusen, Historien er sælsom og forunderlig, jeg skienker dig Tredieparten.

Derpaa gik den tredie Scheich hen til Geniusen, og sagde: jeg haaber, at du, uden at jeg fortæller dig nogen Historie, skienker mig Tredieparten af denne Mands Skyld. Saadant lønner Allah som har sagt:

✽ Udsaae hvad der er Skiont! — er ✽
 . end ei Stedet det bedste,
 ✽ Hvorsomhelst det er saaet, det ✽
 Skionne skal ei forgaae.

Geniusen svarede: jeg skienker Dig ligeledes Tredieparten af hans Skyld, og gik derpaa sin Vej. Riøbmanden takkede de tre Gamle, at de havde reddet hans Liv. Han kyskede deres Hænder, og lovpriiste Allah, den høie, den store, for sin Frelse fra Døden. Derpaa sagde de tre Scheicher ham Farvel, og hver af dem gik sin Vej. Riøbmanden reiste hjem til sit Huus, og samlede med sin Familie, som meget glædedes over at see ham. Han fortalte dem fra Begyndelsen til Enden, hvad der var hændet ham, og hvorledes de tre Scheicher havde reddet ham fra Døden. Hans Familie takkede Allah, den mægtige, for hans Befrielse fra Genius.

sens Haand. Kiøbmanden henlevede rolig og lykkelig sit Livs Dage hos sin Familie, indtil Døden naaede ham.

Dette var Kiøbmandens Historie; den er ikke forunderligere, end Historien om Fiskeren..... Da det var blevet Dag, taug Schehrizad. Donjazad sagde til hende: o min Søster! hvor skøn og henrivende er ikke Din Fortælling! Dersom Kongen, svarede Schehrizad, lader mig beholde Livet, skal jeg næste Nat fortælle en Historie, nemlig Historien om Fiskeren, som er langt forunderligere, end denne. Ved Allah! sagde Sultanen, jeg vil ikke lade dig dræbe, førend du har fortalt mig denne Historie.

Ottende Nat.

Dersom du ikke sover, sagde Donjazad til sin Søster, fortæl mig da den Historie om Fiskeren, som Du lovede. Ja gjør det! udbrod Kongen, thi sikkert er den skøn at høre. Schehrizad begyndte. Der var eengang en Mand til Mars, en Fisker, som havde en Hustru og tre Døttre. Han var fattig og havde en Dag intet at spise. Nu var det hans Bane, naar han gik til Stranden for at fiske, at han udkastede Garnet fire Gange, aldrig oftere. Han gik engang en Morgen, i klar Maan skin udaf Staden til Stranden. Da han var kommet der, smøgede han Kiortelærmerne op, opfiskede Kiortelen, og vadede ud i Stranden til midt op paa Livet. Da kastede han Garnet ud, og ventede en Times Tid, indtil det stod fast.

Derpaa samlede han dets Liner og Toug, for at trække det i Land; men det var saa tungt, at han trak af alle Kræfter, og kunde dog ikke faae det trukket ind paa Strandbredden. Han gik derfor i Land igien, stødte en Pæl i Jorden, bandt Enden af Touget om den, klædte sig nogen af, og vadede ud til Garnet, som han endelig saaledes fik i Land. Han var meget glad over den rige Fangst, han vist ventede, da Garnet var saa tungt. Men hvor stor blev ikke hans Sorg, da han, efterat have klædt sig paa igien, aabnede Garnet og fandt i det et dødt Esel, der havde revet hans Garn itu. Han trøstede sig i sin Skiebne, saagodt han kunde: "der er ikke Magt, ikke Kraft", sagde han ved sig selv, "uden hos Allah, den høie, den store. Han har anordnet det saa, og under hans Befikkelser bør det at bøie sig."

Derpaa tog han Eslet ud af Garnet, og satte sig ned, for at sye dette sammen..... Nu var det Morgen, og Schehrizad taug indtil næste Nat, da hun fortsatte Historien saaledes:

Niende Nat.

Da Fiskeren var færdig med at sye Garnet sammen, vadede han atter ud i Havet, og udkastede det i Allahs Navn. Han ventede omtrent to Timer, indtil det stod fast; derpaa samlede han dets Liner og begyndte at trække det op. Han fandt det meget tungt,

og tungere, end før, men i det glade Haab, at det indeholdt en stor Fangst, arbeidede han af alle Kræfter, indtil han endelig fik trukket det paa Land. Han aabnede det, men fandt intet andet, end Steen, Sand og Dynd i det. Man tænke sig hans Græmmelse. O store, hellige Allah! udbrød han, vi høre Allah til, og til ham vende vi tilbage. Jeg tager min Tilflugt til Allah fra denne Nats Ulykker. Derpaa hævede han sine Hænder til Bøn, og sagde: jeg beder Dig, o Du som hører alle Handlinger og aabenbarer alle Fristelser! at Du skænker mig i denne Nat det, der kan være mig til Lindring i min Trang. Da han havde endt sin Bøn, tog han Garnet, gik ud med det i Stranden, og udkastede det tredje Gang. En Timestid efter trak han det i Land; men fandt, da han aabnede det, intet andet i det, end Been, Glasstumper, og Snavs. Han blev meget harmfuld og græd bitterlig.

Han hævede sine Dine mod Himmelen, og saae, at det begyndte at dages. Du veed, store Allah! udbrød han i Bøn, at jeg ei udkaster mit Garn mere end fire Gange. Nu er der kun een Gang tilbage. Jeg beder Dig, at Du gjør Havet mig underdanigt, ligesom Du gjorde for Moses, Amrans Søn, over hvem være Fred! og at Du skænker mig Underholdning til mine Børn, o Du forbarmende og barmhiertige! Derpaa udkastede han Garnet i Havet, og tøvede ved

det, indtil det stod fast. Da trak han det saa sagte til sig, men det var ham ikke muligt at faae det trukket paa Land. Han rystede i det, men det sad fast i Bunden, og var nu meget tungere, end de forrige tre Gange. Han maatte atter klæde sig af, og hale i det fra alle fire Sider, indtil han endelig fik det i Land. Da han aabnede det, fandt han i det en Kasse af guult Kobber, som lod til at være fyldt med noget; den var forseglet med Bly, hvori var aftrykt Salomons, Davids Søns, Seglring. Da han saae dette, glædede han sig meget, sigende: Den store Allah være lovet! denne Kasse sælger jeg til Kobbersmeden, og for Pengene, jeg faaer for den, kober jeg Hvedemeel til Brød for mine Børn; men førend jeg gaaer med den til Kobbersmeden, vil jeg dog først see efter, hvad der er i den, thi den maa sikkert indeholde Ting af Værdi, da den er saa tung. Han trak en stor Naal op af sin Lomme, og tog med den Blyet bort; derpaa rystede han Kassen, men der kom intet udaf den, hvilket høiligen forundrede ham. Han heldede den, og saae ind i den. See, da udgik af den en Røg, som steg op til Himmelens Skyer. Fiskeren blev staaende forstenet, og saae hverken Land, Hav, eller Himmel. En Stund efter samlede Røgen og blev til en Riempegenius, hvis Fødder vare paa Jorden, men Hovedet høit udi Sky. Riempens Hoved var som en Kuppel paa et Taarn, hans Tænder vare, som Rødgasser,

hans Mund var viid og breed, som en Hule, hans Næseborer, som Skalmeyer, hans Drer, som Skiolde. Fiskeren, da han saae ham, betoges af Rædsel; hans Lemmer zittrede, og hans Tænder klaprede, og hans Fodder vaklede.

O Salomon Allahs Prophet! raabde Geniusen, Naade! Naade! jeg skal ei mere, hverken i Ord, eller Gierning, være Dig ulydig..... Her standsede Schehrizad, da Dagen var frembrudt.

Tiende Nat.

Fiskeren svarede: Hvorfor anraaber Du Salomon, Allahs Profet, om Naade? han er død for et Tusinde og otte og tredsindstyve Aar siden, nu leve vi i den sidste Tid; Lovrigt haaber jeg af Dig, at Du fortæller mig Din Historie, og Aarsagen til Dit Ophold i denne Kasse. Geniusen, da han hørte at det ei var Salomon, han talede med, svarede: en glædelig Tidende forkynnder jeg Dig. Fiskeren blev nysgjerrig efter at vide den. Glæd Dig! vedblev Geniusen, i dette Dieblis myrder jeg Dig. Hvorfor vil Du dræbe mig? mig, som har reddet Dig fra Havets Bund, og ført Dig op paa Landet. Forlang, hvad Du vil? Fiskeren blev atter fornøiet, og sagde: hvad maa jeg forlange? Paa hvilken Maade, svarede Geniusen, Du vil, at jeg skal dræbe Dig. Hvad er da min Forbrydelse? er det Lønnen for min Godhed imod Dig, o

Genius! Underledes kan jeg ikke behandle Dig, svarede Geniusfen, før nemlig, før jeg dræber Dig, min Historie: Viid, at jeg er en af de oprørske Aander, som gjorde Oprør imod Salomon, Allahs Profet. Han sendte derfor sin Bezier, Asaf til mig, og denne lagde mig i Lænker og førte mig med Magt for Salomons Trone. Da Salomon saa mig, bad han Allah bevare sig fra mig, og min Natur; han befalede mig dernæst at underkaste mig hans Befalinger, men jeg vegrede mig haardnakket. Derfor indeslattede han mig i denne Kasse, forseglede den med sin Seglring, og befalede de gode Geniusser at kaste mig ned i Havet, hvor jeg har ligget indtil nu. Da det første Hundredeaar var henrundet, lofte jeg ved mig selv den, som befriede mig, at gøre ham, hans Børn og Børnebørn rige og lykkelige. Da det andet Hundredeaar var forløbet, uden at der var nogen, som frelst mig, lofte Jeg ved mig selv min Befrier at aabne ham alle Jordens Skatte, men ingen reddede mig. Da firehundrede Aar vare tilende, lovede jeg min Befrier at gøre ham til Sultan, og at være hans Slave, men der var ingen, som befriede mig. Jeg blev rasende af Harm og Forbittrelse, og gjorde i min Brede det Lovte, at jeg uden Naade vilde dræbe enhver, som efter den Tid reddede mig, og ikkun lade ham vælge sin Dødsmaade. Ei længe efterat jeg havde gjort dette Lovte, kom Du og frelst mig. Bestem altsaa, paa hvad Maade, Du vil, at jeg skal

dræbe Dig. Tilgiv mig! raabte Fiskeren, da vil Allah tilgive Dig; dræb ikke mig, ellers besviker Allah Din Overmand til ogsaa at dræbe Dig. Uden mange Ord! svarede Geniusen, Din Død er uundgaaelig, bestem nu Din Dødsmaade! Da Fiskeren saae sin visse Undergang, blev han hæftig bedrøvet, og græd bitterlig. Allahs Dø, udbrod han, være over eder, mine Børn! Skienk mig min Frihed, ligesom jeg har skienket Dig din, og udfriet Dig af Fangenskab og Indspærrelsen i denne Kasse. Ved at dræbe Dig, svarede Geniusen, har jeg besluttet at lønne Dig, fordi Du reddede mig fra Elendighed. Jeg gjorde godt imod Dig, vedblev Fiskeren, og Du betaler mig med ondt. Det er altsaa sandt, hvad Digteren siger: Vi gjorde godt imod dem, men de gjorde ondt imod os: det er den Løn, som troløse og ugudelige give. Den, som gjør godt mod en uværdig, faaer samme Belønning, som den, der opklækker en Hyæne.

Spild ikke Tiden med unyttig Snak, raabte Geniusen, Døden undslipper Du ikke. Da Fiskeren saae, at Bønner ei kunde virke, tænkte han paa en List, idet han sagde ved sig selv: han er en Genius, og jeg er et Menneske; Allah har givet mig Forstand og altsaa et Fortrin for ham: skulde jeg da ikke kunne regjere over ham ved min Forstand, ligesom han regjerer over mig ved sin overmenneskelige Styrke. Han

tiltalte altsaa Geniusssen saaledes: førend jeg døer, besværges jeg Dig ved den store Allahs Navn, som er indgravet her i Salomons Segl, at Du svarer mig Sandhed paa hvad jeg spørger Dig om. Geniusssen blev rystet ved denne Besværgelse, og svarede: spørg mig om, hvad Du vil, men gjør det kort.... Her holdt Schehrizad op, da Dagen var frembrudt. Sultanen sagde til hende: Ved Allah! jeg vil ikke dræbe Dig, før end jeg har hørt Resten af Din vidunderlige Fortælling.

Elleve Nat.

Noget før Dag sagde Donjazad til sin Søster Schehrizad: dersom Du ikke sover, min Søster! saa fortæl os Resten af Historien om Fiskeren og Geniusssen. Meget gierne! svarede Schehrizad, i det hun begyndte:

Jeg besværges Dig ved den store Allahs Navn, blev Fiskeren ved, at Du siger mig, om det var Dig, der var inde sluttet i denne Kasse. Ja! det var mig, svarede Geniusssen. Du lyver, tog Fiskeren til Gienmæle, thi denne Kasse kan ikke engang rumme Dine Hænder eller Fodder, langt mindre hele Dit Legeme. Ved Allah! svarede Geniusssen, jeg har været i den: Vil Du ikke troe mig! Nei! svarede Fiskeren, jeg troer Dig ikke, uden Du viser mig, hvorledes Du var i den. Velan! sagde Geniusssen. Derpaa opløstes hans Legeme, og blev til Røg, som steg op, indtil

den udstræktes over Havet og Landet, samlede sig derpaa, og gik lidt efter lidt ind i Kassen, indtil den kom altsammen ind. Strax udgik en Røst fra Midten af Kassen, som sagde til Fiskeren: see her er jeg i Kassen. Troer Du mig nu? Fiskeren, i Stedet for at svare, skyndte sig og slog Blylaaget til, hvori var aftrykt Salomons Seglring, og raabde til Geniusen: bestem nu Du, hvad Død Du vil døe! Ved Allah, som har udfoldet Jorden og hævet Himlene over den! for Dig skal ingen Befrielse være af denne Kasse, førend den Dag (Dommedag) kommer, da Israfil blæser i Hornet. Jeg skal bygge et Huus her, og enhver Fisker, som kommer hertil for at fiske, skal jeg advare om ikke at befrie Dig, og jeg skal dæmpe Din Stemme, Allah ile med at tage Din Siæl! Da den hoffærdige Genius hørte disse Ord, mærkede han, hvorledes han ved Fiskerens List var stedt, og bad nu om Naade. Hav Taalmodighed! sagde han, Jeg spogte ikkun med Dig. Da Du har gjort godt imod mig, hvorledes skal jeg da gøre ondt imod Dig, og dræbe Dig? det vilde ikke være godt gjort af forstandige Folk. Du lyver, Du ureneste af alle Genier! svarede Fiskeren, og gik i det samme med Kassen ud til Bredden af Havet. Geniusen gav mange gode Ord, og sagde: hvad vil Du gøre ved mig? jeg vil kaste Dig i Havet, og Du skal blive i denne Kasse, indtil Dommedag; thi jeg sagde til Dig:

lad mig leve, saa vil Allah lade Dig leve, men Du vilde intet, uden min Død. Slip mig! raabte Geniusen, for at jeg kan gjøre godt imod Dig, og gjøre Dig rig og lykkelig. Du lyver, svarede Fiskeren; der som jeg troede Dig, vilde det gaae mig med Dig, som det gik Lægen Duban med den græske Konge, som jeg nu skal fortælle Dig.

Lægen Dubans og den græske Konges Historie.

Viid, o Genius! at der engang i Persien var en græsk Konge, som leed af Spedalskhed. Lægerne, som forgiæves havde anvendt al deres Kunst paa ham, erklærede hans Sygdom for ulægelig. Efterat en rum Tid var gaaet, ankom til Kongens Residentsstad en Læge, som var meget kyndig og erfaren i Lægekunsten, thi han havde læst de Græske, Arabiske, Persiske, Latinske og Hebraiske Bøger, var kyndig i alle Videnskaberne, og kjendte Urternes, Bærternes og Røddernes Egenskaber og Nytte. Han overgik alle sin Tids Læger. Denne berømte Mand fik at vide, at Kongen var spedalsk, og at Lægerne havde opgivet ham; han iførte sig sine bedste Klæder, gik til den græske Konge, for hvem han gav sig tilkjende, sigende: jeg har faaet at vide, o Konge! at Du lider af Spedalskhed, og at Lægerne ikke formaae at helbrede Dig. See nu er jeg kommet, for at helbrede Dig, om den mægtige Allah

vil! paa en mild og behagelig Maade, uden at give Dig Lægemidler ind, og uden at smøre Dig med Olier. Da den græske Konge hørte dette, sagde han: dersom Du helbreder mig fra denne Sygdom, paa den Maade, Du har sagt, skal jeg beklæde Dig med en kongelig Uespelts: jeg skal give Dig Foræringer i Mængde, som endog Dine Børn kunne nyde godt af, og ydermere Du skal være min Yndling. Jeg haaber da af Dig, at Du iler med at holde Dit Løfte. Saasnart Lægen var gaaet bort fra Kongen, gjorde han sig en Boldt, som han fyldte med forskjellige Sorter vellugtende Rødder. Derpaa gjorde han sig ligeledes en Boldtskæ med uhulet Haandgreb, i hvilket han øste lægende Olier, som han paa det konstforstandigste havde tilberedt. Da han havde det Hele færdigt, gik han til den græske Konge, og nedkastede sig med Ansigtet til Jorden for ham..... Her taug Schehrizad, da Dagen var frembrudt. Hvor skøn og nydelig, sagde Donjazad, var ikke Din Historie i Nat, min Søster! Du skal endnu faae skønnere Ting at høre, dersom Sultanen vil lade mig leve, svarede Scherizad. Schahrijar tog Ordet og sagde: Ved Allah; Jeg skal ikke dræbe Dig, førend jeg har hørt næste Nats Fortælling og faaer Enden af Historien at vide.

Tolvte Nat.

Donjazad vækkede, som sædvanligt, sin Søster, og denne begyndte: Tifferen fortsatte sin Fortælling for Geniusen saaledes: Da den vise Duban var kommet ind for Kongens Nafsyn, og havde lagt sig ned, og kysset Jorden, gav han Kongen det Raad, at han skulde ride ud paa Ridebanen, ledsaget af sine Bezirer, Emirer og øvrige Tjenere. Kongen adløb. Han reed ud paa en fløn vælig Hest, og hans Emirer og Tjenere med ham. Derpaa rakte Lægen ham Boldten og Boldtskeen, og bad ham tage fat paa Haandgrebet af denne og med den slaae Boldten paa Fægterbanen saalænge, indtil han svedte. Naar da, blev Duban ved, Din Haand indeni sveder, gaaer Lægemidlet ind i den, derfra op i Din Albue og udspreides i Dit Legeme. Saa snart Du har erfaret, at Lægedommen har virket, vend da tilbage til Slottet, og skift Klæder. Gaae derpaa i Bad og vask Dig, og da skal Du gaae sund ud af Badet. Kongen gjorde aldeles, som Lægen Duban havde foreskrevet, og da han gik ud af Badet, var al Spedalskhed forsvunden af hans Legeme. Kongen blev meget fornøiet, og lod strax hente den vise Duban. Han kom og nedkastede sig til Jorden.

Kongen stod op, omfavnede ham, lod ham sidde ved sin Side, beklædte ham med en Grespelts, gav ham alt, hvad han ønskede, og overøste ham med Tak-

figelser og Berømmelser..... Schehrizad taug efterdi det var blevet Dag. Sultanen tillod hende at fortsætte Historien næste Nat.

Trettende Nat.

Donjazad vækkede sin Søster, og denne begyndte: Den græske Konge, vedblev Fiskeren, gjorde Duban til en af sit Hof's Ypperste, til Løn for det Gode, som han havde gjort imod ham. Kongen kunde ikke aflade at tænke med Beundring paa Dubans Viisdom, og paa den konstige Maade, han havde helbredet ham paa, uden at indgive ham Mixturer eller Pulvere, og uden at smøre ham med Olier. Det er min Pligt, sagde Kongen, min hele Levetid igjennem at ære og agte denne Mand. Næste Morgen gik Kongen i Divanet, hvor de fornemme og Ypperste, Emirer, Bezirer, Raadier og Mustier vare befalede at møde. Derpaa lod han Lægen Duban kalde. Da han kom ind, kastede han sig ned til Jorden. Kongen stod op, omfavnede ham, og gav ham Plads ved sin Side. Hele Dagen samtalede han med ham, og skjænkede ham, førend han skildtes fra ham, tusende Denarier. Næste Dag holdt Kongen atter Raadsforsamling, lod Duban kalde, og skjænkede ham igjen tusende Denarier. Da Kongen ærede ham saa meget, at han gjorde den Bestemmelse hver Dag at skjenke ham tusende Denarier.

Da Beziren saae den store Kjerlighed og Agtelse, Kongen bar for Lægen, misundte han denne sin Lykke, og frygtede for, at Kongen skulde affsætte ham selv og sætte Duban i hans Plads. Han grublede derfor paa, hvorledes han skulde styrte Duban. I denne onde Hensigt gif han til Kongen, og sagde: Maat og Gode give Allah Dig! o store Konge og ædle Herre! Jeg, Dine Belgjerningers Fange, som er opvoret paa Din Gavn- mildheds og Dine Belgjerningers Teppe, jeg vil nu give Dig et Raad for Allahs, den høiestes Nadesh; dersom jeg skjulte det for Dig, skulde jeg være en Bø- lers, ikke en Egtmands Søn: Mit Raad er en Gjæld, jeg skylder. Hvad er det for et Raad? spurgte Kon- gen forundret. Beziren svarede: Hvo som ikke tæn- ker paa Enden, han er ei sikker for Stød. Jeg har seet Dig o Konge! gjøre godt imod Din Fjende, den her ankomne Læge, som søger Din Undergang, og røver Dine Penge. Hvem mener Du? spurgde Kongen. Dersom Du sover, vedblev Beziren, da vaagn op. Min Tale er om Lægen Duban, som er kommet til Dig fra Romernes Land. Er han min Fjende? Du uforstandige! udbrød Kongen, der er intet Men- neske, som har bevist mig større Venlighed og Kjerlig- hed end han, thi han har ved Allahs naadige Hjælp helbredet mig for min Spedalskhed, efterat vor Tids Læger havde opgivet mig, som ulægelig: Han er den ædelste Mand; Hans Lige findes ikke i vor Tid. Hvor-

ledes kan Du sige, at han er min Fjende, og stræber at røve mine Penge! Viid, o Bezir! at jeg fra denne Dag af bestandig vil give ham hver Maaned en Sum af hundrede tusende Denarier, samt paa Festdagene og den første Dag i hver Maaned beklæde ham med en fyrstelig Uespelets. Om jeg endog deelte mit Rige med ham, var det dog ikkun lidet, imod det Gode, han har gjort imod mig. Jeg troer, at det er Misundelse, som driver Dig til at bagvaske ham. Hvad ondt, svarede Beziren, har han gjort mig, at jeg skulde misunde og bagtale ham? Hvad jeg har sagt, har jeg ikke sagt, uden af Medynk med Dig. Mon ikke, udbrød Kongen, Din Dretuden ligner Sindbads Bezirs, da han vilde dræbe hans Søn..... Dagen var frembrudt; Schehrizad taug.

Siortende Nat.

Donjazad vækkede sin Søster, og denne begyndte: Den græske Konges Bezir sagde: Tillad, o Konge! at jeg spørger, hvorledes var det, Sindbads Bezir bagvaskede, da han af Misundelse og Had vilde hans Søns Død. Jeg frygter, svarede Kongen, at, dersom jeg fortæller Dig det, vil Du fortryde, at Du har bagvasket Lægen Duban for mig; tillige er jeg bange for, at der vil hændes Dig, hvad det hændtes Manden med Papegoien, som jeg nu skal fortælle Dig

Historien om Manden med Papagoien.

En Kiøbmand, som var meget skinsyg, havde en smuk og yndig Kone. En Omstændighed indtraf, som nødte ham til at giøre en Reise. Hans Hustru søgte vel at afholde ham derfra, men Reisen var uundgaaelig. Han gik i Torveien hen paa Torvet, og kiøbte sig en Papagoie, som han bragte hjem i sit Huus, for at den skulde passe paa, hvad der tildrog sig i hans Fraværelse, og fortælle ham det, naar han kom hjem igien; thi det var en klog og klogtig Papagoie, som kunde huske, hvad den hørte, der blev talt. Da Manden havde rygtet det Grinde, hvorfor han var reist, og var kommet hjem igien, spurgte han Papagoien, hvorledes hans Hustru havde opført sig, imens han var borte. Papagoien svarede: Din Hustru har en Galsen, som hver Nat, saalænge Du var fraværende, kom, og besøgte hende. Manden blev meget forbitret, stod op og morskænkede sin Hustru. Hun troede, at een af Slavinderne havde sladdret, og fortalt Manden, hvad hun og hendes Ven havde havt sammen, imedens han var borte. Hun lod alle Slavinderne kalde, og tog dem i skarpt Forhør. De svore, at de ikke havde fortalt det ringeste, men at de havde hørt Papagoien fortælle Huusbonden Sagen. Da hun saaledes havde faaet at vide, hvem der havde sladdret, befalede hun, næste Nat, Manden var borte, een af Slavinderne i

Mørke at male med en Haandqværn under Fuglens Buur, en anden af Slavinderne at stænke Vand ned paa Buret, og en tredie at dreie et Speil om til høire og venstre for Fuglens Dine. Da Manden Morgenens efter kom hjem fra Giestebudet, spurgte han Papagoien, hvad der var passeret om Natten i hans Fraværelse. Den svarede: Jeg har, Herre! hverken kunnet see, eller høre i Nat formedelst det store Mørke og den stærke Torden og Lynild. Hvad er det for underlig Tale? udbrod Manden. Nu i Forsommerens Tid hændes jo intet af hvad du fortæller, er skeet. Papagoien svoger, at det var sandt, den sagde. Manden, som ikke kiendte noget til den opspundne List, blev meget forbittret paa Papagoien, som han troede, sagde Usandhed. Han stak sin Haand ind i Buret, tog den ud deraf, og kastede den i Hidsigthed imod Torden, saaledes at den døde. Nogle Dage efter fik han Sandheden at vide af een af hans Slavinder, men han vilde ikke troe hende, førend han engang saae Galanen gaae ud af hans Huus: Da trak han sit Sværd, og slog ham dermed saaledes i Nakken, at han styrtede død ned. Ligeledes dræbte han sin trolose Hustru: baade hun og hendes Elsker vandrede bort til Ilden formedelst den Misgierning, de havde begaaet. Saaledes fik Manden at vide, at Papagoien havde sagt Sandhed, og at han med Uret havde dræbt den,

hvorover han meget sørgede. Her taug Schehrizad, da Dagen var frembrudt.

Femtende Nat.

Derfom Du ikke sover, min Søster! sagde Donjazad, saa fortæl os, hvad Du lovede. Ja! lad mig høre, udbød Kong Schehrijar, Enden paa den græske Konges Samtale med sin Bezir, og Lægen Dubans Historie. Schehrizad adlød, og begyndte saaledes:

Jeg har hørt fortælle, o lykkelige Konge og tappre Helt! at da den græske Konge havde endt Fortællingen om Papagoien, sagde han videre til den misundelige Bezir: Du, o Bezir! tænker sikkert ikke i Dit Hierte overensstemmende med det Raad, Du giver mig. Jeg frygter for, at det er Misundelse, som driver Dig til at ønske Lægens Undergang. Om jeg gjorde efter Dit Raad, og dræbte ham, seer jeg ikke for mig noget Gavn af hans Død, uden Anger, i det det vilde gaae mig, som det gik Manden, som angrede, at han havde dræbt Papagoien. Denne Landstryger og Ulykkesfugl af Læge, tog Beziren til Orde, har intet gjort mig, hvorfor jeg skulde være ham fiendsk, eller lægge Planer til hans Undergang. Ikkun Kierlighed til Dig, og Frygt for, at han skulde skille Dig ved for mange Penge, har bevæget mig til at sige Dig Sandhed om ham. Er det ei sandt, hvad

jeg har sagt, saa lad mig have samme Skiebne, som Sindbads Bezir. Hvorledes var den? spurgte den græske Konge.

Sindbads Bezirs Historie.

Man fortæller, svarede Beziren, at engang en Konge havde en Søn, som elskede Jagten. Beziren var misundelig paa ham. En Dag reed Kongen og hans Søn tilligemed Beziren ud paa Jagt. Imedens de reed om i Drkenen, saae Beziren et vildt Dyr langt borte. Tag det! raabte han til Kongens Søn. Unglingen forfulgte det saalænge, indtil han kom de andre udaf Syne, tabte Sporet, og blev vildfarende i Drkenen. Da saae han en Pige sidde og græde paa Toppen af et Bierg. Unglingen spurgde hende, hvorfra hun var? hun svarede: jeg er en Kongedatter. Jeg reed med min Fader paa Elephantens Ryg, Sønnen overmandede mig, og jeg faldt ned af Elephantens Ryg paa Jorden; da jeg aabnede Diet, saae jeg ingen: jeg blev ene tilbage, uden at vide, hvorhen jeg skulde begive mig: her har jeg nu været nogle Dage, og intet faaet at spise. Unglingen tog hende af Medynk op, og lod hende sidde bag ved sig paa Hesten. Han reed med hende et Stykke Vej, indtil han kom forbi en Ruin. Da sagde Pigen til ham: lad mig stige ned, jeg har et Vrende her. Hun steeg ned, og gik ind i Ruinen; Kongens Søn fulgte hende. Da hun var

kommet ind, sagde hun til sine Børn (hun var nemlig en Skovtrold, af dem, som æde Mennesker): her har jeg bragt eder et fedt ungt Menneske! lad os faae ham strax fat, og fortære ham! raabte Børnene. Da Ynglingen hørte denne Tale, blev han heftig bængstet. Skælvende og bævende ilede han tilbage. Skovtroldkvinden gik ud til ham, og sagde: Du skal ikke have noget ondt at befrygte! hvem er Du? jeg er en vildfarende Mand, svarede Kongesønnen, og fortalte hende derpaa, hvem han var, og hvorledes han var kommet til at fare vild. Dersom Du er vildfarende, svarede hun, saa bed den almægtige Allah om Hielp! han skal være Dig nok: ondt skal Du ikke frygte. Kongesønnen opløstede sine Hænder til Himlen, Taarerne flød ned af hans Kinder. Efterdi det var blevet Dag, standsede her Schehrizad.

Sextende Nat.

Næste Morgen fortsatte Schehrizad Bezirens Fortælling til Kongen saaledes: Kongesønnen opløstede sine Hænder til Himlen, og græd. Allah! raabte han, ræd mig fra min Siende, visselig Du er mægtig over alle Ting. Saa snart Skovtroldkvinden hørte denne hans Bøn, forsvandt hun, thi intet formaade hun over ham. Kongesønnen skyndte sig bort. Da han igien traf sin Fader, fortalte han denne,

hvad der ved Bezirens Brøde var hændet ham. Kongen lod Bezirens Hoved afhugge.

For nu igien at komme til Lægen Duban, — imens Du, o Konge! blev Beziren ved, har været ham yderst hengiven, og har ydet ham Belgierninger og Kierlighedsbeviser i Mængde, har han, uden at Du kan forhindre det, arbeidet paa Din Undergang, og paa at plyndre Dit Gods. Ligeledes veed jeg vist, at han er en Spion, kommen fra et andet Rige for at skille Dig ved Riget og Livet. At han er snild og forslagen, har Du havt Prøver paa, da han helbredte Dig paa saa underfuld en Maade fra Spedalskhed.

Kongen begyndte at tykkes godt om Bezirens Tale. Du har talt Sandhed, o Bezir! sagde Kongen, og Din Advarsel er grundet; men siig mig nu, hvorledes man paa bedste Maade skal faae ham ud af Riget. Send strax Bud efter ham, svarede Beziren, og naar han er kommet, vink da af Boddelen, at han slaaer ham Hovedet af; det er den sikkerste Maade, hvorpaa Du kan befrie Dig fra hans List og Svig. Send da en Slave hen at hente ham hid! befalede Kongen. Beziren ilede med at udføre denne Befaling.

Da Duban var kommen, sagde Kongen til ham: veed Du, hvorfor jeg har ladet Dig hente? Nei, svarede Duban. Jeg har, vedblev Kongen, ladet Dig hente, da jeg agter at afhugge Dit Hoved, og skille Dig fra Verden. Beshyrtset over disse Kongens Ord,

spurgde Duban: hvorfor vil Du dræbe mig, og hvad Forseelse har jeg begaaet imod min Konge, at Du beslutter min Død? man har fortalt mig om Dig, svarede Kongen, at Du er en Espion, som ei er kommen til vort Land i anden Hensigt, end for at belure og ødelægge os. See nu vil jeg derfor forekomme Dig, eller som man siger: spise Srokost med Dig, førend at Du spiser Nadvere med mig. Tag ham derfor, vedblev Kongen til Bøddelen, slaa ham Hovedet af, og skaf os Ro for hans Ondskab.

Duban fandt let ved noiere Eftertanke, at Aarsagen til Kongens Brede var Bagvaskelse af dem, som misundte ham, at han var Kongens Yndling, og nu vilde skaffe sig ham af Halsen, efterdi de vidste godt, at Kongen havde ringe Forstand og var let at dreie. Nu fortroed det Duban, men for seent, at han havde helbredet Kongen. Der er ikke Kraft, udbrod han, ikke Styrke, uden hos Allah, den høie, den store! Vi høre Allah til, og til ham vende vi tilbage! jeg gjør godt imod Kongen, og han lønner mig med Døden. Kongen blev ubevægelig, og befalede anden Gang Bøddelen at afhugge hans Hoved. Lad mig beholde Livet! raabte Duban, Allah skal da forlænge Dit Liv! men dersom Du ihjelslaaer mig, saa skal Allah sandelig ihjelslaae Dig. Saaledes blev Duban ved, længe og indstændig at bede Kongen om Naade, ligesom jeg nylig bad Dig om Naade,

o Genius! men Kongen var opbragt, og ligesaa uboelig, som Du. Er det saaledes, Du lønner mig, blev Duban ved, at Du giengielder godt med ondt? Alt, hvad Du taler, svarede Kongen, hjælper Dig intet: doe skal Du. Da Duban saae, at Døden var ham vis, græd han, i det det græmmede ham, at han havde gjort godt imod Kongen: Nu fortroed han det, da Fortrydelsen ikke gavnede ham. Jeg gav ædelmodigen et godt Raad, (udbrød han med Digteren), men jeg blev ei lykkelig: de vare troløse, og de bleve lykkelige. Min Tjenstfærdighed styrkede mig ned i Ringheds Bolig.

De tilstedeværende stode imidlertid op, og sagde til Kongen: skænk os hans Blod, han har ikke gjort det, som fortjener Døden. I vide ikke, hvad Grund jeg har til at lade ham dræbe: Han vil min og mit Riges Undergang, og han, som har helbredet mig paa saa underfuld en Maade fra en Sygdom, som alle andre Læger holdt for ulægelig, formaaer ogsaa at dræbe mig med lignende Midler.

Da Duban, o Genius! (blev Tisseren ved) saae, at Døden var uundgaaelig, sagde han til Kongen: giv mig blot Tilladelse til at gaae hjem i mit Huus, tage Afsked med min Familie, skrive min sidste Billie, og skænke mine Bøger om Lægekunsten til dem, som ere dem værdige. Jeg har desuden en udvalgt og dyrebare Bog, som jeg vil skænke Dig, for at Du kan

giemme og bevare den, som en Skat, og trække Nytte af den, om det er den mægtige Allahs Villie. Hvad Hemmelighed er der ved denne Bog? spurgde Kongen. Hemmeligheden er den, svarede Duban, at naar Du har ladet mit Hoved hugge af, og Du da tager Bogen, og kaster op det siette Blad, og der læser den tredie Linie, saa skal mit Hoved, naar Du tiltaler mig, tale til Dig igien og svare paa, hvad Du spørger det om. Kongen, som blev meget nysgierrig efter at see dette Underværk, tillod Lægen at gaae hjem til sit Huus under Ledsaagelse af nogle af hans Slaver. Da Duban kom tilbage igien, havde han i sin Haand en gammel Bog. Han forlangte et Bækken; da han havde faaet det, øste han Saltkorn paa det, og satte det paa Gulvet derhos, sigende: tag, o Konge! denne Bog, men aabn den ikke, førend mit Hoved er afhugget. Naar det er skeet, sæt det da paa dette Bækken ovenpaa Saltet, og Blodet skal holde op at flyde: aabn da Bogen, og spørg mit Hoved om, hvad Du vil, og det skal svare Dig. — Der er ikke Kraft, ikke Styrke, uden hos Allah, den Høie, den Store, vi høre Allah til, og til ham vende vi tilbage: men, o Konge! efterat Du har dræbt mig, vil Du komme til at fortryde det, naar Fortrydelsen ikke hjælper Dig. Jeg haaber af Dig, at Du lader mig leve: Allah skal da og opholde Dit Liv. Nei! om ikke for andet, svarede Kongen, saa for at see,

hvorledes Dit Hoved kan tiltale mig, efterat det er afhugget, vil jeg slaae Dig ihjel. Derpaa tog Kongen Bogen i sin Haand, og befalede Bøddelen at slaae ham Hovedet af. Denne hug det med sit Sværd af, saa behændigen, at det netop faldt paa Bækkenet. Strax aabnede Hovedet Dinene, og sagde: luk nu Bogen op, o Konge! og see, hvad der vil forundre Dig. Kongen lukkede den op, og, da han fandt, at Bladene klæbede sammen, det ene ved det andet, tog han Fingeren til Munden, og væbede den, for at faae Bladene bedre fra hinanden. Efterat han paa den Maade havde vendt nogle Blade i Bogen om, begyndte han med eet at svingle paa sin Trone, thi Bladene vare besmurte med Gift. Da sagde Dubans Hoved til ham: Allah er min Zielper og enhver Ustyldigs Zielper, der, som jeg, maae døe uden Brøde, og Allah hører Hvernen til. Strax efter faldt Kongen ned af sin Trone, og hans Dage vare omme. Her taug Schehrizad, efter som det var blevet Dag.

Syttende Nat.

Da Donjazad havde vækket sin Søster, sagde Kongen til denne: Fortæl os Fiskerens og Geniussens Historie til Ende! Meget gierne! svarede Schehrizad, og begyndte: Mig er der berettet, o høimodige Konge, og løvehiertebe Helt! at Fiskeren, efterat have endt

Dubans Historie, sagde til Geniusen, som var indsluttet i Kassen: ligesaa utaknemmelig, som den græske Konge var imod Duban, ligesaa utaknemmelig har Du villet være imod mig. Havde Du villet lade mig leve, saa var Du ikke nu indelukket i Kassen, men, saasom Du vilde min Død, og overlod ikkun til mig at bestemme min Dødsmaade, saa bragte jeg Dig ved min List ind i Din Plads igien, og nu vil jeg kaste Dig ud i Havet. — Nei! gjør ikke det, raabte Geniusen, sæt mig i Frihed, og straf mig ikke saa haardt for den ringe Grad af Forstand, jeg viste. Jeg handlede ilde, handl nu Du vel: den som gjør godt, hedder det, er bedre, end den, som gjør ondt. Hold op med denne Tale! svarede Fiskeren, jeg kaster Dig uundgaelig ud i Havet, thi jeg har ingen Grund til at lade Dig løs, efterdi alle mine Bønner til Dig vare forgiæves, og det endskiøndt jeg havde beviist Dig Belgierninger, og aldrig gjort Dig noget ondt, men derimod hiulpet Dig ud af Dit Fængsel. For at redde mig selv fra Døden, opspandt jeg en List, og lokkede Dig ind i Kassen igien. Du giengielder godt med ondt, Du urene, og onde af Gemyt! saa Allah beskytter Dig ikke. Lad mig løs denne Gang, raabte atter Geniusen; jeg lover Dig, at jeg ei vil tilføie Dig nogen Skade, men derimod skaffe Dig megen Rigdom. Da Fiskeren vidste, at Geniusen var sanddru i Ord, og ei sagde usandt, lod han ham sværge

paa hvad han havde sagt, og aabnede derpaa Kassen, sigende: Jeg har anraabt Allah om Hielp imod Dig.

Saa snart Kassen var aabnet, opsteg Røgen af den, indtil Geniusen lidt efter lidt, ligesom forrige Gang, danneedes af den. Han stødte strax med sin Fod til Kassen, og kastede den ud i Midten af Havet. Herover blev Fiskeren yderst forskrækket, sigende: Hielp! Allah! frels! ved Allah! dette er ei Tegn til noget godt! — stormægtigste Genius! hold Dit Løfte, Du har gjort! og bryd ei den Eed, Du har svoret, thi jeg har sat Allah til Borgen for Dig. Hvis ikke, da vil der hændes Dig, hvad der hændtes den græske Konge med Duban. Geniusen kunde ikke bære sig for at lee af Fiskerens Forskrækkelse; følg mig, sagde han, og frygt ikke! Derpaa gik Geniusen, og bag efter ham Fiskeren, som af Mistro holdt sig i nogen Afstand fra ham; de bleve ved at gaae, indtil de udenfor Staden besteg Bierget, og kom derfra ned i en Dal, i hvis Midte der var fire smaae Bierge, og midt imellem dem en Dam. Her standsede Geniusen i sin Gang, og sagde til Fiskeren: Kast Dit Garn ud! Det gjorde han, og saa til sin største Forundring, at der i Dammen var Fiske af fire Farver: hvide, røde, blaae og gule. Han trak sit Garn op igien, og fandt i det fire Fiske, een af hver Farve; da blev Fiskeren glad. Bring nu, sagde Geniusen, disse Fiske til

Sultanen! han vil betale Dig dem rigeligen. Modtag i øvrigt min Undskyldning! ved Allah! jeg veed ingen anden Maade, end denne, hvorpaa Du kunde berige Dig. Fred med Dig! Da Geniusen havde sagt dette, slog han med Foden i Jorden, som splittedes ad, og opslugte ham.

Fiskeren, forundret over, hvad der var hændet ham med Geniusen, tog Fiskene, og gik med dem til Sultanen, til hvem han leverede dem i Bezirens Dørværrelse. Kongen saae paa Fiskene, og forundrede sig høiligen over deres Ekabning, og forskiellige Farver..... Her holdt Schehrizad op, efterdi det var blevet Dag.

Attende Nat.

Da Sultanen, begyndte Schehrizad, længe havde med Forundring betragtet de fire Fiske, sagde han til Beziren: lad een af Slaverne bære Fiskene til den Kokkepige, som den græske Keiser har skænket mig, for at hun kan stege dem. Dette skete, Slaven leverede Kokkepigen Fiskene, og befalede hende stege dem vel. Derpaa gav Sultanen Befaling til Beziren at udbetale Fiskeren firehundrede Denarier. Denne modtog Pengene; paa Veien hjem løb han, og saae sig idelig tilbage, om der ingen var, som vilde bestixle ham; endskiøndt han ikke var vis paa, om han virkelig havde Pengene, eller det hele ikkun var en Drom.

Saa forbavset var han over sin pludselige Lykke. Paa Hiemveien kiohte han, hvad hans Børn og Huussinde kunde behøve, og kom om Aftenen glad hiem i sit Huus.

Smidlertid havde Kokkepigen taget Fiskene, skaaet dem op, og gjort dem rene, derefter satte hun Stegepanden paa Ilden, og kom Smør i den. Saasnart dette var smeltet, lagde hun Fiskene i Panden; da de vare stegte paa den ene Side, vendte hun dem paa den anden, men i samme Dieblik, førend hun vidste et Ord deraf, revnede Skorsteensvæggen, og en ung Pige, som var skøn og meget deilig, med et tyndt Rør i sin Haand, gik ud af Abningen, og sagde i et smukt Sprog til Fiskene: o Fiske! o Fiske! ere I varagtige i Pagten, eller ei? Da løstede Fiskene deres Hoveder op af Panden, og sagde: Ja! Ja! dersom I vende tilbage, saa vende vi tilbage, og dersom I holde Pagten, holde ogsaa vi den. Derpaa omkastedes Stegepanden, og Fiskene bortfloi, som Duer, efterat de havde været Fiske. Over dette Syn blev Kokkepigen saa forstræffet, at hun faldt om paa Gulvet, gandske uden for sig selv. Endnu imens hun laae i Besvimelse, kom Beziren, og fandt hende i en saadan Tilstand, at hun ei, som man siger, kunde kiende Loverdag fra Torsdag (Helligdag fra Sogn). Han stødte til hende med sin Fod; hun kom sig. Hvor er, spurgte Beziren, Fiskene, som Du

har ftegt? Slavinden fortalte grædende, hvad der var hændet. Beziren, forbauset herover, gik strax til Sultanen, og fortalte ham hele Tildragelsen. Sultanen blev ligeledes meget forundret. Han lod hente Fiskeren, og befalede denne, under hans Livs Fortæbelse, i Hast at bringe fire Fiske, ligesom de forrige. Fiskeren skyndte sig til sit Huus, for at hente sit Fiskergarn; med det gik han ud fra Staden til Dammen, og kastede det ud. Da han igien trak det op, var der i det fire Fiske, aldeles ligesom dem, han første Gang havde fanget. Han tog dem, og bragte dem til Sultanen, som lod ham atter udbetale firehundrede Denarier, med hvilke Fiskeren glad og fornøiet gik hjem til sit Huus.

Kongen befalede, at Fiskene skulde steges i hans Overværelse. Beziren lod Kokkepigen vide denne Sultans Befaling. Hun tog Fiskene, skar dem op, gjorde dem rene, satte Stegepanden paa Ilden, og kom Smør i den. Saasnart Smørret var blevet varmt, lagde hun Fiskene i Panden, og, da de vare stegte nok paa den ene Side, vendte hun dem paa den anden. Pludselig i samme Dieblisk spaltedes Muren, og af Revnen kom ud en sort Slave, af en kiempemæssig Størrelse, med et tyndt Rør i Haanden, hvormed han pegede til Stegepanden. I et smukt Sprog, men med en Stemme, som en rullende Torden, sagde han: o Siste! o Siste! ere I varagtige i Pagten,

eller ei? Da opløstede Fiskene deres Hoveder af Panden, og sagde: Ja! Ja! dersom I vende tilbage, vende vi tilbage; dersom I holde Pagten, holde ogsaa vi den, dersom I affkiære, affkiære og vi..... Her taug Schehrizad, thi det var blevet Dag.

Nittende Nat.

O Konge! begyndte Schehrizad, da Fiskene havde talt disse Ord, væltede Slaven Stegepanden, og forsvandt derpaa. Fiskene bleve liig sorte Kul. Sultanen, som saae denne Tildragelse, blegnede af Skræk, og hans Forstand stod stille. Han gav Agt paa Muren, og saae, at den var saa heel, som om den aldrig havde været revnet; hvilket forundrede høiligen baade ham og Beziren. Vi maae have at vide, sagde han til Beziren, hvordan denne Sag hænger sammen: Lad Fiskeren komme! En Slave løb, for at hente Fiskeren. Saa snart denne var kommen, førtes han ind for Sultanen; siig mig, spurgte han Fiskeren, hvor, og efter hvis Anviisning har Du fanget disse Fisk? jeg kiendte ikke, svarede Fiskeren, til det Sted, hvor disse Fisk leve, førend en Genius viste mig det. Det er nemlig en Dam imellem fire Bierge, nærved Byen. Kiender Du, spurgte Sultanen Beziren, det Sted, som denne Fisker fortæller os om? Ved Allah! o Herre! svarede Beziren, jeg kiender

ikke dette Sted, endskiøndt jeg min hele Levetid igiennem har gjort mange Jagttuurer rundt om i disse Egne, ledsaget af en Mængde Jægere, og ofte har været borte een og to Maanedes, men jeg har aldrig seet der nogen Fiskedam, eller hørt, at der var nogen paa det Sted. Hvormange Dagsreiser er der til Dammen, om vi ville gjøre en Reise dertil? spurgde Sultanen videre Fiskeren. Paa en Time kan man komme derhen, svarede denne. Sultanen, forundret over denne korte Afstand, befalede strax sine Drabantere og Emirer at ledsage ham paa Reisen. Selv steg han til Hest tilige med Begiren, og medtog, som Veiviser, Fiskeren, hvilken undervejs udstøtte hundrede tusende Forbandelser over Geniusen. Da de kom til Stedet, saae de en meget stor Slette ligge for dem, som de aldrig havde seet før, og Fiskedammen imellem fire Bierge. Vandet var saa klart i Dammen, at de tydelig saae Fiskene af alle fire Farver, nemlig hvide, røde, blaae og gule. Kongen forundrede sig meget over alt dette, især da Emirerne, Hærførerne, og de Ypperste i hans Følge forsikrede ham, at ingen af dem havde seet Dammen før. Sultanen svor ved Allah, den almægtige, forbarmende og barmhiertige, at han ei vilde vende tilbage til sin Residents, førend han havde faaet Oplysning om den hele Sag med Dammen og Fiskene, thi, sagde han ved sig selv, der maae være noget skjult og underfuldt ved disse Fiske. Da altsaa Natten kom,

befalede han sit Følge at slaae Telte op, og leire sig paa Pladsen, hvor de vare. Noget efter Midnat lod han sin Storveziir kalde, og sagde til ham: Hensigten med mit Dphold her er den, at jeg i egen Person vil stræbe at skaffe mig Underretning om, hvorledes det hænger sammen med denne Fiskedam: Bliv Du derfor i min Graværelse her i Teltet, indtil jeg kommer tilbage: aabenbar ingen, hvad jeg nu har sagt til Dig, men siig derimod i Morgen til Emirerne og Soldaterne: "Sultanen er i ondt Lune, og vil derfor ikke, at nogen skal komme til ham, uden jeg; han har befalet mig at lade Eder dette vide." Jeg, blev Sultanen ved, skal med Allahs Hielp om tre Dage være her igien. Beziren lovede at efterkomme nøiagtig Sultanens Bिलie i alt, thi, sagde han, det er min Pligt at adlyde Sultanen, næst efter Allah, den høie, den store. Derpaa iførte Sultanen sig sin Reisekappe, satte sig op paa sin rapfodede Ganger, og reed bort. Han blev ved Resten af Natten at ride videre, indtil Morgenens Kom; da vinede han, efterat Solen var staaet op, noget fort langt borte. Han blev ved at ride til det, glædede sig ved sig selv over, at han, om Allah saa havde beffikket det, der fandt een, som kunde give ham de Dp-lysninger, han ønskede. Da han kom nærmere, saae han, at det var et Slot, bygt af sort Marmor, og belagt med Jernplader. Den ene Fløi af Porten til Slottet var aaben, den anden var lukket. Ikke desto-

mindre vilde han dog ikke gaae ind, uden først at have banket paa, men der var ingen, som svarede. Derfor bankede han stærkere anden Gang, og ventede en Tid, men der kom ingen. Han bankede tredie Gang, men fik endnu intet Svar, og heller ikke saa han nogen, hverken indenfor eller udenfor. Der kan dog aldrig være Tvivl om, sagde han ved sig selv, at der jo maae være Menneſker i dette Slot. Han tog Mod til sig, og gik i Allahs Navn ind i Slotsgaarden. Er her ingen Folk! raabte han, jeg er en fremmed Vandringsmand: giver mig en Drik Vand — men der var ingen, som svarede. Sultanen gik da ind i Slottet selv, og saa sig om til høire og venſtre, men opdagede ikke et Menneſke. Han betragtede Slottets Gemakker, og saa, at de vare prydede med forſkiellige Slags græſke Sofaer, guldbindvirkede Bolſtre, fra alle Sider nedhængende Tapeter, Viſter ſtraalende af Perler og Koraller. I Slottet var der fire Saloner lige over for hinanden, og foran hver Salon et Baſſin med Springvand; i hvert Baſſin ſtod en Løve af Guld, af hvis Mund Vandet udvældede. Omkring Slottet ſang utallige Fugle, ſom beſtandig opholdt ſig der, efterdi der fra det øverſte af Slottet var udspændt Garn, ſom hindrede dem fra at flyve bort. Kort, Stedet var paradifiſk ſkønt..... Schehrizad taug, thi Dagen var frembrudt. Kongen ſvoer, ikke at ville bræbe hende, førend han havde hørt Enden af hendes Fortælling.

Tyvende Nat.

Schehrizad fortsatte: Sultanen gif længe om-
kring og besaae dette store og pragtfulde Slot: ifkun
befulde han, at han ingen sandt, af hvem han kunde
faae nogen Underretning. Træt af at gaae længere
omkring, satte han sig paa en Sofa. Da han saale-
des sad, fordybet i Betragtninger over Stedet, han
var paa, see, da hørte han pludselig nogle dybe Suk
udstødes, og en klagende Stemme sige:

✧ Vnkes du ei o Uval! og Jammer! ✧
vil du ei flye mig:

✧ see min hensmægtende Aand er ✧
Bold for Plagerens Hær.

✧ Saae den Mægtige du blandt Men: ✧
nesker, see! han blev ringe.

✧ Saae du, Hvo højest stod, see, ✧
dybest er han nedstødt:

✧ saae den Rige du blandt Menne: ✧
sker, see! han blev fattig,

✧ stolt var Blikket — et Lyn ramte — ✧
Øjet blev blindt.

✧ Bueskytter! hvor var din Kunst, ✧
da Sienderne jubled?

✧ Pilen paa Strængen laae, men ✧
Buestrængen — den brast.

✧ Samle Sorgerne sig og rammer ✧
Lynet fra oven,

✧ hvor vil for Dommen du, du og ✧
for Bestikkelsen flye?

Da Sultanen hørte dette Sørgeqvad, stod han op, og fulgte Stemmen. Han kom til et Forhæng for en stor Sal. Dette hævede han i Beiret, og saae da øverst oppe i Salen en Yngling sidde paa en Throne, der var hævet omtrent en Alen fra Jorden. Denne Yngling var af høi Vert, og af en skøn Skabning, med et Ansigt, der skinnede som Maanen, ungdommeligt Skiæg, og en rosenfarvet Kind, paa hvilken var en Skionplet, som Umbra. Han var iført en Silkefiortel, bebræmmed med egyptisk Guld. Paa Hovedet havde han en Turban, der funkede af glindsende Guld, men hans Ansigt bar Præg af Sorg og Græmmelse. Sultanen gik hen imod ham, og hilsende ham. Ynglingen hilsende venlig igien, undskyldende, at han ikke stod op fra sit Sæde. Jeg har alt undskyldt Dig, svarede Sultanen, jeg er i Dag Din Giest. Jeg er kommen, for at faae Dplysning om en Ting, som ligger mig meget paa Hjertet, nemlig for at faae at vide, hvorledes det forholder sig med denne Dam, og Fiskene, som ere i den, samt med dette Slot, i hvilket jeg har fundet Dig gandske allene, endelig: hvad Aarsagen er til Din Graad, og hvorfor Du ikke reiste Dig for mig. Ved denne Tale flød Taarerne ned af Ynglingens Kinder, og med et dybt Suk sagde han:

✧ Rast paa Herren din Sorg, lad ✧
fare Grublen og Grandtten!

✻ om hvad seet er paa Jord, spørg ✻
ei, hvordan det er seet!

✻ Alt hvad hændes, maae see, og ✻
Intet hændes forgiaves.

✻ Evig Handelsens Bud stod i Be: ✻
Sikkelsens Bog.

Forundret sagde Sultanen: o Ungling! hvad er Aarsagen til Dine Taarer? Har jeg ikke Aarsag til at græde, da min Tilstand er saaledes, som Du seer! derpaa tog han sin Riortel tilside, og Sultanen saae: fra Bolestedet af indtil Fødderne var han en sort Steen. . . . Schehrizad taug, thi det var blevet Dag. Sultanen var saa henrykt over denne underfulde Fortælling, at han svor at ville opsætte at dræbe Schehrizad, om det og varede en heel Maaned, inden hun fik endt sin Historie.

En og tyvende Nat.

O Konge! begyndte Schehrizad, da Sultanen saae Unglingen i denne Tilstand, blev hans Hierte opfyldt med Sorg. Dette Syn, jeg har seet, udbrod han, har forøget min Grublen, og har gjort mig end mere begierlig efter at høre Din Historie. Fortæl mig den! jeg skal, svarede Unglingen, fortælle den, men da maae Du give Slip paa Brugen af Dren, Dine og Forstand, thi min og Fiskenes Historie er saa uhørt

og vidunderlig, at den er et Exempel for den, som læder sig paaminde, og en Paamindelse for den, som bruger Eftertanke. Viid, o Herre! at min Fader var den-
 ne Stads Konge. Hans Navn var Kong Mahmud, Regent over de sorte Der, og disse fire Bierge, paa hvilke der er Kasteller. Min Fader regierede i halvfier-
 findstyve Aar; derpaa døde han, og Riget kom til mig efter ham. Jeg giftede mig da med min Farbroders Datter. Hun elskede mig saa heftigen, at naar jeg var borte fra hende en heel Dag, saa spiste og drak hun ikke, førend hun saa mig igien. Efter et lykkeligt
 Egteskab af fire Aar gik hun en Aften i Bad, imedens jeg gik ind i Slottet, for at sove, befalende tvende
 Slavinder at sætte sig hos mig, een ved Hovedet, og een ved Fødderne. Jeg lagde mig paa Sofaen, men var vaagen med lukkede Dine. Da hørte jeg, at den
 Slavinde, der sad ved mit Hoved, sagde til den anden (thi de troede, at jeg sov): "Er da vor stakkels unge
 Herre ikke at beklage, at han saa trolost behandles af vor
 Herskerinde, som Allah forbande!" "Ja det er sandt!"
 svarede den anden, "Allah straffe de trolose Qvinder!
 vor stakkels Herre, naar han vidste, hvorledes denne
 Skioge hver Aften hemmelig kommer Opium i hans
 Drik, og naar han saa sover som en Steen, klæder sig
 paa, og pynter sig, gaaer ud og kommer ikke tilbage,
 førend om Morgenens tidlig!" Da jeg hørte denne Slav-
 indernes Samtale, blev jeg meget opbragt, men taug

stille, for selv at undersøge Sandheden, naar Natten kom. Min Hustru kom fra Badet, Bordet blev dækket til Aften, vi spiste, drak Kaffe, og sad endnu lidet; derpaa stode vi op og gik tilsæns. Hun rakte mig, som sædvanlig, et Glas Vand at drikke, men jeg kastede det bort, uden at hun mærkede det. Strax efter lod jeg, som jeg sov, og da hørte jeg hende sige: sov nu og staae albrig op meer, jeg affkyer dit Billede: naar vil Allah tage din Siel! Under disse Ord stod hun op, klædte sig paa, og gik bort. Jeg tog mit Sværd, og fulgte hende, indtil hun kom til Stadsporten: hun talte nogle Ord, som jeg ikke forstod; strax faldt Portens Laase af, den aabnedes, og hun gik ud.... Schehrizad taug, da Dagen var frembrudt.

To og tyvende Nat.

Jeg fulgte efter hende, blev den fortryllede Ungling ved, indtil hun kom til et Slot, i hvilket var bygt en Pavillon. I den gik hun ind, imedens jeg steg op paa Taget, hvorfra jeg kunde see ned. Saa snart min Hustru var kommet ind i Pavillonen, løb hun hen, og omfavnede en sort Slave, som der ventede hende. Han kied hende fra sig, sigende: Vee Dig! hvor er Du bleven af saalænge? her har mine Fætttere været, som have fiunget, flaaet paa Tromme og dandsset! hver af dem havde en smuk Slavinde med sig! de strede med mig, at

jeg skulde drikke Vin med dem, men jeg vægrede mig, efterdi Du ei var nærværende. O min Herre og elskede Ven! svarede min Hustru, hvad skal jeg giøre? jeg er gift med min Fætter, og han sover ikke, for nu." "Jeg sværger ved mit Hoved," bedblev den sorte Slave, "dersom Du fortsætter saaledes, forlader jeg Dit Selskab, og vil ikke længer være Din Elsker." Hvad jeg videre saa, og hørte, vil jeg ikke nærmere omtale; men jeg saa nok, for at opfyldes af Bredde. Verden blev fort i mine Dine, og min Aand vidste ikke, paa hvad Sted den var. Min Forstand bortfloi. Jeg steg ned af Taget, og foer med draget Sværd ind i Pavillon. Jeg gik strax løs paa Slaven og hug ham med Sværdet i Halsen og Hovedet, saa at jeg troede at have dræbt ham..... Her taug Schehrizad, da det var blevet Dag.

Tre og tyvende Nat.

Schehrizad begyndte: jeg troede, som sagt, vedblev den fortryllede Yngling, at jeg havde dræbt den sorte Slave, og i den Formening skyndte jeg mig bort, uden at blive kiendt af min Hustru, gik tilbage til Staden, og ind i Slottet, hvor jeg igien lagde mig tilfængs. Da den næste Morgen kom, saa jeg min Hustru og Sødskendebarn græde, med affaaaret Haar, og iført Sørgeklaeder. Jeg spurgte, hvad Dndt der var mødt

hende? "jeg har faaet Efterretning," svarede hun, "at min Moder er død, min Fader dræbt paa et Krigstog, min ene Broder død af et Skorpionsting, og den anden styrtet ned i en Brønd; saa jeg vel har Aarsag til at sørge og græde." Jeg lod mig ikke mærke med, at jeg vidste den sande Grund til hendes Sorg, men yttrede endog min Deeltagelse over de mange Ulykker, som var mødt hendes Familie. Hun sørgede, græd og jamrede sig et heelt Aar igiennem. Da det var tilende, bad hun mig bygge sig et Gravsted, lig et Huus, som hun vilde kalde Sorgens Huus. Jeg gav mit Minde, og befalede Bygmesterne at bygge hende, hvad hun ønskede. Da Huset var færdigt, lod hun bygge i dets Midte et Capel, hvorhen hun flyttede den sorte Slave. Endskjondt han ikke fra den Tid af, jeg saarede ham, kunde fremføre et Ord, saa gik hun dog hver Dag til ham, og gav ham at spise og drikke. Saaledes blev hun bestandig ved et heelt Aar, glemte selv Mad og Drikke for at passe ham, og blev mager af Sorg og Anstrængelse..... Schehrizad standsede, efterdi det var blevet Dag.

Fire og tyvende Nat.

Da den fire og tyvende Nat var kommen, vækkedes Schehrizad af sin Søster, og fortsatte den fortryllede Konges Fortælling til Sultanen: En Dag, ved-

blev Kongen, kom jeg tilfældigviis ind i Capellet, hvor jeg traf hende, grædende og klagende. Hvorfor, hørte jeg hende sige til Slaven, skjuler Du Dig for mit Blik? Du min Siels Lyst! tael til mig, min Elskede!

✱ Livets salige Dag er Dagen, som ✱
os forener.

✱ O! men Adskillelsens Dag for mig ✱
er Dødsdagen liig.

✱ Lad Adskillelsens Frygt i Mødets ✱
Glæde forsvinde!

✱ Sorg og Uro hos dig er meer end ✱
Glæde og Ro.

Hun sang videre:

✱ Ejed en Verden jeg, var mit Cos: ✱
ruernes Rige,

✱ ringe var det mig alt, naar ei mit ✱
Die dig saae.

Da hun var færdig med sin Klagesang, sagde jeg til hende: hvortil nytter Din Sorg og Klage? "Vær mig ikke imod, svarede hun, i hvad jeg gjør: dersom Du modsætter Dig, dræber jeg mig selv." Jeg taug da, og overlod hende siden efter til sig selv; men hendes Dpførsel nagede mig. Endnu eet Aar blev hun ved at sørge og klage. Da det Aar var tilende, gik jeg ind i Capellet en Dag, da jeg just var i ondt Lune over en Ting, der var hændet mig. Jeg traf hende i Capellet ved Graven. O Herre! sagde hun til den halvdøde Slave,

jeg hører ikke et Ord af Din Mund, Du giver mig ikke et Svar.

✱ Grav! min Elskedes Grav! har og ✱
hans Elsker du rovet?

✱ Har disse Dines Lys du slukt med ✱
evige Nat?

✱ Grav! du er jo for mig ei Jorden, ✱
Himlen ei heller,

✱ Al! dog samlet i dig min Sol og ✱
Maane jeg seer.

Bed at høre disse Ord, foregedes min Brede. Hvorvidt, sagde jeg til hende, skal denne Sorgen og Klagen gaae? Du Allahs Fiende! Hun sprang forbittret op og sagde: "Vee Dig! det er Dig, som er Uarsag til min Sorg, Du har saaret mit Hjertes Elskede, og mit Dine Lys, Du har skaffet mig Græmmelse, ved at mishandle Unglingen: nu har han i tre Aar hverken været død eller levende." "Ja! Du usteerlige Kvinde!" svarede jeg, "det har jeg gjort." I det samme trak jeg mit Sværd, i den Hensigt at dræbe hende. "Elendige!" raabte hun leende! "min Herre har givet mig Magt over den, som saaledes har handlet imod mig: i mit Hjerte er en Ild, som ikke slukkes, og en Flamme, som ikke sliues." Derpaa talte hun nogle Ord, jeg ikke forstod, og raabte derpaa: "bliv ved min Fortryl- lelses Kraft halv en Steen, og halv et Menneske!" I Diebliffet blev jeg, som Du her seer mig, o Herre!

Jeg kan ikke staae og ikke sidde: jeg sover aldrig: jeg er ei en Død af de Døde, ei en Levende af de Levende... Her standsede Schehrizad, da det var blevet Dag.

Sem og tyvende Nat.

Schehrizad fortsatte den fortryllende Ynglings Fortælling til Sultanen: Efterat have, blev Ynglingen ved, fortryllet mig, forvandlede hun ogsaa Staden, jeg var Konge over, med dens Hauger, Mure og Torve til en Drk. Indbyggerne i Staden forvandlede hun til Fiske, saaledes at de hvide Fiske er de Troende, de røde Ildtilbederne, de blaae Kristne, og de gule Jøder, thi til disse fire Religioner bekiendte Indvaanerne i Staden sig. Derne forvandlede hun til fire Bierge, som omgive Dammen. Men ei lader hun sig nøie dermed: hun kommer hver Dag og tager mine Klæder af mig, og giver mig af en Pidsk hundrede Slag, saa Blodet strømmer ned af mine Lænder. Derpaa kaster hun en ulden Kappe over mine Skuldre, og over den giver hun mig denne guldbebræmmede Silkekiortel.

Med disse Ord endte Ynglingen sin Fortælling, og begyndte bitterlig at græde. Sultanen, som med Forundring og Bestyrtelse havde hørt denne gyselige Historie, spurgte Ynglingen, hvor hans umenneskelige Hustru opholdt sig, og hvor Slavens Gravsted var? Slaven, svarede Ynglingen, ligger her i Slottet i Ca-

pellet ved Porten. Hver Morgen ved Solens Opgang
 besøger min Hustru ham, men forinden kommer hun
 ind til mig, og giver mig paa min blotte Ryg, som
 jeg alt har fortalt, hundrede Slag. Derpaa bringer
 hun den halvdøde Slave Mad og Drikke, og holder ham
 med Selskab indtil Aften: da gaaer hun bort; saaledes
 gior hun hver Dag." "Ved Allah!" sagde Sultanen,
 "jeg skal giøre imod Dig en Gierning, for hvilken Efter-
 tidens Kroniker skulle omtale mig med Roes." Sulta-
 nen blev ved at tale med Ynglingen, indtil Natten kom.
 Da han havde sovet lidet, stod han op, saasnart det
 gryede af Dag, tog sine Klæder af sig, trak sit Sværd,
 og gik ind i Salen, hvor Capellet og Graven var.
 Han saae der et stort Antal Lamper og Vordlys, hvor-
 med Gravkammeret var oplyst, og en stor Mængde
 Røgelse, dyrebar Salve og Olie, samt vellugtende
 Urter, som udsprebte en listig Lugt overalt. Strax
 Sultanen saae Slaven, dræbte han denne med sit
 Sværd, tog det døde Legeme, bar det ud, og kastede
 det i en Brønd, som var i Slottet. Derpaa vendte
 han tilbage til Gravkammeret, tog den Dræbtes Klæ-
 der paa, og lagde sig i hans Plads med draget Sværd
 ved Siden af sig, skjult under Klæderne. En Stund
 efter kom Trolldqvinden og gik ind til Ynglingen: hun
 trak hans Klæder af, tog derpaa en Pidsk, og gav ham
 hundrede Slag. Han skreeg, og raabte: hav Barm-
 hiertighed med mig! lider jeg da ikke noksom Glendig-

hed alligevel! Dersom Du, svarede hun, havde viist Barmhiertighed imod mig, og havde ladet min Elskede leve, skulde jeg og have viist Barmhiertighed imod Dig..... Schehrizad taug, thi Dagen var frembrudt. Sultanen svor, ikke at ville dræbe Schehrizad, om det end varede to Maanedes, inden hun fik endt Ynglingens Historie.

Sex og tyvende Nat.

Da den ugudelige Troldqvinde, begyndte Schehrizad, havde givet sin Fætter hundrede Slag af Pidsken, saa at Blodet flød ned af hans Sider og Skuldre, iserte hun ham igien hans Klæder, og begav sig derpaa ned til Slavens Gravkammer. Med sig havde hun efter Sædvane Mad og Drikke. Hun stæeg sukkende og grædende ned i Gehvelstet, som den der er overvældet af Sorg. O min Elskede! raabte hun, Du pleier ikke at hindre mig fra Din Forening. Ved Allah! mit Hjertes Fryd! lad mig see Din Skionheds Glands! min Lyst er opflammet, og brænder i mit Indre. Hvorlænge vil Du vedblive at vende Dit Ansigt fra mig? hvorlænge vil Du vise Dig haard og ubøielig mod mine Bønner? Taarer har jeg derover udøst nok. Tael, min Ven! min Herre! Du mine Onskers Maal! svar mig! Med dømpet Stemme sagde Sultanen, idet han stræbte at efterabe Regernes Udtale: "Uk! Uk! Uk!

der er ikke Kraft, ikke Styrke, uden hos Allah!" Da Trolldqvinden hørte disse Ord, gav hun et Skrig fra sig af Glæde, og faldt i Besvimelse. "Var det virkelig Dig, der talte," raabte hun, da hun kom til sig selv igien, eller var det kun en Drøm?" "Ulykkelige!" svarede Sultanen, "er Du værd, at jeg skulde tale med Dig? Din Huusbonde, som Du hver Dag pibsker ugudeligen, anraaber Allah om Frelse, og nedkalder fra Himlene Straf og Hevn over mig og over Dig. Hans Graad og Sukke hindre mig fra at sove. Dersom det ikke havde været, var jeg for længe siden kommet mig, og derfor har jeg ei kunnet svare Dig." "I Dieblicket," udbød hun, "skal jeg høre hans Fortryllelse." "Ja skynd Dig, svarede Sultanen, og skaf Ro for ham og for hans Skrig!" Strax gik hun ud af Gehvelvten, tog en Komme med Vand, og talte over det; da brusede det, som en kogende Gryde ved Ilden. Hun besprengte Ynglingen med Vandet, og sagde: dersom Du er blevet saaledes ved min Fortryllelse, saa forlad denne Skikkelse, og bliv et Menneſke. Strax blev han et Menneſke, som han før havde været. Han sprang op, og raabte i sin Glæde: "Allah være lovet, som har ladet Sorgen bortvige fra mig." Gaae ud af mit Slot," tog Trolldqvinden til Orde, "og sæt aldrig Din Fod i det mere! træffer jeg Dig her endnu engang, skal det koste Dit Liv." Ynglingen ilede bort.

Saa snart Trolldqvinden atter var kommen ind i Gehvelvten, sagde hun: nu har jeg gjort, hvad Du begierde; staae altsaa nu op, at jeg kan beskue Din Skionhed. "Du har for een Deel, men ei gandske skaffet mig Ro, svarede Sultanen. Hvorledes det? spurgde Trolldqvinden. "Vee Dig! Ulykkelige!" vedblev Sultanen, "Indbyggerne i denne Stad, som Du har forvandet til Fiske, hæve hver Nat Hovederne op af Vandet, og anraabe Allah om Hevn over mig og over Dig. Til derfor, og befrie dem fra Fortryllesen: kom saa her tilbage, for at vor Glædes Time atter kan komme." Fornøjet sprang Trolldqvinden op, og ilede ud til Fiske dammen. Hun tog en Krukke med Vand. Scherizad taug, da det nu var blevet Dag.

Syv og tyvende Nat.

Donjazad vækkede sin Søster, som sædvanlig, og denne begyndte: Trolldqvinden læste nogle Trylleord over Vandet. Strax omskabtes Fiskene til det, de før vare: Muslim, Kristne, Mager og Jøder, og enhver vendte strax tilbage til den Handel eller Handtering, han før havde drevet.

Trolldqvinden skyndte sig imidlertid tilbage til Gehvelvten: ræk mig Din Haand, sagde hun, og staae nu op i Allahs Navn! Sultanen, som vedblev at efterabe Negerudtalen, svarede med sagte Stemme: kom

nærmere til mig! hun lagde sig tæt op til hans Side. I samme Dieblis greb han sit Sværd, og hug hende i tvende Parter. (Allah sendte hendes Aand flux udi Ilden for at pines i Evighed.) Derpaa gik Sultanen ud, og fandt den fortryllede Yngling, som sad i bange Forventning af Udfaldet. Sultanen lykønskede ham, og Ynglingen kyskede hans Haand, og takkede ham, og takkede ham atter. Nu kan Du, udbrod Sultanen, boe i Din Stad, eller og reise med mig til min. O Tidens Fyrste og Aldets Perle! svarede Ynglingen, veed Du, hvor langt der er imellem min Stad og Din? ikke mere, end en halv Dags Reise, var Sultansens Svar. Viid, lykkelige Konge! at der er et heelt Aars Reise imellem vore Stæder. Ikkun saalænge min By var fortryllet, var der blot en halv Dags Reise; men ikke bestomindre, Allah, den høie, bevare Dig! skal jeg, om Du ønsker det, reise med Dig, hvorhen Du vil. Sultanen blev glad herover, og sagde: Allah være lovet, som har skienket mig Dig! Du er min Søn og mit Dies Lys! Af Glæde omfavnede de hinanden, og gik derpaa sammen ind i Slottet. Sultanen lod sine Emirer og sit Jagtsfølge hente, og befalede dem at gjøre alt istand til Reisen, som skulde gaae for sig om ti Dage. Ynglingen tog med sig en Mængde Kostbarheder, Slaver og skønne Slavinder, og reiste derpaa bort med Sultanen. De bleve ved at reise lykkelig Nat og Dag et heelt Aar, indtil de kom i Nærheden af Sul-

tanens Stad. Da sendte Sultanen Glædesbudskaber til sin Storvezir, for at lade denne vide sin lykkelige Ankomst. Beziren tilligemed Emirerne og en stor Hær gik ud, for at modtage Kongen, glæde over at see ham igien, hvorum de næsten havde tvivlet. Staden var prydet, Basuner og Trommer lode sig høre, da Indtoget holdtes. Da Sultanen var kommen ind i sit Slot, satte han sig paa sin Rigsthronen, og lod Unglingen tage Plads paa høire Side. Han fortalte nu sin Storvezir og sine Tienere, hvad der var hændet ham. De forundrede sig høiligen over Unglingens ullykkelige Skiebne, og Beziren lykønskede ham til hans Befrielse. Sultanen lod sende Bud efter Fiskeren, som havde været Uarsag til at Unglingen og hans Stads Indvaanere befriedes fra Fortryllelsen. Fiskeren kom; Sultanen beklædte ham med en Krespelts, og spurgde ham, om han havde Børn. Fiskeren svarede, at han havde to Døttre. Dem lod Sultanen og hente, og selv tog han den ene til Hustru, og Unglingen den anden. Fiskeren blev den rigeste Mand paa sin Tid. Derpaa overgav Sultanen Bestyrrelsen af Unglingens Stad til Beziren, og gav ham en talrig Krigshær og halvtredsindstyve Mamluker, og Vaaben uden Tal. Beziren tog Afsked med Sultanen, kysede hans Haand, og afreiste til sit Stadtholderskab. Men Sultanen og Unglingen vedbleve, efterat de havde baaret Modgang med Standhaftighed, at leve et lykkeligt Liv, indtil Glædernes Ned-

bryder og Foreningernes Adskiller kom over dem.
 Schehrizad taug, da det nu var blevet Dag. Hvor
 skion og henrivende, udbrod hendes Søster Donjazad,
 var ikke denne Din Fortælling! den er, svarede Scheh-
 rizad, intet at ligne mod den, jeg skal fortælle Eder
 næste Nat, dersom Sultanen (som Allah bevare ved
 Sundhed og Lykke!) lader mig leve.

Øtte og tyvende Nat.

Næste Nat sagde Donjazad til sin Søster: der-
 som Du ikke sover, min Søster! fortæl os da een af
 Dine skionne Fortællinger! Meget gierne! svarede
 Schehrizad, og begyndte: jeg har hørt, glørværdige
 Konge! at der var i Staden Bagdad en Læstdrager, som
 en Dag stod paa Bazaret, lænende sig op til sin Kurv,
 da en Pige, straalende af Skionheds Glands, kom
 paa Bazaret og standsede foran ham. Hun tog Slø-
 ret tilside fra sit skinnende Ansigt, kastede med sine for-
 te smægtende Dine et Blik til Drageren, og sagde med
 en himmelsk sød Stemme: tag Din Kurv og følg mig!
 Drageren havde neppe hørt denne Befaling, førend han
 greb sin Kurv, og ilede efter hende, idet han spaaede
 sig megen Lykke af denne Dag. Han gik bag efter hen-
 de, indtil hun standsede ved en Port, som hun ban-
 dede paa. En Kristen kom og lukkede op: han gav hun
 nogle Penge, og modtog igien to Krukker med klar Viin,

hvilke hun satte ned i Kurven, og sagde til Drageren: tag Din Kurv, og følg mig! O lykkelige og frydefulde Dag! udbød Drageren, i det han tog Kurven paa Hovedet, og fulgte efter. Pigen standsede ved en Frugthandlers Bod, og købte der Æbler, Næder, Spillinger, Granatæbler, Moreller, Figner, Citroner, Jasminer, Lillier, Kongeurtter, Kameelblomster, Leucojer, Hvidelillier, Anemoner, Fioler, Marcisser, og Roser. Alle disse Sager lagde hun i Dragerens Kurv og gik derpaa til en Slagterbod, hvor hun lod sig tilveie ti Pund af det bedste Kød, som hun lagde ned i Kurven, og sagde til Drageren: følg mig! Med Glæde! o Qvindernes Herskerinde! svarede denne og tog Kurven paa Hovedet. Derfra gik hun til en Postebager, og købte, hvad hun behøvede af indsyltede Mandler og Erter, Sesaam- og Honningkager, flere Slags Syltetøier af Gummi, Ambra, Mandelgrød, Sukkerposteier fyldte med Mandler, Pistacienødder og andre deslige kostelige Sager og Lækkerier. Hun pakkede alt ned i Kurven, og gik derpaa til en Distillatorbod, hvor hun købte Aloetræ, Moskus, Ambra, Safran, Røgelse, Zibeth, Krydernelliker, Nødder, Sandelvand, Granatæblevand, Nymphæavand, Kaneel- og Cassiabraaber, Rosenvand, og mange andre Sager, som det her vilde være for vidtløftigt at anføre. Hun lagde det altsammen i Kurven, og befalte Drageren at følge sig. O alle Qvinders Herskerinde! svarede denne, der-

som jeg havde vidst, at der var saameget at bære, skulde jeg have taget et Muulesel eller en Kameel med mig, som kunde baaret disse Sager. Pigen klappede ham paa Skulderen, og sagde smilende: tael ei derom, men brug Dine Been, Du skal faae god Betaling. Han fulgte hende altsaa, indtil hun kom til et stort og prægtigt med Søiler prydet Pallads, hvis Port var af kostbart Elfenbeen, beslaaet med skinnende Guld. Hun standsede ved Porten, tog Sløret fra Ansigtet, og bankede paa med et sagte Slag.....

Xi og tyvende Nat.

Pigen bankede, som sagt, paa Porten, og Dragereen stod imidlertid henrykt over hendes himmelske Skønhed. Strax aabnedes Porten, og den, som aabnede den, var en Pige, skøn af Ansigt, smuk af Skabning, med rosenrød Kind, et smækkert Liv, og yndige Omrids, en Pande, der lysede, som Guldmaanen, Dine, hvis Blik var en Faldstrik for Mænd, en Mund, der var, som Salomons Seglring, Læber, som i Rødme bestemmede Kameelblomsten, Tænder, som Perler, og et Bryst, som ejede det, Sielene monne begiere, og Dinene forlyste sig ved. Da Dragereen saa denne Skønhed, blev han saa henrykt og bedøvet, at Kurven nær var faldet ham af Hovedet; "jeg har aldrig," sagde han ved sig selv, "saalænge

jeg kan huske, oplevet en mere velsignet Dag, end denne." "Lad ham tage Kurven ned af Hovedet, han lader til at være meget udmattet," sagde den skionne Portnerke. "Han har ingen Nød, min Søster," svarede den anden, "nu skal han strax blive befriet fra sin Byrde." De gik derpaa ind af Porten, og Drageren bagefter. Først gik de over en skion og rummelig Gaardsplads, omgiven af høie Gallerier og Sale med Tæpper for Dørene. I Midten af Gaarden var et Vandbassin, og øverst oppe i Gaarden stod en Sofa af Enebærtræ med Fodder af rødt Guld, og beklædt med guult Atlas. Af denne Sofa hævede sig en Huris, at see til, som Solen, skion, som Fuldmaanen, med smeltende Dine, som en Babylonnerinde, Dienbryne, som boiede Buer, en himmelsk Skabning, Ambraduftende Aande, sukkersøde Læber. Hun reiste sig af Sofaen, og gik ned i Gaarden. "Skil den stakkels Mand," sagde hun til sine Søstre, "af med Kurven." De hialp ham strax Kurven ned af Hovedet, og tog ud, hvad der var i den. "Der har Du god Betaling", sagde de, i det de gave ham tvende Denarier, "Allah ledsage Dig!" Schehrizad standsede, efterdi Dagen var frembrudt.

Tredivte Nat.

Drageren, begyndte Schehrizad, blev ved at betragte de tre Skionheder; han bemærkede med Forundring, at der var ingen Mandfolk hos dem, uagtet de satte paa Bordet Brød, Riib, Syltetoier, Frugter, Røgelfer, Vorpys, Viinglas, og gjorde Anretning, som til et Giestebud: han kunde ikke bevæge sig til at gaae. "Hvorfor gaaer Du ikke?" spurgte den ene af Søstrene ham, "maaffee Du ei er fornøjet med din Betaling. Giv ham," sagde hun til sin Søster, "nok to Denarier, thi han er meget modig." "Nei! Herfkerinder!" svarede Drageren, "jeg har faaet meer end nok Betaling, jeg havde været fornøjet med meget mindre, men jeg staaer og tænker paa Eders Forsatning: tre Qvinder, men ingen Mand! dog vide I, at Husets Støtter ere fire. Qvinder allene sammen duer ligesaa lidet, som Mænd alleene tilsammen. Digteren siger: "Til fuldstændig Musik ere fire Instrumenter fornødne: Harpe, Luth, Hækkebrædt og Fløite. Iblandt velugtende Blomster ere der fire, som bedst passe: Rosen, Myrthen, Narcissen, og Balsamen. Intet er godt, naar de fire Klenodier mangle: Viin, Blomster, Piger og Penge." I mangle altsaa, Herfkerinder! en Tierdemand.

De tre Skionheder loe hierteligen af denne Tale. "Vi ere tre Søstre," sagde de, "vi have en Hemmelighed, som vi ei kunne aabenbare for nogen, da vi frygte for at betroe den til Een, som ei kan bevare den; og vi have læst i en Bog, at den, som aabenbarer Andre sin Hemmelighed, fortjener Brændemærke paa Panden."

"Jeg sværger Eder til," tog Drageren igien til Orde, "jeg er en findig, forstandig og oplyst Mand. Jeg har læst mange gode Bøger, og forhvervet mig mange nyttige Kundskaber. Hvad der er smukt, lader jeg see; det stygge skjuler jeg. Jeg foretager mig aldrig Andet, end hvad der er anstændigt. Rigtigt siger Digteren: Ingen, uden den Trofaste bevarer Hemmeligheden: den er velbevaret hos alle gode Mennesker."

En og tredivte Nat.

Næste Nat fortsatte Schehrizad sin Fortælling: De tre Skionheder, som med Forundring havde hørt paa Dragerens Tale, svarede smilende, idet de troede ved det Svar at blive ham qvit: Du veed, at de indkøbte Sager og Levnetsmidler have kostet endeel: har Du nu selv nogle Penge, som Du kan skyde til for Din Part, thi Du vil dog ikke, at vi skulle give Dig Mad og Drikke, uden Du giver Dit Bidrag. Kier-

lighed uden et Gran, siger Ordsproget, er ikke et Gran værd. Gaae altsaa Din Bei! "Hvorhen skal jeg gaae? svarede Drageren, ved Allah! jeg kan lettere døe, end skilles fra Eder. Lad mig blive her i Nat! i Morgen vil jeg gaae min Bei." Lad ham blive denne Nat! svarede den af de tre Søstre, som havde ført ham til Huset, "vi kunne have mange Løier med ham, og faae at høre snurrige Fortællinger og smukke Sange. I Morgen kan han jo gaae bort, Allah veed, hvem der lever til i Morgen." Dertil svarede den af Søstrene, som sad paa Sofaen, da Drageren kom: "han kan ikke blive her, uden paa Vilkaar, at han ei er ubeskæden i sine Forbringer, og ei spørger om ham uvedkommende Ting." "Med Glæde," svarede Drageren, "indgaaer jeg dette Vilkaar." "Saa kan Du blive," var Svaret.

Derpaa stod den yngste af de tre Søstre op, og gjorde Bordet tilrede, tændte Voklysene, satte Viin og Viinglas paa Bordet, rettede Maden an og gav sine Søstre Vand til Haandvaskning: Derefter satte de sig tilbords, og imellem dem Drageren, som var saa henrykt, at han troede, det hele var en Drøm. Den af Søstrene, som havde dækket Bordet, fyldte et Bæger med Viin, og rakte ham det. Han tog det af hendes Haand, drak det ud, og sang begejstret en Sang. Derpaa skienkede hun i Bægerne for sine Søstre, og Dragerens Bæger glemte hun ikke. Han

drak et Bæger efter det andet, og sang een Sang efter den anden. Han var inderlig sieleglad: snart talte een af Søstrene til ham, snart stødte een af dem til ham, saa vartede een ham op, han troede forvist at være i Paradiis imellem Himlens Huris..... Schehrizad holdt op, efterdi det var bleven Dag.

Tre og tredivte Nat. *)

De tre Søstre vedbleve, begyndte Schehrizad, at more sig med Drageren og med at drikke ham til, hele Natten, indtil Morgenens Kom. Da sagde de til ham: "I Allahs Navn! staae nu op, og gaar herfra!" Hvorhen skal jeg gaa? svarede Drageren, "min Siels Udgang fra Legemet er mig lettere, end min Skilsmisse fra Eder." Til Lykke for Drageren tog den yngste af Søstrene Ordet, og talte hans Sag: Ved Allah! sagde hun, "han har Ret i det, han siger. Jeg beder Eder: lader ham blive i Dag over, for at vi endnu en Tid kunne have Moerskab med ham! hvem veed, om vi leve, og nogensinde faae Besøg af en saa beleven, moersom og anstændig Mand, som han." "Paa det Vilkaar allene," svarede de to ældste Søstre, "maa

*) Den to og tredivte Nats Fortælling og en Deel af den tre og tredivtes er ikke saa anstændig, at den kan oversættes.

Du blive, at Du lader Dig i alle Dele styre og regiere af os. I hvad Du end seer, maa Du ei spørge om Aarsagen dertil, og Du maa ei aabne Munden om Ting, der ei komme Dig ved. Ellers vil Du faae Ting at høre, som ei behager Dig. Det er Betingelsen, som Du maae holde."

Sire og tredivte Nat.

"Jeg er baade stum og blind," svarede Drageren, "naar jeg blot maae blive." "Læs, hvad der staaer paa Porten!" gientog Søstrene. Drageren gik hen til Porten, og saae, at der med Guldbogstaver var skrevet paa den: Han, som taler om Ting, som ikke vedkomme ham, faaer Ting at høre, som ikke behage ham. "Jeg sværger Eder til," raabte Drageren, "jeg skal ikke tale om nogen Ting; i modsat Fald, maae I gjøre ved mig, hvad I ville." Derpaa stod den yngste af Søstrene op, og lavede Frokost. Dagen henrandt, og da de havde spist til Aften, tændte de en Mængde Børlys, og brændte Aloetræ og Umbra, for at udbrede en balsamisk Lugt i Salen. Derpaa satte Søstrene med Drageren sig ned, samtalede og drak Biin, da der pludselig bankedes paa Porten. Een af Søstrene stod op, for at see, hvem der bankede. Hun kom strax efter tilbage: "mine Søstre!" sagde hun, "vi ville i Nat faae en fornøjelse

lig Nat." "Hvorledes det?" spurgde Søstrene. "Her er ved Porten tre Kalenderer, som — hvilket er det forunderligste — alle ere eenøjede, uden Knebelsharder, og med raget Hage. De bede om at maatte blive her i Nat, da de i dette Øjeblik komme fra Reisen, og have aldrig været i Bagdad. De see i øvrigt saa snurrige ud, at de sikkert ville skaffe os megen Moro. Lader dem komme ind, og lader os fornøje os i Nat. I Morgen kunne de gaae hver til sit." Saaledes vedblev hun at overtale sine Søstre, indtil de tillode Kalenderne at komme ind, paa det Vilkaar, at de ikke maatte tale om Ting, der ei vedkom dem. Søsteren gik altsaa ud til dem igien, med det glædelige Budskab, at de maatte blive; men først skulde de læse, hvad der var skrevet paa Porten. "Vi ere veltilfredse med det Vilkaar, vi ere her døve og stumme," raabte Kalenderne. Da de derpaa kom ind i Salen, gjorde de mange dybe Buk. De saa med Forbauselse den skionne Sal, de mange Lys og den brændende kostbare Køgelse. De fik ogsaa Øje paa Drageren, og da de syntes, at hans Dragt havde nogen Lighed med Munke dragt, ansaae de ham for en Kalender, som de. Da de yttrede denne Mening for Drageren, gjorde han store Dine, og sagde: "sidder rolige, og besatter Eder ikke med Ting, som ei komme Eder ved! I have nok ikke læst, hvad der staaer skrevet paa Porten." Kalenderne bleve forfækkede, og bade om Forlabelse.

Da denne Strid, som meget havde moret Søstrene, af dem var bilagt, sattes Kalenderne tilbords, og den yngste af Søstrene tog Plads med ved Bordet, for at opvarte dem. Da de vare spiset og drukket, spurgde Drageren dem, om de ei vidste noget, hvorved de kunde more Selskabet?

Sem og tredivte Nat.

So! svarede Kalenderne, som nu vare blevne lystige af Vinen, giv os Instrumenter! strax stod den yngste af Søstrene op, og hentede dem en Harpe, en Luth, en Fløite og en Tamburin. Hver tog sit Instrument, og begyndte at spille og synge. Søstrene sang med. Som de saaledes sang og spillede, saa at det rystede i Huset, bankedes der paa Porten.

Chalifen Harun Arraschid havde nemlig den Lane i Selskab med hans Storveziir Giafar og Hovedsmanden for Gildingerne Mesrur at gaae forklædt omkring i Bagdad, for at eftersee, hvem der stælte Bold og Uret, og raade Bod derpaa. Nu traf det sig, at de paa deres Gang omkring i Byen kom igiennem den Gade, hvor de tre Søstre boede; og da de hørte den lystige Musik, og Sang af Mandfolk og Fruentimmer, sagde Chalifen til Giafar: "gaae hen og bank paa Porten: jeg har Lyst til nærmere at see, hvem det er, som holder sig lystige." O Troendes Tyrste! svarede

Giafar, det er neppe rigtigt at gaae ind i dette Huus, hvor der lader til at være en heel Sværm af berusede Mennesker.

Ser og tredivte Nat.

"Vor Ankomst," vedblev Giafar, "vil forstyrre dem i deres Glæde; saasnart de see os, ville de holde op med at spørge og synge, og give sig i Kæft med os, og fornærme os." "Uden mange Ord" udbød Chalifen, "jeg vil ind. See Du til, hvordan Du kan opspinde en List, der kan skaffe os ind." "O Troendes Fyrste! svarede Giafar, ind skal jeg let skaffe os, men kun paa det Vilkaar, at vi, saalænge vi ere i deres Selskab, ikke forarsage dem nogen Ulempe, thi det lader til, at de ere berusede, og Vinen spiller i Hovederne; det kan da let være, at een af dem talte et utilbørligt Ord: Du bliver opbragt, o Troendes Fyrste! og maaskee gaaer saavidt i Din Hidsighed, at Du beslutter en Jaadans Død, men hans Blod er da over os, efterdi vi vare Skyld i hans Brøde." "Ved den store Allah!" svarede Chalifen, "jeg skal ei gjøre noget af hvad Du har talt om! om en slaar mig paa den høire Kind, skal jeg vende ham den venstre til. Bank kun paa!" Giafar gik altsaa hen til Porten, men idet han vilde banke paa, saae han, at der var skrevet paa den følgende Ord: "hvo som taler om Ting, der ei angaae ham, saaer

Ting at høre, som ei behage ham." Han vinkede derfor af Chalifen, og lod ham læse, hvad der var skrevet. Derpaa bankede han paa. Den yngste af Søstrene kom ud og lukkede op. Saa snart Giasar saa hende, gjorde han et dybt Buk, kyssede hendes Hænder, og sagde: "vi ere tre Kiøbmænd fra Mosul, som for ti Dage siden ere komne her til Staden med endeel Varer, hvilke vi her have solgt. Vi logere i en Chan i Staden. En Kiøbmand indbød os nu i Aften til et Giestebud hos sig. Der var en Mængde Kiøbmænd samlede hos ham. Da vi havde spist og vare blevne muntre af Vinen, lod vor Bert komme Dandsere og Dandserinder, som morede os med Sang og Dands, men midt i vor Glæde kom Nattevagten forbi, brød ind i Huset, og fængslede saa mange af Selskabet, den kunde have fat paa; endeel reddede sig ved Flugten, og af deres Tal vare vi. Nu ere vi bange for at Nattevagten skal møde os, naar vi vanke om paa Gaderne, og om vi endog kunde finde Chanen, hvor vi logere, saa er den nu lukket, og aabnes ikke før Solens Opgang. Vi kom just igiennem denne Gade, og hørte, at her i Huset var Musik; vi bede Eder indstændig om at værdige os at optages i Eders Selskab. Os vises derved en stor Velgierning. Afslaaer I denne vor ydmyge Begiering, saa tillader dog i det mindste, at vi sove i Gaarden indtil i Morgen. Vi skulle med Glæde betale Eder, beslut nu, hvad

Ederes Edelmød tilfiger Eder at gjøre. Under denne Tale stod den skønne Portnerfke og betragtede de Fremmedes Anstand og Klædedragt, som letteligen forvissede hende om, at de ikke vare Folk af ringe Stand. Hun løb tilbage, for at give sine Søstre Efterretning. Disse beklagede de Fremmedes Uheld, og tillode dem at komme ind. Med dette Budskab gik den yngste af Søstrene atter ud i Porten, for at følge dem ind.....

Syv og tredivte Nat.

Søstrene bøde deres nyankomne Gæster velkommen. "Vi haabe," sagde de, "at I holde Eder efterrettelig, hvad der er skrevet paa Porten." "Vi have alt, førend vi kom ind, læst det," svarede Gæsterne, "og vi underkaste os med Glæde dette Vilkaar." Chalifen saae med Forundring paa de tre Kalenderer, som alle vare eensoiede. Han saae paa de tre Damer, og henrykkes over deres Skønhed og indtagende Klædedragt. Han lagde med Forundring Mærke til den Rigdom og Pragt, som herskede i Huset, og især i den Sal, hvori Selskabet var. Hans Forundring steg hvert Minut, og gierne havde han ønsket sig nogen Oplysning, men det Vilkaar, han havde indgaaet, bandt ham Tungen. Imidlertid havde de tre Søstre bedet de tre Mosulfske Kiøbmænd sætte sig til Vords: Kalenderne toge deres Instrumenter frem

igien, sang og spillede, saa det gungrede i Huset. Chalifen, Giafar og Mesrur sadde, som sagt, til Bords: den yngste af Søstrene gjorde Bækked, hun skienkede i for Chalifen, og drak hans Skaal. Chalifen drak igien Søstrenes Skaal: Bægeret gik rundt uden Dphor, og Skaaler bleve drukne uden Tal, indtil Midnatten kom. Da stod den yngste af Søstrene op, og sagde til den mellemste: "staae op, min Søster! for at vi kunne betale vor Skyld." "Skynd Dig!" sagde hun til Drageren, "staae op! Du maae være os behjælpelig." Den ældste af Søstrene reiste sig, gik hen og lukkede Døren op til et Cabinet ved Siden. I Cabinettet stod der to store sorte Hunde med Lænker om Halsen. Dem trak Drageren ind i Salen, og den ældste af Søstrene smøgede sine Kioler ærmer op over Albuen, tog i Haanden en Pidsk, og sagde til Drageren: bring mig den ene af Hundene! Drageren trak i Lænken den ene hen til hende. Hunden begyndte strax at hyle, og bevæge Hovedet, som om den bad om Naade; men ikke destomindre slog hun den ubarmhertigen af alle Kræfter med Pidsken, saa at selv Drageren, som holdt den fast i Lænken, af Medsynk ikke formaaede at tale et Ord. Derpaa befalede hun Drageren at føre den anden Hund hen til sig, hvilken hun behandlede ligesaa barbarisk, som den første. Hun kastede nu Pidsken fra sig, gik hen til

Hundene, trykte dem op til sit Bryst, kysede dem og græd.

Chalifen og det øvrige Selskab sad imidlertid og saae med en overvættes stor Forfærdelse paa dette forunderlige Skuespil. Især var Chalifens Hierte beflemt og forfærdet over det, hans Dine saae. Han nikkede til Giafar, at han skulde spørge om Sammenhængen. "Hav Taalmodighed, o Troendes Fyrste!" hvidskede Giafar, "indtil vi saae at see, hvad der videre vil skee".

Otte og tredivte Nat.

Da Scenen med Hundene var forbi, tog den ældste af Søstrene igien sin Plads imellem Chalifen og hans Følge paa høire Side, og de tre Kalendere paa venstre Side. Drageren tog Plads ligesom hende. Da Selskabet saaledes igien havde sat sig til Sæde, gik den yngste af Søstrene hen og satte sig paa en Elfenbeens Trone, i det hun sagde til sin mellemste Søster: "staae op! min Søster! og betal min Skyld!" Hendes Søster stod op, og gik hen til et Skab, hvorfra hun udtog en guul Atlaskes Pose med Trækkesnore af rød Silke, og med Maller af det pure Guld, hvilken hun bar hen til sin Søster. Denne trak ud af Posen en skion Indisk Cithar. Hun stemte den, greb i dens Strænge, og sang med Taarer i Dinene en skion

Sang om Kierligheds Sødme, og Skilsmisssens Bitterhed. Da hun havde endt Sangen, græd hun høit, slog sig for Brystet, rev Klæderne op, for at give sit beklemte Hjerter Luft, og blottede sin sneehvide Barm. Derpaa faldt hun i Asmagt.

Chalifen og de øvrige Tilskuere bleve underlig tilsmode, ved at see denne sørgelige Scene. Det hele var dem en Gaade. Chalifen var især nysgierrig for at faae Lys i Sagen, og vilde, at Giafar skulde spørge om Sammenhængen; denne erindrede ham om det Løfte, de havde giort, ikke at spørge om dem uvedkommende Ting. Men da samme Scene, som de nys havde seet, endnu tvende Gange igientoges af den yngste af Søstrene, tabte de alle Taalmodigheden. "Gud give," udbroød Kalenderne, "at vi aldrig vare komne ind i dette Huus! da skulde vi ei have seet Ting, som sønderribe Hiertet." Ere de af Husets Folk? spurgte Chalifen. Nei! svarede Kalenderne, vi have i vort Liv aldrig været i dette Huus, førend nu i Nat. Det forundrede Chalifen. Jeg gad dog vidst, vedblev han, om Lastdrageren som sidder der, ikke har hjemme her i Huset? Han vinkede ham til sig, men Drageren forsikkrede, at han var lige saa ukendt med alt, som de øvrige i Selskabet, og var første Gang kommen i Huset i Forgaars. "Da er vi her," vedblev Chalifen, hvis Nysgierrighed ikke længere lod sig tæmme, "syv Mandfolk, og de ere kun

tre Tjuentimmer; hvis de ei med det gode ville give os de Oplysninger, vi ønske, kunne vi tvinge dem dertil.”

”Vi ere, o Herre! deres Giester, indvendte Giasar, de have forud betinget sig af os Tavshed; tilmed er der kun lidet tilbage af Natten, i Morgen tidlig skal jeg skaffe Dig fuldstændig Underretning om alt.” Giasar kunde længe nok gjøre Indvendinger. Chalisen bød ham at tie. Jeg vil strax, sagde han, have Lys i Sagen. Selskabet talte endnu endeel sammen om den Sag; især om, hvem der først skulde spørge om Sammenhængen af de sælsomme Begivenheder, de havde været Vidner til. Imidlertid havde den ældste af Søstrene lagt Mærke til, at de talte saa meget sagte indbyrdes, og spurgte dem derfor, hvad de talte om. Drageren gik strax frem, og sagde: ”Selskabet attraaer at faae at vide Hundenes Historie, og hvorfor Din Søster sonderrev sine Klæder.” Have I læst, spurgte hun, hvad der staaer skrevet paa Porten? Da de alle, paa Giasar nær, bejaede det, foer hun fort i en vred Tone: ”J have opført Eder slet imod os i denne Nat: Efterat vi have tilladt Eder at komme ind — hvilken Uforsigtighed jeg nu for silbig fortryder — efterat vi have modtaget og beværtet Eder godt, vise I tvertimod Eders indgangne Forpligtelse en saadan Opførsel.” Hurtig! lagde hun til, i det hun stampede i Gulvet. I Dieblicket indtraadte der syv sorte Slaver af Riempestørrelse, med dragne Sværd

i Haanden, som strax greb Chalifen og de øvrige, bandt dem, lagde dem i een Række paa Gulvet, og sagde: "Befaler Du, Herckerinde! at vi skal slaage Hovederne af dem? vi ere færdige til at adlyde Din Befaling." "For Allahs Barmhertigheds Skyld! raabte den bængstede Drager, straf dog ikke mig for en fremmed Brøde! Jeg var ikkun de andres Udsending, har blot forrettet deres Vrende, men Ansvarer er deres Sag. Store Allah! hvor vi levede fornøjeligt, indtil disse tre halvblinde Kalendere kom. Over dem hviler en Ulykkes Stierne; al Betsignelse er borte, hvor de ere." Hvor vred den ældste af Søstrene end var, kunde hun dog ikke bare sig for at smile, men strax tog hun igien et alvorligt Ansigt, og sagde: "underretter mig om, hvem I ere? I have kun eet Dødsblik at leve i." Chalifen, heel bestyrtsat over de sidste Ord, hvidskede til Giafar: "Skynd Dig og siig hende, hvem vi ere, og stræb at stille hende tilfreds, førend Ulykken rammer os." Det er Lønnen for vor Ubesindighed, svarede Giafar. Mere fik han ei Leilighed til at sige, thi hun henvendte sig strax til Kalenderne med det Spørgsmaal, hvem de vare? O Herckerinde! svarede de, enhver af os har giennemgaaet underfulde Ting; vore Historier fortjene, at man har dem bestandig for Døds; de ville tiene til Advarsel og Paamindelse for enhver, som lader sig paaminde. Jeg vil, vedblev den ældste af Søstrene, at enhver af Eder

fortæller sit Levnetsløb; Begynd Du først, henvendte hun sig til Drageren, og gaae saa Din Vej, naar Du har endt Din Historie.....

Ni og tredivte Nat.

"Min Historie," begyndte Drageren, "er meget kort: jeg er Lastdrager, og gaaer hver Dag paa Bazaret: der traf Din Søster mig: jeg gik med hende fra den ene Bod til den anden, og bar her hiem alt, hvad hun havde kjøbt: Det var Anledningen til at jeg kom her i Huset. See det er, skønne Herskerinde! alt, hvad jeg har at fortælle. Vil nu blot den Gunst imod Din ringeste Slave, at tillade mig at blive og høre paa, at de andre fortælle deres Historier." Da han havde faaet denne Tilladelse, begyndte den ene af Kalenderne sin Historie med følgende Ord:

Den første Kalenders Historie.

Underfuld, skønne Herskerinde! er Grunden til at jeg nu ikkun har eet Die, og bærer Munkedragt. Min Fader var Konge. Han havde en Broder, som ligeledes var Konge i en anden By, og havde to Børn, en Søn, og en Datter. Denne min Farsbroder besøgte jeg ofte, og opholdt mig ved hans Hof en til to Maanedes af Gangen. Disse hyppige Besøg

havde til Følge, at der knyttedes et inderligt Venſkabs-
 baand imellem mig og min Fætter. Sidſte Gang, da
 jeg beſøgte ham, viſte han mig iſær megen Agtelse og
 Opmærkſomhed. Da vi havde ſpiift ſammen og Vinen
 havde beruſet os, tog han mig hen til en Side, og ſag-
 de: "min elſkede Fætter! jeg ſkal aabenbare Dig en
 Sag, ſom maae være ſkult for min Fader: jeg veed,
 at Du ikke røber min Hemmelighed, ſom jeg ei har
 fortalt til noget enefte Menneſke." Hvorledes, ſvare-
 de jeg, ſkulde jeg røbe en Hemmelighed, ſom betroes
 mig af min Fætter og Ven? Vil Du da, vedblev
 han, gjøre Din højefte Eed derpaa? jeg ſvoer ved
 Allah, den ſtore, den barmhertige og forbarmende,
 at jeg til ingen vilde aabenbare det mindſte, men end-
 og være ham behielpelig i hans Forehavende. Strax
 derpaa gik min Fætter bort, og kom noget efter tilbage
 med en ung og ſkion Møe. Tag dette Gruentimmer
 med Dig, ſagde han, og følg hende til Kirkegaarden.
 Vent mig ſaa der! jeg ſkal ſtrar komme. Det gjorde
 jeg, og ſtrar efter kom han, og havde med ſig en Dre,
 en Kurv og en Poſe med Kalk. Han gik hen til een
 af Gravene, tog Stenene, ſom laae paa den, bort
 med Dren, og begyndte at grave, hvormed jeg var ham
 behielpelig. Da vi havde ſkuffet endeel Jord tilſide,
 ſtødte vi paa en Jernplade af ſamme Længde og Bred-
 de, ſom Graven. Denne Falddør, under hvilken der
 var en Trappe, lukkede min Fætter op, og gav et

Wink til Pigen, at hun skulde stige ned. Hun steg ned af Trappen, og forsvandt for mine Øine. Derpaa henvendte han sig til mig, og sagde: nu har jeg blot det at bede Dig om, at Du, naar jeg er steget ned af Trappen, vil kaste Jorden ind i Graven igien, lægge Stenene paa den, og gjøre den istand, som den før har været.

Syrgetyvende Nat.

Uden at bryde min Tied, vedblev Kalenderen, kunde jeg ikke andet, end opfylde, hvad min Fætter bad mig om. Da jeg var færdig dermed, gik jeg tilbage til min Færbroders Slot, men han var reist bort paa Jagt. Jeg gik i Seng, og sov den Deel af Natten, som var tilbage. Med Hovedet fuldt af Tanker over det, som var passeret om Natten, stod jeg op om Morgenens. Jeg vidste neppe, om det, der var hændet paa Kirkegaarden, var en Drøm, eller en virkelig Tildragelse. Jeg spurgde om min Fætter, men ingen vidste, hvor han var. Jeg gik hen paa Kirkegaarden, men i min Siels Bedøvelse kunde jeg ikke finde Graven. Tre Dage forløb, og min Færbroder var endnu ei kommen fra Jagten. Jeg besluttede at reise tilbage til min Faders Hovedstad, og gav mig paa Veien. Da jeg kom i Stadsporten, styrtede endeel Menneſker ind paa mig, bandt mig og slæbte mig med sig. Jeg

spurgde dem, hvad dette skulde betyde. Din Fader, svarede de, er bleven dræbt af sin Bezir, som nu er Konge i hans Sted. Han har befalet os, saasnart vi saae Dig komme ind i Staden, at behandle Dig, som Du seer. Jeg var nærved at fortvivle. Jeg vidste, at Beziren, som nu var bleven Konge, nærede et uforsønligt Had til mig. Grunden dertil var denne: jeg havde i min Ungdom stor Lyst til at skyde Fugle: en Dag stod jeg paa Slotstaget, og saae en Fugl komme flyvende, som satte sig paa det flade Tag af Bezirens Huus. Jeg skød efter den, men var saa uheldig at ramme Diet paa Beziren, som just da opholdt sig paa Taget. Han mistede Diet, og fattede et Had til mig, som han nu først, da han havde dræbt min Fader, kunde vise mig Virkningerne af. Saasnart jeg kom for Barbarens Dine, styrtede han imod mig, som en Rasende, og reev med sine Fingre mit ene Øie ud. Derpaa lod han mig binde og lægge ned i en Kasse, i det han sagde til Bøddelen: tag denne Kasse, bær den udenfor Staden ud paa Marken, dræb saa den, som ligger i den, og lad ham blive Næring for Rovfuglene og de vilde Dyr. I Følge denne Befaling tog Bøddelen mig og bær mig i Kassen ud paa Marken. Da vi vare komne der, tog han mig op af Kassen, for at afhugge mit Hoved; men jeg græd og bad saa indstændig, at jeg opvakte hans Medlidenhed: han ynkedes over mig, da han selv havde været en af

min Faders Tienere, og skienkede mig Livet. Men
 Skynd Dig bort, sagde han, fra dette Land, og kom
 aldrig mere her tilbage, at Du ikke skal styrte baade
 mig og Dig selv i Fordærvelse. Jeg takkede Gud, at
 jeg med et Dies Forliis var sluppet denne Livsfare, og
 tog Fod i Haand, indtil jeg lykkelig kom til min Far-
 broders Hovedstad. Jeg lod ham vide de sorgelige
 Tidender med min Faders Mord, og mit Dies Forliis.
 Denne Efterretning om min Broders Død, svarede
 han, forøger min Bedrøvelse, thi jeg har desuden selv
 stor Hiertesorg: min Son er for nogen Tid siden al-
 deles forsvunden, og jeg har ikke kunnet komme paa
 mindste Spor, hvor han er bleven af. Da jeg saae
 hans Taarer og heftige Sorg, kunde jeg ikke tie læn-
 gere. Jeg fortalte ham hele Tildragelsen fra Begyn-
 delsen til Enden. Han vilde, at jeg strax skulde gaae
 med ham til Kirkegaarden, og see, om jeg kunde finde
 Stedet. Med Frygt og Bæven gik jeg med, og fandt
 rigtig Graven. Da vi havde gravet Jorden tilside,
 fandt vi Faldhøren, som vi løstede op. Min Farbro-
 der gik foran ned af Trappen, som omtrent var et
 halvhundrede Trin i Længden. Jeg fulgte bag efter.
 Da vi kom et Stykke ned, modte os en tyk Dunst og
 Røg, som formørkede vore Dine, og nær havde be-
 væget os til at vende om igien. Dog fortsatte vi vor
 Gang. Da vi vare komne ned af Trappen, befandt
 vi os i en Forsal, hvorfra vi gik ind i en skien Sal,

bygget med Søiler. I Salen var en Cisterne, fuld af Vand, en Pose med Meel, en Krukke med Smør, og nogle andre Fødevarer. Øverst oppe i Salen var en Seng med Gardiner for. Min Farbroder nærmede sig Sengen, trak Gardinerne fra, og see! der laae hans Søn i Favnene paa det unge Fruentimmer, som var gaaet ned med ham, begge forbrændte til Kul. Saa snart Faderen saae sin Søn, spyttede han ham i Ansigtet, drog sin Pantoffel af, og slog ham med den i Ansigtet, sigende: "for Dig er der ingen Naade hos Allah! Du forskudte Barn! Straffen for Din Ugudelighed har rammet Dig: Du har fortient den."

En og fyrgetyvende Aar.

Forsærdet over hvad jeg saae, spurgde jeg min Farbroder om, hvad hans Søn da havde gjort, at han udstødte saadanne Forhandelser imod ham, nu han var død. "Du maa vide, min kære Brodersøn! svarede min Farbroder, at denne min ulykkelige Søn lige fra Barndommens Aar af holdt meget af sin Søster, og søgte bestandig hendes Umgang. Jeg ahnede ikke, hvortil dette i Tiden vilde lede. Saa snart jeg, da de bleve voksne, mærkede den onde Lyst, gjorde jeg alt hvad der stod i min Magt, for at bortvende dem fra Syndens Vej: jeg foreholdt alvorlig min Søn, at han derved paadrog sig Allahs Vrede, og pinefuld

Straf paa Dommens Dag. Men den onde Aand har faaet Dvermagt over dem: Da de saae, at jeg forhindrede dem fra at komme sammen, saa har min uhyggelige Søn bygget denne underjordiske Bolig, og beredt den til et Opholdssted for sig og sin Søster; men — Allah har ladet Ilden fortære dem alt her i Verden, og hisset er dem beredt en pinesuld Straf." Han græd bitterlig, og saae paa mig: "Du skal," sagde han, "være mig i Søns Sted. Allah være lovet," blev han ved, "som har skienket os Taalmod til at bære hans Beskikkelser. Tre haarde Stød have rammet mig: min Broders Drab, min Brodersøns grusomme Behandling og endelig mine Børns rædsomme Skiebne." Han græd bitterlig, og jeg græd med ham over vor sørgelige Lod. Vi steg derpaa op igien, lukkede Falddøren til, øste Jorden ind i Graven igien, og gik, uden at nogen fik at vide, hvor vi havde været, hjem til Staden. Vi vare neppe komne der, førend vi hørte Lyd af Trommer, Skalmeyer og Trompeter, Raaben af Mænd og Brinsken af Heste. Vi bleve forfærdede, da vi ei vidste, hvad det kunde være, men snart erfare vi, at det var den samme Beziir, som havde dræbt min Fader, der nu rykkede imod min Farbroders Stad med en stor og vældig Hær. Staden, som var uberebt paa Krig, og desaaarsag manglede Forsvarsanstalter, overrumpledtes lettelig, og nødtes til Dvergivelse. Min Farbroder dræbtes. Dervæl-

det af Sorg over alle de Ulykker, som vare overgaaede mig og min Slægt, tog jeg, for at undgaae den visse Død, dersom jeg faldt i Seierherrens Hænder, en Kalenders Dragt, og ragede min Hage, Djenbryne og Knebelbarter. Saaledes gik jeg ukiendt ud af Byen, og gav mig paa Veien til Bagdad, i den Agt at fortælle Chalifen min Historie, og underrette ham om min ulykkelige Skiebne. I Aftes kom jeg til Bagdad, og da jeg tilfældigviis kom her i Gaden, ubis om hvad Bei jeg skulde tage, traf jeg denne Kalender, som sidder her ved min høire Side. Da jeg saa, at han var fremmed, og nyligen ankommen til Staden, ligesom jeg, gik jeg hen, og gav mig i Samtale med ham. Som vi stode og talte sammen, kom denne tredie Kalender til, som ogsaa nylig var ankommen. Vi gik sammen alle tre, og da Natten var for Døren, og vi, som Fremmede, ingen Bei vidste i Byen, førte Skæbnen os til Eders Huus. Allah lønne Eder for alt det Gode, I have bevist os! Her endte Kalendern sin Historie. Den ældste af Søstrene befalede ham nu at gaae, da han var færdig med sin Fortælling, men han bad saa indstændig om at maatte blive og høre de andres Historier, at hun ikke kunde aflaae ham denne Begiering.

Ta og fyrgetyvende Nat.

Den anden Kalender, begyndte Schehrizad, fortalte derpaa de tre Søstre sin underfulde Historie med følgende Ord:

Den anden Kalenders Historie.

Jeg er en Kongesøn. Min Fader lod mig i min Ungdom undervise af de lærdeste Mænd. Da jeg havde lært at læse og skrive, studeerte jeg Koranen, og Retslæren. Jeg lagde mig efter det Arabiske Sprogs Grammatik, og overgik snart den Tids berømteste Grammatiker. Ligeledes udmærkede jeg mig i Skonfribning og Belsalenhed. Kort sagt, jeg gjorde saa store Fremfærd i Videnskaberne, at Rygtet om mine Kundskaber og Færdigheder udspreddes saa langt, at Kongen af Indien sendte et Gesandtskab med passende Foræringer til min Fader, for at indkyde mig til hans Hof. Min Fader tillod mig at reise, og gav mig nogle af hans Slaver til Ledsagere. Vi tiltraadte Reisen tillands; da vi havde reist en Maanedes Tid, saae vi en Dag en stor Støvsky lige for os. Da den kom nærmere, opdagede vi i den en Troop af halvtredfindsthy staalklædte Ryttre, som fore imod os.

Tre og fyrgetyvende Aar.

Da Rytterne, vedblev den anden Kalender, vare komne saa nær, at de kunde see, hvor faa vi vare, styrtede de strax ind paa os. For os var der imod en femdobbelte Mængde ikke at tænke paa Forsvar: vi bade om Naade, og sagde, at vi vare Kongen af Indiens Gesandter, men de agtede intet. De dræbte, hvem der faldt dem i Hænderne; nogle reddede sig ved Flugten. Jeg flygtede ogsaa, men skrækkelig var min Stilling, thi adskilt var jeg fra mit Følge, og ene i Ørkenen. Jeg vidste ei, hvorhen jeg skulde vende mig. Imidlertid blev jeg ved at vandre videre fort. Da Natten frembrød, steg jeg op paa Toppen af et Bierg; der fandt jeg en Hule, hvor jeg lagde mig til at sove indtil om Morgen. Da stod jeg op og gik ned af Bierget. Efter en lang Vandring kom jeg til en smuk velbyggt Stad, omgivet af Hauger, og beliggende ved en Flod i et Land, som var ypperlig dyrket. Smudsig i Klæder, bleg og mødig af den lange Vandring, gik jeg ind i Byen, og tilfældigviis, da jeg ei vidste, hvorhen jeg skulde henvende mig, traf jeg paa en Skræder, som sad i sit Værksted. Jeg gik hen til ham og hilste ham. Han hilste høflig igien, og spurgte mig, hvem jeg var, og hvorfra jeg kom. Jeg fortalte ham oprigtig, hvem min Fader var, og alt hvad der var hændet mig paa min Reise. Ved Uah! udbød

den ædelmodige Mand, nævn ikke for noget eneste Menneske Din Herkomst, thi Kongen her er en af Din Faders bittreste Fiender, og lader Dig upaatvivlelig myrde, naar han faaer at vide, hvem Du er." Jeg takkede ham med stor Taksigelse for denne Dplysning. Skræderen, som havde fattet Godhed for mig, bød mig derpaa ind til sig, satte Mad og Drikke for mig, og gav mig et Kammer at sove i, ved Siden af hans, med Lodbænk og øvrige Fornødenheder. Da jeg havde været tre Dage i hans Huus, spurgte han mig, hvad Konst jeg havde lært, hvorved jeg meente, at jeg kunde fortjene mit Brød. Jeg svarede, at jeg havde studeret de skønne Videnskaber, og Islams Retslære, var Digter, Grammatiker og Skionsskriver. Alt det, raabte Skræderen, er brødløse Kunster i vor By. Sa da har jeg intet andet lært, end hvad jeg nu har nævnet, svarede jeg. "Mit Raad," blev Skræderen ved, "skal derfor være, at Du, da Du seer rask og stærk ud, tager en Dre og et Reeb, og gaaer ud i Skoven, hugger Reeb og bringer til Byen; derved kan Du ukiendt forskaffe Dig Livets Dphold, indtil Allah bringer Dig i en lykkeligere Stilling." Da jeg, i den Forsatning, jeg var, ikke kunde andet, end tage imod det Forslag, købte Skræderen mig en Dre og et Reeb, samt anbefalede mig til nogle af dem, som levede af at hente Brænde til Staden. Med dem gik jeg ud i Skoven, og samlede saameget Reeb, at jeg, da jeg om Aftenen solgte det paa Baza-

ret, fik en halv Denarie for det. Om Natten laae jeg i Skræderens Huus, og hver Dag gik jeg ud og hentede Brænde. Saaledes forløb et heelt Aar, da jeg en Dag, jeg var i Skoven, som sædvanlig, traf paa et Sted, hvor der ved en Bæk var tyk Skov. Jeg gik derhen, og begyndte med min Dre at skrabe Jorden fra Roden af et stort Træ, jeg agtede at fælde. Da jeg havde faaet lidt af Jorden tilside, mærkede jeg en Faldør af Fjern. Den tog jeg op, og saa nu en Trappe, som jeg steg ned af, indtil jeg kom til en stor Sal, hvis Mage i Skionhed jeg aldrig har seet. Jeg tog Mod til mig, og gik videre. Da jeg var kommen et Stykke ind i Salen, kom mig imøde en ung Pige af ubeskrivelig Skionhed. Hun var deilig, som den straalende Perle, og som den skinnende Soel. Sukkerfødt var hendes Tale, et Ord af hende bortdrev al Sorg! hendes Kind beskiæmmede Rosen i Rødme, hendes hvælvede Barm var et livsaligt Syn for de Henslyktes Die.....

Sire og fyrgetyvende Nat.

Hvem er Du? spurgde hun mig. Er Du et Menneſke, eller en Genius? jeg er et Menneſke, svarede jeg. Ved hvilken Anledning, spurgte hun videre, er Du kommen her? her har jeg boet i flere Aar, og har ikke seet et menneſkeligt Væsen: Du er mig derfor høist

velkommen. Hendes venlige Modtagelse aabnede min
 Mund. Jeg fortalte hende min hele Historie fra Be-
 gyndelsen til Enden. Da Du saa aabenhiertig, svarede
 hun, har fortalt mig Din Historie, skal jeg og for-
 tælle Dig min: viid, Prinds! at jeg er en Datter af
 Kong Aftimarüs, Konge over Elfenbeensøen. Min
 Fader givtede mig med min Fætter, men samme Aften
 jeg havde havt Bryllup, førend jeg var overgivet til
 min Brudgom, bortreves jeg af en Genius, som fløi
 med mig hen til dette Sted, hvor jeg siden den Tid be-
 standig har været. Alle Livets Fornødenheder har jeg
 her i Overflod, og hver tiende Dag kommer Geniusen
 til mig, og sover her een Nat. For hans Huusfendes
 Skyld kommer han ikke oftere, men naar jeg har noget
 behov, eller der skulde tilstøde mig noget, saa, enten
 det er Nat eller Dag, behøver jeg blot at stryge med
 Haanden paa disse to talismanniske Linier, som ere
 malede her i denne Nische og i Dieblikket staaer Geni-
 usen for mig. Idag er det fire Dage siden han var
 her: altsaa først om sex Dage kommer han igjen. Det
 staaer til Dig, om Du vil blive her og holde mig med
 Selskab i disse fem Dage. Det gjør jeg med inderlig
 Glæde, svarede Jeg. Prindsessen, hjertelig fornøiet
 over, at hun i sin Gensomhed havde faaet menneskeligt
 Selskab, tog mig ved Haanden og førte mig gjennem
 en liden Dør ind i et Badeværelse. Da jeg kom ud af
 Badet, gav hun mig nye Klæder, istedet for mine

egne. Da jeg havde iført mig dem, rakte hun mig et Bæger med ypperlig Viin. Noget efter dækkede hun Bord, og satte for mig, Allah veed, hvormange af de udsøgteste Retter. Da vi havde spist, satte vi os ned sammen paa Sofaen. Sorgen veeg bort fra mig, og Glæden vendte tilbage. Jeg var henrykt i hendes Besøelse, og uddrak Kjærligheds Viin af det fulde Bæger. Om Morgenen vaagnede vi atter til Glæden. Bedøvet og beruset af Fryd sagde jeg til hende: kom! min elskede! mit Dies Lys! lad os forlade denne Hule, og stige op paa Jorden igjen! Tal ei om fligt, svarede hun smilende, men vær fornøiet med de ni Dage, Jeg skjenker Dig. Men Beruselsen havde bemestret sig min Forstand. Jeg skal strax bevise, vedblev jeg, at jeg ei er bange for at bryde Talismanen itu; lad da Geniusen komme! jeg skal dræbe ham, og jeg er mægtig til at dræbe alle andre Geniusser, hans Lige. Prindsessen skiftede Farve, da hun hørte denne ubesindige Tale. For Allahs Navns Skyld! udbød hun, gjør dog ikke det, som vil styrte baade Dig og mig i Fordærvelse! Men jeg ubesindige bekymrede mig ei om hendes Advarsel: jeg slog til Talismanen med Foden.....

Sem og fyrgetyvende Nat.

Neppe havde jeg gjort det, førend det begyndte at tordne og lyne, som om Jorden skulde falde sam-

men over os. Nu vaagnede jeg af min Ruus. Hvad betyder det? spurgde jeg Prindsessen. Geniusen er her, svarede hun, i Diebliffet; skynd Dig og red Dit Liv! Jeg ilede tilbage til Trappen, men glemte i Angsten Rebet og Dren, Jeg havde havt med mig. I samme Dieblif spaltedes Jorden, og Geniusen foer ned i Galen. Hvad er der haendet? raabte han. "Det var ikke andet," svarede Prindsessen, "end at jeg havde Klemmelse for Hjertet, og tog derfor den Glaske, der staaer, med Draaber, og drak af; men da jeg gik hen, for at sætte den, blev jeg svimmel og faldt paa Talismanen." Du lyver, raabte han, du Skjoge! hvad er det for et Reeb, og en Dre, her ligger? Jeg har ei seet dem, svarede Prindsessen, før nu. Er det ikke noget, Du har uafvidendes bragt med Dig? Geniusen svarede intet, men tog fat paa hende, afrev hendes Klæder, bandt hende og mishandlede hende grusomt. Jeg kunde ikke udholde at høre hendes Graad og Skrig. Skjælvende skyndte jeg mig op af Trappen, lukkede Falddøren, og bedækkede den igjen med Jord. Jeg vendte derpaa tilbage til Staden. Underveis tænkte jeg paa den skønne Prindsesse, og det græmmede mig, at jeg ved denne Ubetænkksomhed havde gjort hende ulykkelig. Jeg kaldte tilbage i Erindringen mine Forældre og min forrige glimrende Forfatning; Lykken havde nu saaledes drevet sit Spil med mig, at jeg var bleven

Brændehugger. Jeg græd bitterlig over min grusomme Skjebne.

Endelig kom jeg tilbage til Staden til min Ven Skrædderen, som var meget bængstet, fordi jeg forrige Dags Aften ikke var kommen tilbage fra Skoven. Alah være priset, udbød han, da han saae mig, at Du er her igjen! Jeg takkede ham for hans Godhed for mig, og satte mig ned i Genrum, og grublede paa hvad der var hændet mig. Jeg bebreidede med Smerte mig selv min uforstandige Opførsel, som havde flitt mig ved den Lykke at være i Prindsessens Selskab, og gjort hende uheldig. Imedens jeg sad i disse Tanker, kom min Bert til mig, og sagde: "Her er en fremmed Olding med Dit Reeb og Din Dre, som han siger, at han har fundet i Morges paa Veien. Han spurgte mig, hvis de vare, da han vilde overlevere dem til Edermanden. Jeg svarede, at en fremmed Mand, som boer hos mig, hører dem til. Kom nu altsaa og tag imod dem." Jeg skjælvde ved at høre disse Ord. Imidlertid gik Oldingen, som ingen anden var, end Geniusen selv, kjed, af at vente, lige ind i mit Kammer, greb mig fat, og hævede sig med mig i Lusten. Jeg mærkede til intet, førend Jeg stod for Prindsessen, som laae mishandlet og blodig udstrakt paa Jorden. Kender Du hende? spurgte han mig med en forbarnende Stemme. Jeg har aldrig seet hende før, svarede Jeg.

Ser og fyrgetyvende Nat.

Derpaa spurgte han Prindsessen, om hun kjendte mig. Nei! svarede hun, jeg kjender ham ei, og han heller ikke mig. Er det sandt, at Du ikke kjender ham, blev Geniusen ved, tag da dette Sværd, og hug hans Hoved af! Allah frie mig, svarede hun, fra at ombringe en Mand, som aldrig har begaaet noget ondt imod mig. Derpaa henvendte han sig til mig med samme Befaling, men Jeg vægrede mig haardnakket. Jeg seer nu, sagde han, hvor heftig I elske hinanden. Med disse Ord tog han selv Sværdet, og hug Prindsessen i to Parter. Derpaa vendte han sig til mig: Hvor har Du vovet Dig herind uden min Tilladelse? Du har forbrudt Dig imod mig. Hvad skal jeg i dette Dieblig gjøre ved Dig? skal jeg tage Livet af Dig, eller skal jeg straffe Dig, saa Du skal erindre det Dit hele Liv igjennem? Naade! raabte jeg, tilgiv mig, ligesom den misundte tilgav den misundelige. Hvorledes var det? spurgte Geniusen. Jeg fortalte ham da følgende

Historie om den misundelige.

Der var engang en Mand, som havde til Nabo et meget misundeligt Menneske; men jo mere denne misundte ham, desto mere tilbeelte Allah, den barmhjertige, ham af Jordens Goder. Ikke desto mindre

besluttede dog den fromme Mand at flytte bort fra denne misundelige og skadefro Nabo. Han købte sig derfor i en anden Egn et Stykke Jord med en dyb Brønd, og byggede der et Kloster, hvor han boede og dyrkede Allah. Endeel Fakirer toge Bopæl i Klosteret. Hans Anseelse steg. Alle Steber fra strømmende Folk til hans Kloster, for at besøge det. Saa snart den misundelige fik dette at høre, satte han sig paa sin Hest, og reed til Klosteret, i den Hensigt at ombringe den fromme Mand. Denne, saasnart han saa den misundelige, modtog ham paa det kjerligste, indbød ham i Klosteret, og viste ham megen Ære. "Jeg er kommen hertil", begyndte den misundelige, "for at underrette Dig om en Sag, der vil være Dig til Gavn, og vil skaffe mig en Belønning." "Allah betale Dig", svarede den fromme Mand, "det Gode Du viser mig!" "Befal blot Fakirerne," vedblev den misundelige, "at gaae ind i Derris Celler, da jeg ikke ønsker, at nogen skal høre det, jeg har at sige dig." Saa snart dette var skeet, og de vare eene, sagde den misundelige: lader os spadserer lidt sammen, saa skal jeg foredrage Dig Sagen. De spadserede, indtil de kom lige ved omtalte Brønd; da stødte den misundelige den fromme Mand ned i Brønden. Uden at nogen vidste, hvad der var foregaaet, steg den misundelige strax til Hest, og reed sin Wei, i den Tanke, at hans forrige Nabo var druknet.

Syv og fyrgetyvende Nat.

Den gamle Brønd, hvori den fromme Mand styrte ned, var beboet af Genier, som modtog ham i Faldet, saa at han ingen Skade kom til, og lode ham sætte sig paa en Steen. Da hørte han følgende Samtale imellem Genierne: Nogle af dem sagde: kjende I denne Mand? ja! sagde en anden Stemme: det er ham, som flygtede for sin Avindsmand, og byggede dette berømte Kloster: hans Avindsmand er det, som har kastet ham herved i Brønden. Hans Anseelse er saa stor, at Sultanen i Morgen agter at besøge ham her i Klosteret, for at raadspørge ham angaaende hans Datters Sygdom. Hvad feiler da hans Datter? spurgte en anden Stemme. Hun er besat, vedblev den forrige, af en ond Aand, nemlig af Maimon, Demdems Søn, som er bleven forelsket i hende, men det er den letteste Sag for den fromme Mand at helbrede hende. Hvorledes det? spurgtes der. — Her er en sort Hankat hos ham i Klosteret, som i Enden af Halsen har en hvid Plet saa stor, som en Dirhem; af den skal han tage syv hvide Haar, brænde dem og røge med dem. Strax gaaer den onde Aand ud af Prindsessens Hoved, hun bliver paa Diebliffet karsk, og Aanden kommer ei mere tilbage, men nu maae vi hjælpe ham op af Brønden igjen. Da Morgenens kom, saae Fakirerne deres Scheich stige op af Brønden, og han blev endnu større i deres

Dine. Saa snart han var kommet op, glemte han ikke at tage syv hvide Haar af Rattens Hale, som han glemte hos sig. Noget efter kom Sultanen. Scheichen gik ham imøde, og sagde: Du er kommen, o Konge! at besøge mig, for at jeg skal helbrede Din Datter. Ja det er just Hensigten af min Komme, svarede Sultanen. Send da een af Dit Følge, vedblev Scheichen, for at hente Din Datter herhid! Jeg haaber af Allah, den høie, den store, at hun strax i denne Stund skal blive helbredet. Prindsessen kom, hun var bundet med Lænker. Scheichen lod hende sidde ned, og lagde et Slør over hende. Derpaa tog han Haarene frem, lagde dem paa Gløder, og røgede hende med dem. Strax foer den urene Aand ud af hende med et stort Skrig, og i samme Dieblig fik Prindsessen sin Forstand igjen. Hun tilfløede sit Ansigt, og sagde til sin Fader: Hvorledes er det? hvor har Du bragt mig hen? Sultanen blev overmaade glad, da han hørte hende tale fornuftigen. Han kyskede Scheichens Haand, og sagde til sine Bezirer og Hoffolk, som vare i hans Følge: hvorledes skal jeg belønne denne Scheich? Han fortjener, svarede de eensstemmigen, at Du givter ham med Prindsessen. I have talt ret, vedblev Sultanen, jeg givter dem sammen. Scheichen blev altsaa Kongens Svigersøn og da denne efter kort Tids Forløb døde, fattes han til Konge i hans Svigerfaders Sted...

Otte og fyrgetyvende Aat.

Den fromme Mand reed engang, efterat han havde bestøget Tronen, ud med sin Garde, og traf paa Veien den misundelige. Saa snart han saa ham, befalede han sine Svende at føre ham til sig, give ham en smuk Hest at ride paa, og behandle ham med Udmærkelse. Den misundelige reed med Kongen til Slottet. Da de vare ankomne der, gav Kongen ham tusinde Denarer samt en prægtig Vespelst, ledsagede ham, da han igjen afreiste, til udenfor Byen, og gav ham Bædækning med paa hans videre Reise til hans Hjem.

Her seer Du, o Genius! vedblev jeg, hvor ædelt denne Mand behandlede sin Fiende, som dog havde fornærmet ham groveligen. Vil nu Du ogsaa mig Naade! Men mine Bønner og Taarer hjalp kun lidet. Dræbe Dig vil jeg ei, svarede Geniusen, men heller ikke skal Du slippe uskadt fra mine Hænder. Med disse Ord greb han fat paa mig, og fløi ud af det underjordiske Pallads op i Luften med mig, saa høit, at Jorden saa mig ud, som en Sky. Derpaa nedlod han sig med mig paa et Bjerg, tog lidet Jord, brummede nogle Ord til, og bestroede mig dermed, sigende: bliv til en Abe! I Diebliffet forsvandt han; jeg blev tilbage, forvandlet til en Abe, og overvældet af Græmmelse over min ulykkelige Skjebne.

Jeg gik ned af Bjerget, og kom til Strandbredden. Der saae jeg et Skib seile med god Vind i Havet. Jeg brækkede en Green af et Træ, og vinkede med den af Skibet, idet jeg fulgte med det langs af Strandbredden. Saaledes blev jeg ved, indtil Skibet fulgte mit Vink, og styrede ind mod Landet. Da det var nær nok Strandbredden, gik jeg ud i Vandet, og flattede op paa Dækket. Men de overtroiske Kjøbmænd som vare ombord, raabte til Skibshovedsmanden, og sagde: Du har handlet trolost med os, og udsat os for at miste vor Formue for denne Ubes Skyld, thi hvorsomhelst der er en Ube, der er al Betsignelse borte. Snart vilde een af Kjøbmændene kaste mig i Havet, snart vilde een anden skyde mig med en Piil. I denne Livsfare, da jeg hørte, hvad de havde i Sinde, og ei kunde tale, ilede jeg hen til Skibshovedsmanden, lagde, som om jeg vilde bede ham om Beskyttelse, mit Hoved paa hans Fod, og græd. Skibshovedsmanden og de øvrige forundrede sig herover. Endeel af dem, der vare i Skibet, ynkedes over mig, og Skibshovedsmanden erklærede for Kjøbmændene, at han tog mig under sin Beskyttelse, og ikke tillod, at nogen gjorde mig Skade. Selv beviste han mig alt mueligt godt, saalænge Reisen varede.

Efter en Seilads af syv Uger ankom vi til en stor Stad. Strax efterat vi havde kastet Anker i Havnen, kom der en Bezier til os fra Kongen i Staden. Saa-

snart han var kommen ombord med sit Følge, sagde han til Kjøbmændene: "Kongen har sendt mig, for at lykønske Eder til Ankomsten, og dernæst for at bede Eder tage denne Rulle Papiir og skrive hver een Linie paa den. Sagen er nemlig den, at Kongen havde en stor Skjønsskriver af Bezier, men han er død. Nu har Kongen svoret, at han ingen vil gjøre til Bezier, uden een, som kan skrive ligesaa godt den Arabiske Skrift, som den Afødde. Her har jeg Bezirens Skrift, som I kunne betragte." Da jeg gik hen og tog Papiret, bleve Kjøbmændene bange: de frygtede for, at jeg skulde kaste det i Søen, eller rive det itu; men da jeg gjorde Tegnet til, at jeg vilde skrive, forundrede de sig særdeles, idet de aldrig i deres Dage, sagde de, havde seet en Abe skrive. "Lader ham kun skrive," svarede Hovedsmanden, "gjør han det galt, skal jeg jage ham bort, ja endog dræbe ham, men skriver han smukt, kaarer jeg ham til Søn, thi jeg har ingen Abe seet, som har havt saadan en Forstand, og som har opført sig saa vel som denne." Jeg tog Pennen, og skrev paa Papiret endeel Strofer til Kongens Roes, og det med forskjellige Sorter Arabisk Skrift. Da jeg saaledes havde skrevet endeel, gav Jeg Papiret tilbage. Alle forundrede sig høiligen, at en Abe kunde skrive saa ziirligen....

Ni og fyrgetyvende Aar.

Bezirerne og Høffolkene tog imod Papiret, og bragte det til Kongen. Denne beundrede den smukke Skrift, og befalede dem at tage et pragtfuldt opsadlet og udstafferet Muulesel samt nye Silkeklæder, og føre i høitidelig Procession Skjønsskriveren fra Skibet op til Slottet. Emirerne loe, da de modtog den Befaling. Kongen blev fortørnet og kastede et vredt Blik til dem. O Konge! svarede de, Du vilde tilgive Dine troe Tjenere: Skriften er skreven, ikke af et Menneſke, men af en Abe. Sultanen, yderst begjerlig efter at see en ſaa ſjelden Abe, befalede dem i alt at følge hans nylig givne Befaling. Ufortøvet ſkyndte Emirerne ſig ned til Skibet igjen, iſorte mig den nye prægtige Kjøle, ſatte mig op paa Muuleſelet, og førte mig i høitideligt Optog op paa Slottet. Alt, hvad der kunde røre ſig i Staden, var paa Benene, for at ſee dette Optog. Alle Gader, jeg kom igjennem, vare fyldte med Menneſker, ſom morede ſig over mig, og raabte: ſtore Allah! nu tager Kongen en Abekat til Bezir! Da jeg kom ind for Kongen, ſom var omgivet af ſit hele Hof, gjorde jeg tre dybe Buſ, og ſaldt derpaa ned for ham paa Jorden. Dernæſt ſatte jeg mig foran ham. Alle Emirerne, men iſær Kongen forundrede ſig over min maneerlige Opførelſe, ſom kun lidet ſtemmede med min Skabning. Kongen befalede Emirerne at gaae ud.

Saa snart jeg blev ene med ham, bragdes et Bord ind, som Kongen satte sig ved, og gav mig et Bink, at jeg og Skulbe sætte mig, for at spise med ham. Da jeg havde spist, tog jeg Blæk og Pen, og skrev endeel Vers, som overbeviste Kongen om, at jeg intet havde tilfældes med Aberne, uden Skabningen. Der bragdes Viin ind. Jeg drak et Glas med Kongen. Derefter spillede jeg Skak med ham, og vandt to Spil. Dersom denne Abe, udbrod Kongen, var et Menneſke, vilde han ved sine Talenter ſtaa høit iblandt ſin Tids Menneſker. Gak, ſagde Kongen til een af Gildingerne, og ſiig Din Herſkerinde, min Datter Dvindekjønnet's Ziir, at hun kommer ind til hendes Fader: Hun ſkal med mig more ſig over denne forunderlige Sag. Slaven gik, og kom et Dieblik efter tilbage med Prindſſen. Hun var neppe kommen ind i Salen, førend hun bedækkede ſit Anſigt med ſit Slør, og ſagde: Hvorledes! min Fader ſelv fremſtiller mig for fremmede Mandſperſoner! Her er, udbrod Kongen forundret, ingen fremmed; for hvem bedækker Du Dit Anſigt? Jeg tilflører mig, ſvarede hun, for Prindſſen, ſom en ond Genius har forvandlet til en Abe, eſterat han førſt har dræbt Prindſſen, hans Elſkede. Kongen høiſt forundret over denne Nyhed, ſaae ſnart paa mig, ſnart paa ſin Datter. Jeg tvivler aldeles ikke paa, ſvarede han, at det, Du der fortæller, min Datter! jo er ſandt; men hvoraf veed Du, at han er forvandlet? Da

jeg var Barn, svarede Prindsessen, havde jeg hos mig en gammel Nvinde, som forstod fuldkomment alle magiske Konster. Hun lærte mig Troldomskonsten grundigen. Halvfjersindstyve Kapitler af den husker jeg endnu, og jeg var istand til ved denne Konst at flytte Din Hovedstad i et Dieblig paa hin Side Bjerget Raf. Eftersom Du besidder, svarede Kongen, saa store Kundskaber i de hemmelige Videnskaber, hvilket jeg nu først med Forundring erfarer, saa beder jeg Dig, at Du, saafremt Du elsker mig, omstøber ham igjen til et Menneſke, da jeg agter at gjøre ham til min Begier, og tillige ønske, efterdi han, som Du siger, er en Kongesøn, at gifte ham med Dig. Jeg adlyder strax, svarede Prindsessen, min Faders Befaling.....

Halvtredsindstyvende Nat.

Prindsessen, vedblev den anden Kalender, fremtog en Kniv af Jern, paa hvilken endeel Navne vare skrevne med kufisk Skrift. Derpaa begyndte hun sine frygtelige Besværgelser. Vi bleve heftig angst, men Skrækken forøgedes endnu meget mere; da Geniusſen kom i en frygtelig stor Loves Skikkelse. Saasnart Prindsessen saae ham, raabte hun: Du Hund! Du fordømte! Forbundet imellem mig og Dig kan ei bestaae formodentlig Dine Misgjerninger. Har Du, brølte Geniusſen brudt Pagten, saa tag nu Straffen, jeg bringer Dig.

I samme Øjeblik aabnede han Gabet, og foer ind paa Prindsessen; men hun tog gesvindt et af sine Haar, svingede det, og det blev til et stort Slagsværd, hvormed hun hug Løven i tvende Parter. De to Parter forsvandt; kun Hovedet blev tilbage. Pludselig forvandlede Prindsessen sig til en Slange, og sloges over to Timers Tid med Hovedet, indtil dette forvandledes til en Grib, og fløi op i Lusten. Slangen blev til en Drn, som fløi bort, for at forfølge Gribben. De havde været borte i tvende Timer, da Jorden aabnedes for vore Dine, og en sort og hvid Hantkat, som skreg frygtelig, fder ud af den. Et Øjeblik efter kom en sort Ulv ud af Abningen, som strax styrte ind paa Ratten. Denne overvandtes, og forvandlede sig under frygteligt Sammerskrig til en Drm, som krob ind i et Granatæble, der laae ved Siden af Vanddammen. Granatæblet opsvulmede, og blev saa stort, som en Melon. Ulven omfæbtes til en hvid Hane.

Alt dette skeete for Kongens Dine. Han var overvættets forfærdet over hvad han saae, og tillige i den største Angst for at nogen Ulykke skulde ramme hans Datter Prindsessen. Jeg stod ved hans Side, og var i en ikke mindre spændt Forventning efter at see Udfaldet, men kunde ei udtrykke mine Følelser, da jeg endnu ikke havde faaet min menneskelige Skabning.

Granatæblet hævede sig høit i Veiret, indtil det kom op paa Taget af Slottet. Derfra faldt det igien ned paa Marmorfliserne, og sloges i hundrede Stykker. Hanen skyndte sig og opaad de overalt adspredte Kierner; den fik dem alle opædt, paa en eneste nær, som laae tæt ved Vanddammen. Hanen løb hen til os, kaglede og slog med sine Binger, ligesom for at spørge os, hvor den tilbageblevne Kierne var, men vi forstode ikke, hvad den vilde. Den skreg frygtelig, som om Slottet skulde falde over os. Endelig saae den Kiernen, og foer hen til den, for at opæde den...

En og halvtredstindstyvende Nat.

Men i samme Djeblik, blev Kalenderen ved, kastede Kiernen sig ud i Vandet, og blev til en Fisk. Hanen forvandlede sig strax til en endnu større Fisk, og forfulgte den mindre. I to Timer bleve de i Vandet, og vi saae intet til dem; men da hørte vi en gyselig Skrigen og Raaben, som gjorde, at vi af Angst sittede og bævede. Strax efter foer Geniusen op af Jorden. Han var gandske i Brand, og udspyede Ild, saaledes, at vi frygtede for, at Slottet skulde antændes. Prindsessen kom et Djeblik efter ud af Jorden, styrtede hen imod Geniusen, og læste nogle uforstaaelige Ord over ham. En frygtelig Kamp

begyndte, og varede omtrent i tvende Timer, indtil
 Ild og Røg omspændte og bedækkede dem begge.
 Kongen og jeg ventede med stor Rædsel paa at Slots-
 tet gik i Brand, og at vort Liv havde Ende. Han
 var meget bedrøvet, da han frygtede for sin Datters
 Skiebne, og beklagede meget, at han havde gjort Be-
 kiendtskab med mig, hvis Forvandling af Geniusen
 var Aarsag til denne Kamp. Imens han saaledes
 stod og beklagede sig, spyede Geniusen en heel Strøm
 af Ild ud paa os, og vort Liv havde været ude, om
 Prindsessen ikke var kommen os til Hielp. Kongen
 forbrændtes i Ansigtet, og fik sit Skiæg affviet:
 Mamlukken, som stod ved Siden af mig, blev af Ild-
 den truffen for Brystet, og brændte op: mig traf en
 Gnist i mit høire Øje, og gjorde mig eenøjet, som
 I see. Kongen og jeg befalede os Allah i Bøld,
 forvissede om, at vort Liv var omme; men pludselig
 hørte vi Prindsessen raabe: Triumf! Sejer har jeg
 bundet. Vi saae os om, og see! Geniusen var
 brændt op: hans Legeme var bleven til en Askehob.
 Prindsessen kom strax hen til os: ængster eder ikke,
 sagde hun, for min Skyld: jeg har ved den mægtige
 Allahs Hielp overvundet og tilintetgjort denne onde
 Aand, og befriet Menneskeheden fra hans Ondskab.
 Kongen blev hiertelig glad over hvad han hørte. Nu
 staaer ikkun een Ting tilbage, blev Prindsessen ved:
 bringer mig hurtigen, sagde hun til Slaverne, en

Skaal med Vand! Da hun havde faaet Vandet, læste hun en Besværgelsesformular over det, hvoraf jeg intet forstod, og bestænkede mig derpaa med Vandet, figende: gaae! — Allah, den store, den almægtige, tilføder det — ud af Din Fortryllelse! Strax blev jeg et Menneske, som tilforn, ikkun at jeg havde mistet det ene Øje. Jeg fik ikke Tid til at ytre min Glæde over min Forvandling, thi pludselig begyndte Prindsessen at raabe: Jld! Jld! kom mig ikke nær, min Fader! en Gnist har rammet mig i Striden med Geniusen, jeg føler, hvor den sidder. Derpaa faldt hun i Asmagt, men strax efter begyndte hun ynkelig at skrig og jamre sig, og blev saaledes ved en heel Time, indtil hun faldt sammen, som en Afkehob. . .

To og halvtredsindstyvende Nat.

Ingen Dval, vedblev den anden Kalender, kan ligned med den, jeg følte paa denne Skrækkens og Forfærdelsens Dag. Jeg vilde hellere min hele Levetid været forvandlet til det allerringeste Dyr, end jeg vilde, at fligt skulde for min Skyld være hændet den ædelmodige Prindsesse. Kongen, hendes Fader, var nær ved at fortvivle. Emirerne, Bezirerne og de mægtige kom til; Kongen underrettede dem om det skrækelige, der var foregaaet, imedens Taarene flød i Strøm-

me ved af hans Kinder. Geniussens Afske befalede han, skulde spredes ad i Luften; men over Prindsessens Afskehob lod han bygge et Gravkapel. Af Sorg blev han heftig og længe syg. Da han begyndte at komme sig, kaldte han mig til sig, og sagde: "Førend Du kom hertil, o Yngling! levede vi det lykkeligste Liv. Efter Din Ankomst hendtes os det, Du veed. Min Datter Prindsessen døde for Din Skyld, thi Din Befrielse var hendes Undergang. Jeg kan derfor ei udholde at see Dig her længer. Der er ingen Betsignelse ved Dig. Forlad min Stad, og kom aldrig mere tilbage! det vil ellers koste Dit Liv." Uden at vide, hvorhen jeg skulde begi-ve mig, gik jeg ud af Staden, efterat jeg først havde raget min Hage og Djenbryne, samt taget Fakirernes Dragt. Græmmende mig over min ulykkelige Skiebne, som idelig svævede mig for Dinene, blev jeg ved at vandre, i den Agt at gaae til Bagdad, for der at leve under de Troendes Fyrstes Beskyttelse, hvem jeg vilde fortælle min Historie. Jeg er nu i Aftes lykkelig ankommen hertil, og traf strax ved Ankomsten denne Broder, som sidder her, med hvem jeg gjorde Bekiendtskab. Det øvrige er eber bekiendt.

Du har nu endt Din Historie, sagde den ældste af Søstrene; vi lade Dig beholde Livet, men gaae nu strax Din Vej! Tillad blot, at jeg bliver, svarede Kælenderen, og hører de andres Historier, ligesom de have hørt min.

Tre og halvtredstyvende Aar.

Den anden Kalender fik Tilladelse til at blive, og den tredie begyndte sin Historie:

Den tredie Kalenders Historie.

Min Historie, begyndte den tredie Kalender, ligger mine to Staldbroedres, forsaavidt vi alle tre have været forfulgte af Ulykken, og een Skiebne er rammet os; men dog er min Historie, foruden at den er vidunderligere, end mine Staldbroedres, ogsaa deri forskjellig fra deres, at Skiebneen overfaldt dem uformodentlig uden deres Brode, men jeg har, som den berømte Arabiske Digter Motanabbi siger, selv draget Skiebneens Dom over mig ved min egen Brode. Min Fader var en mægtig Konge, og den største og mægtigste Sultan paa sin Tid. Da han døde, besteg jeg hans Trone. Hans Navn var Kong Chadhib, og mit Navn er Kong Agib. Staden, hvor jeg residerede, laae paa Bredden af Havet, i hvilket der var en Mængde Der, som stode under mit Scepter. Jeg havde et halvhundrede Handelskibe, som bragde Varer til Kiøbmændene, og lige saamange vel bevæbnede Krigsskibe. Jeg besluttede en Dag at gjøre en Lysttue omkring paa de omtalte Der. Jeg udrustede derfor ti af mine Krigsskibe, foruden det, hvorpaa jeg selv befandt mig, tog Fornødenheder med

for to Maanedes, og gik tilføes. Da vi havde seilet lykkeligen i fyrgetyve Dage, reiste der sig en saa heftig Storm, at vi tvivlede om vort Liv; jeg paakaldte Allah i Nøden, og anraabte ham i Profetens og hans Slægts Navn om Redning. Da Morgenens kom, faldt Veiret af, og Solen kom frem igien. Vi kastede Anker ved en Ø, og gik i Land. To Dage bleve vi paa Den, for at udhvile os; derpaa gik vi tilføes igien. Efter to Dages Seilads kom vi saa langt fra Land, at vi intet saae uden det store Verdenshav. Da Skibshovedsmanden ei vidste, hvor vi vare, eller hvorhen han skulde styre, befalede han een af Skibsfolkene at gaae tilveirs, for om han fra Toppen af Masten kunde opdage Land. Sømanden gik op, og da han igien kom ned, gav han den Forklaring, at han til høire intet saae, uden Himmel og Hav, men derimod til venstre saae han grandt noget sort. "Bed Allah! det er ude med os!" raabte Skibshovedsmanden, idet han i Fortvivlelse kastede sin Turban paa Jorden, og flog sig i Ansigtet. Hvad er der paa Færde? spurgte jeg. "Vi ere foerne vild paa Havet," svarede han, "og inden i Morgen Eftermiddag vil Strømmen og Vinden uundgaaeligen sætte os ind paa det sorte Bierg, som Sømanden har seet. Dette Bierg er en Magnetgrube. Naar vi komme den nær paa en vis Afstand, vil alle Jernnaglerne rive sig løs af Skibet, og flyve ind paa Bierget; thi Allah, den almægtige, har ned-

lagt i Magneten den vibunderlige Hemmelighed, at den trækker alt Jern til sig. Derfor er der paa dette Bierg en uberegnelig Mængde Jern af de mange Skibe, som ere komne der nær. Der er videre paa Toppen af Bierget en Kuppel af guult Kobber, hvilende paa ti Kobberseuler. Inden i Kuppelen sidder en Rytter tilhest, paa hvis Bryst er en Blytavle med talismanske Karakterer. Denne Rytter er Aarsagen til saamange Skibes og Menneskers Undergang.”

Da vi hørte disse Skipperens Ord, begyndte vi alle at græde og jamre os, og den ene tog Afsted med den anden. Da Morgenens kom, saae vi tydelig Bierget ligge for os, og ved Middagstid, da vi ikke vare langt fra det, fløi alt, hvad der var af Jern paa Skibene, ind mod Bierget, og heftede sig til det; Skibene, baade det, jeg var paa, og de andre, skiltes ad, og alt Mandskabet druknede. Mig allene reddede Allah, den højeste. Jeg greb fat paa en Planke af Skibet. Binden drev mig paa den hen til Foden af Bierget, og det lykkedes mig at flattrer op paa det....

Sire og halvtredstindstyvende Aar.

Da jeg var kommen op paa Bierget, vedblev den tredie Kalender, gik jeg ind i Kuppelen, hvor jeg forrettede Lustrationen og Bønnen efter Profetens

Forfærdet, og takkede Allah for min Frelse. Jeg lagde mig derefter til at sove i et Hjørne af Kuppelen. I Søvn hørte jeg en Stemme sige til mig: Ugib! naar Du vaagner op af Din Søvn, grav da under Dine Fødder, og Du skal finde en Bue af Kobber og trende Pile af Bly, paa hvilke Talismaner ere afteg- nede. Tag Buen og Pilene, flyd paa Rytteren, som sidder paa Hesten, og skaf Menneskene Ro for denne store Uvide! Rytteren skal falde af Hesten ned i Ha- vet, og Hesten skal Du begrave paa samme Sted, Du fandt Buen. Naar Hesten er begravet, skal Ha- vet hæve sig saa høit, at det fylder op paa Foden af Kuppelen. Du skal da see en Baad komme til Dig, og i Baaden en Mand af Kobber med en Nare i Haanden. Stig uden Frygt ind til ham i Baaden, men vogt Dig for paa Vejen at nævne Allahs, den Højestes Navn. Han skal roe med Dig i ti Dage og føre Dig til et Hav, hvor Du er uden Fare, og hvorfra Du lettelig kan komme til Dit Hiem igien; men dette vil ikkun skee, naar Du erindrer undervejs aldrig at nævne Allahs Navn.

Saa snart jeg vaagne, begyndte jeg at grave. Jeg fandt Buen, og ved mit tredie Skud imod Ryt- terens Bryst, styrtede denne af Hesten ned paa Hav- sens Bund. Saa snart Hesten var begravet, steg Havet, indtil det naaede Foden af Kuppelen. Da saa jeg i Havet en Baad, komme roendes til mig.

Jeg satte mig i Baaden, uden at tale et eneste Ord. Robbermanden, som sad i Baaden, roede mig i ni Dage og Nætter. Paa den niende Dag saae jeg Der og Lande, hvoraf jeg kunde slutte, at jeg om høje Tid vilde være i Sikkerhed. Inderlig glad herover, raabte jeg i min Hentseelse: lovet og priset være Allah, den høje! I Øjeblikket var Baaden forsvunden, og jeg laae i Havet. Jeg svømmede hele Dagen, indtil Natten kom; da var jeg saa trætt og udmattet, at jeg opgav alt Haab om Redning. Men en heftig Vind reiste sig, og Bolgerne kastede mig ind paa Land, thi Allah, den høje, vilde det saa. Jeg udbredte mine Klæder paa Jorden, for at de kunde tørres, og lagde mig ned paa den blotte Jord, lige saa nøgen, som jeg var kommen af Moders Liv. Om Morgenen klædte jeg mig paa, og gik omkring, for at see, hvor jeg var. Jeg opdagede snart, at jeg var paa en af Havet omslydt Ø, der var tæt bevokset med Skov, og giennemskaaen af flere Smaasløder. Jeg takkede Allah, den almægtige. "Der er ikke Kraft, ikke Magt," udbød jeg, uden hos Allah, den høje, den store.

Imedens jeg saaledes vandrede omkring, og tænkte paa min nærværende Forsatning, saae jeg langt ude i Havet et Skib, som styrede til Den, hvor jeg var. Det lagde bi ved Den; ti sorte Slaver gik i Land, og bragte en Mængde Sager med sig fra Skibet.

Smidlertid krøb jeg op i et høit Træ, hvor jeg skulde kunde iagttage alt. Slaverne gik op fra Strandbredden, og lige under det Træ, hvori jeg sad, grove de Jorden tilside, indtil de kom til en stor flad Steen. Derpaa gik de tilbage til Skibet, og hentede endeel Brød, Poser med Meel, Krukker med Olie og Honning, Faarekød, Huusgeraad, Madratser, Tæpper og andre Fornødenheder, som de bare ned i Hulen under mine Fødder. De gik nok engang tilbage til Skibet, og efter en Stund kom de tilbage med en graahærdet Olding, som ledsagedes af en Ungling, hvis Skionhed ei kan beskrives. De gik ned i den omtalte Hule, og efter et Par Timers Tids Forløb eller mere kom Oldingen tilbage tilligemed Slaverne; men Unglingen saae jeg ikke iblandt dem. Da de havde lagt Stenen for Abningen, og kastet Jorden til igien, gik de ombord, og seilede bort.

Da Skibet var gaaet tilsøes, krøb jeg ned af Træet, skræbde Jorden tilside, og tog Stenen bort. Da fandt jeg en Trappe af Træ, som jeg steg ned af. Ved Enden af Trappen befandt jeg mig i en smuk Sal, belagt med forskjellige Sorter Silketæpper; øverst i Salen paa en Forhøining sad Unglingen, omgiven af de kostbareste Røgelsler og udsøgteste Frugter. Da han saae mig, skiftede han Farve. Jeg hilste ham, og sagde, for at stille ham tilfreds: vær ikke bange for mig! fra min Side skal intet ondt hæn-

des Dig. Jeg er et Menneske og af ædel Byrd, ligesom Du. Skiebne's Beslutninger have ført mig til Dig, for at jeg kan være Dig til Selskab her i Din Eensomhed.

Fem og halvtredstyvende Aar.

Denne Tale beroligede Unglingen. Han blev fornøjet ved at see mig, bad mig komme nærmere, og tage Plads ved hans Side. "Min Broder!" sagde han, "min Historie er sølsom og underfuld: min Fader er en rig Juvelhandler, som driver megen Handel med Kongerne, og holder mange Slaver, som paa hans Skibe gjøre Reiser, for at købe og sælge Juveler. Han havde længe ingen Børn, da han engang drømte, at han skulde faae en Søn, men hvis Levealder ikkun skulde vare kort. Denne Drøm voldte ham megen Sorg. Nogen Tid efter beskikkedes det faa, at min Moder blev frugtfuld, og efterat Svangerskabets Maaneder vare tilende, fødte hun mig til stor Glæde for min Fader. Han tøvede ikke med at spørge Stjernetyderne om min Fremtids Skiebne. De svarede ham: Din Søn skal leve i femten Aar, men naar Kobberpytteren paa Magnetbierget, som ligger i det salte Hav falder ned af Kobberhesten, da skal Din Søn dræbes, og Din Søn's Drabsmand

skal være den samme, som nedskyder Rytteren af Hesten, nemlig Kong Agib, en Søn af Kong Chadhib. Denne sørgelige Forudsigelse forårsagede min Fader megen Græmmelse. Imidlertid opdrog han mig omhyggeligen, indtil jeg gik ind i mit femtende Aar. Da kom kort efter Stiernetyderne, og lode min Fader vide, at nu var Rytteren nedkastet i Havet af Kong Agib, Kong Chadhibs Søn. Strax lod min Fader bygge denne underjordiske Bolig, for at jeg der kunde være i Sikkerhed, indtil jeg var fyldt mit femtende Aar. Nu er der ikke mere, end ti Dage tilbage, inden jeg fylder femten Aar, og saa kan jeg være uden Frygt for, at Kong Agib dræber mig.

Jeg blev forbauset over hans Fortælling; vel er jeg Kong Agib, tænkte jeg ved mig selv, og mig er det, som har omkastet Rytteren, men ved Allah! jeg skal aldrig tilføje ham Skade, langt mindre skille ham ved Livet. "Du er," sagde jeg til ham, "med Allahs, den højestes, Hielp sikker for al Fare, og har intet ondt at befrygte. Jeg skal blive hos Dig, og være Dig til Tjeneste i alt, hvad jeg kan. Naar Tiden kommer, at Du reiser hjem herfra, tager jeg med Dig, og haaber da, at Din Fader besørger min videre Reise til mit Hiem, hvorfor jeg bestandig skal vise mig taknemmelig. Disse Ord beroligede Unglingen, og gjorde ham veltilfreds og fornøjet. Jeg satte mig ned, og holdt ham med Selskab den

øvrige Deel af Dagen. Da Matten kom, gjorde jeg
 hans Leje, istand, og vi lagde os til at sove. Mor-
 genen efter bragte jeg ham Vand til at vaske sig i.
 Allah betale Dig, sagde Ynglingen til mig, Din
 Tienstfærdighed, og Dit gode Selskab! Naar jeg er
 sluppen uskadt fra Kong Agib, skal jeg bede min Fa-
 der belønne Dig med alt godt. For Kong Agib,
 svarede jeg, er Du gandske sikker. Derpaa satte jeg
 Epise frem, og vi spiste tilsammen. Jeg underholdt
 ham med Samtale, og med at fortælle Historier; vi
 morede os godt, og vare begge velfornøiede. Saaledes
 henrandt de ni Dage. Den tiende Dag frembrød:
 Ynglingen frydede sig over, at snart var nu Faren forbi.
 Han bad mig vise sig den Tjeneste at varme ham no-
 get Vand, da han vilde bade sig og skifte Klæder til
 hans Faders Ankomst. Jeg varmede Vandet; han
 gik ind i Badestuen, og badede sig. Da han havde
 klædt sig paa igjen, lagde han sig udstrakt paa Sofaen
 og bad mig skjære sig en Melon istykker, og strøe Suk-
 ker paa den. Jeg tog en Melon, og lagde den paa
 en Tallerken. Beed Du ei, spurgte jeg, hvor Kniven
 er? — Den ligger her over mit Hoved paa Gesimsen.
 Jeg løb til, sprang op med det ene Been paa Sofaen,
 snappede Kniven, og vilde springe ned igjen, men efter
 Allahs Befikkelse og Forudbestemmelse gled min Fod,
 saa at jeg faldt tværs over Ynglingen, og Kniven, som
 var i min Haand, gik ind i hans Bryst. Han døde

i Diebliffet. Jeg udstødte et Fortvivlelsens Skrig, jeg slog mig i Ansigtet, jeg sønderrev mine Klæder. Skjebnens Dom dræbte ham, raabte jeg, jeg er uskyl- dig bleven hans Morder. Allah! jeg beder Dig om Tilgivelse. Gid jeg var død før han! Hvorlænge skal jeg uddrikke den ene Sorgens bittere Skaal efter den anden!....

Sex og halvtredstyvende Aar.

Jeg ilede op i den frie Luft, vedblev Kalenderen. Jeg lagde Stenen for Nabningen og Jord ovenpaa. Idet jeg under denne Beskæftigelse kastede mit Blik ud over Havet, saa jeg det samme Skib, som for ti Dage siden havde bragt Unglingen over til Den, komme seilende for at afhente ham. Skibet skiar Bølgerne med piilsnar Fart, saa at det inden faa Dieblikke maatte være ved Den. Naar Faderen finder sin Søn dræbt, tænkte jeg ved mig selv, vil ingen Bønner og Forestil- linger kunne redde mit Liv. For altsaa ikke at udsætte mig uden Nytte for den visse Død, krøb jeg op og skjulte mig i det tykke og løvfulde Træ, som stod lige ved Nedgangen til den underjordiske Bolig. Strax efter kom Skibet til Den: Slaverne steg i Land, og med dem Oldingen, Unglingens Fader. De ilede hen for at grave Jorden tilside for Nedgangen, og forun-

drede dem over, at den saae ud, som den nylig var tilkæstet. De steg ned af Trappen. De fandt Unglingen iført hvide smukke Klæder liggende paa Sofaen, som om han sov; han smilede blidt, og var endnu skjønnere i Døden, end i Livet. Da de saae Kniven sidde i hans Bryst, udøste de en Strøm af Taarer. Oldingen faldt i Besvimelse, saa at Slaverne frygtede for at ogsaa hans Liv var omme. Endelig kom han til sig selv igjen, og steg op af den underjordiske Bolig. Slaverne fulgte efter. De viklede det døde unge Menneske ind i hans Klæder, og bære ham bort til Skibet, tilligemed alt, hvad der af Huusgeraad og Fødevarer fandtes i den underjordiske Bolig. Imidlertid sad jeg i Træet, saae, hvad de foretog sig, hørte, hvad de sagde, og følte ubeskrivelig Qual....

Syv og halvtredsiendstyvende Aar.

Nu var jeg, vedblev den tredie Kalender, igjen ene paa Den. Om Dagen pleiede jeg sædvanlig at holde mig skjult i Træet, om Natten vandrede jeg omkring paa den ubeboede Ø. Jeg henlevede saaledes to Maaneder, og opdagede imidlertid, at paa den ene Kant af Den var der Land i Nærheden, og tillige saae jeg, at Vandet paa den Kant daglig formindskedes, indtil der i en Tid af tre Maaneder blev ganske tørt. Glad

over, at det nu blev mig muligt at komme bort fra Den, gav jeg mig paa Vei. Jeg ilede saa hurtigt, jeg kunde, over Strandsandet. Da jeg var kommen paa det faste Land, saae jeg en Ild lyse i det Fjerne, hvoraf jeg sluttede, at Landet maatte være beboet. Jeg gik efter dette Skin, og da jeg kom nærmere, saae jeg, at det var et Clot, som var tækket med rødt Kobber, der langt fra saae ud som Ild, naar Solen skinnede paa det. Jeg stod just og betragtede Clottet, da en ærværdig Olding kom til mig, ledsaget af ti unge Mennesker, som, hvilket var det forunderligste, alle havde mistet det høire Øie. De hilste mig venlig: de sagde til mig: Fred over Dig! hvorledes lever Du? og hvorfra kommer Du? Jeg fortalte dem min Historie fra først til sidst, hvilken forundrede dem meget. Jeg gik med dem til Clottet, og førtes ind i en Sal, hvor der var ti Sofaer med himmelblaae Bolstre, en til hver af Unglingerne, og een mindre til den gamle Mand. Da enhver af dem havde taget sin Plads, sagde de til mig: sid ned, Ungling! men spørg os ikke om vor Historie, eller om Aarsagen til, at vi have mistet det høire Øie. Den gamle Mand reiste sig af sin Plads, og gik bort. Strax efter kom han tilbage, og bragde hver af Unglingerne deres Aftensmad. Mig bragte han ogsaa noget at spise. Derefter gav han os hver en Maade Viin. Da Maden var spist, bleve vi sid-

bende, og talede sammen, imedens vi drak Vinen.
 Det blev Sengetid. Da sagde Ynglingerne til den
 Gamle: bring os vort sædvanlige! Strax stod den
 Gamle op, gik hen i et Skab, og tog ti Krukker.
 Han satte een for hver af de ti Ynglinger, tændte ti
 Borslys, og satte et Lys ved enhver Krukke. Derpaa
 tog han Laaget af Krukkerne; da saae man, at de
 vare fulde af Afte og Rørog. Ynglingerne smogede
 nu Kiolerærmerne op over Albuen, sværte deres
 Ansigter, og begyndte at flaae sig i Ansigtet, raa-
 bende: vi have været søvnagtige, vor Forsæn-
 gelighed er det, som har spildt os vore Fortrin
 og vor Lykke! Da Morgenen kom, bragde den
 Gamle dem varmt Vand. De vaskede deres Ansig-
 ter, og toge andre Klæder paa. Min Forstand for-
 bausedes og min Tanke forvirredes ved hvad jeg nu
 havde seet, saa at jeg gandske forglemte mine egne
 vidunderlige Hændelser. Jeg kunde ikke holde mig,
 at jeg jo maatte vide Aarsagen til denne Fremfærd.
 De saae paa mig, og sagde: spørg aldrig, unge
 Menneske! om det, der ei angaaer Dig! vær taus!
 Taushed redder fra Fald. Derpaa bragde den Gam-
 le Mad ind, ligesom Dagen i Forvejen. Vi spiste,
 men i mit Hierte brændte en Nysgierrigheds Ild,
 som ikke udslukkedes. Efter Maaltidet sad vi og
 talte sammen indtil Midnat. Da sagde Ynglingerne
 til den Gamle: det er Tid at sove: bring os vort

fædvanlige! Oldingen tog Krukkerne frem; de svæ-
tede deres Ansigter, og raabte det samme, som for-
rige Nat.

Dette Dptrin saae jeg gientaget hver Nat en
heel Maaned, men længere kunde jeg ikke afholde
mig, fra indstændig at bede Unglingerne opklare
mig Sagen, og sige mig Harsagen til denne sælsom-
me Udfærd. Vilde I ingen Dplysning give mig,
lagde jeg til, saa vil jeg ligesaagodt strax gaae min
Vej fra Eder, thi paa mig passer, hvad Ordsproget
siger: at skilles fra min Ven er smukkere og bedre for
mig, og: det Djet ei seer, det Hjertet ei rø'er.
Harsagen, svarede Unglingerne, hvorfor vi hidindtil
ikke have villet besvare Dit Spørgsmaal, er ingen
anden, end Medlidenhed med Dig, og Frygt for at
det skulde gaae Dig, som det er gaaet os. Det maa
ikke hielpe, svarede jeg, I maa endelig give mig
Dplysning i Sagen. Vi advare Dig, unge Mennes-
ke! vedbleve de, følg vor Advarsel, og spørg os ikke
om den Sag, at Du ei skal blive eenøjet, som vi.
Men jeg blev ved at trænge paa dem. De mærkede
let, at deres Formaninger intet virkede, men at jeg
vilde have Sagen at vide; de erklærede mig derfor for
udstødt af deres Selskab; derpaa stode de alle ti op,
toge en Bæder, slagtede den og trak Skindet af den.
De rakte mig en Kniv, og sagde: Kryb ind i dette
Bæderskind; vi skal nu sye det sammen om Dig.

Saa snart vi ere gangne tilfide, vil en Fugl, ved Navn Roch komme og gribe Dig fat med sine Kløer, og flyve bort med Dig. Han vil snart igien neblade sig med Dig paa et Bierg. Skier saa Skindet itu med Kniven og gaae ud af det; da skal Fuglen paa Djeblikket flyve bort fra Dig. Saa snart Du er kommen ud af Skindet, maa Du gaae ned af Bierget. Naar Du har vandret en halv Dags Tid, vil Du see for Dig et høit Slot, beklædt med det røde Guld, og besadt med Smaragder, Saphirer, Hyacinther og andre ædle Stene. Naar Du er traadt ind i Slottet, vil Du der komme til at leve, ligesom vi have levet. At vi have været i det Slot, det er Aarsagen til at vi nu ere eenøjede. Mere kan vi ikke sige Dig. Det vilde være for langvarigt, om hver af os skulde fortælle sin særdeles Historie.

Otte og halvtredstyvende Aar.

Ynglingerne, vedblev den tredie Kalender, hialp mig ind i Væderskindet, syede det sammen om mig, og gik derpaa tilbage til Slottet. Det varede ikke længe, førend en stor hvid Fugl snappede mig, og fløi op i Luften med mig. Saa snart den havde sat mig ned paa Bierget, skier jeg Skindet itu, og ka-
stede det af mig. Da Fuglen saae det, fløi den bort.

Jeg skyndte mig og gik ned af Bierget. Snart saae jeg Slottet, som Unglingerne havde omtalt. Det var beklædt med det røde Guld. Jeg gik ind i det. Tyrgethve unge Piger, skionne som Fuldmaanen, og iførte de prægtigste Klæder, kom mig imøde. Velkommen! raabde de, velkommen Herre! en Maaned have vi ventet Dig. Allah være lovet, som har skienket os til Selskab en Mand, som er os værd, og hvem vi ere værdige. De førte mig ind i en Sal, og bade mig sætte mig paa Højsædet. Du er, vedbleve de, fra i Dag af vor Herre og Huusbonde; vi ere Dine Slavinder og adlyde Dine Befalinger. Smidlertid bragde de Mad og Drikke ind. Da jeg havde nydt deraf, hvad jeg lystede, satte de sig ned omkring mig, og vi talede sammen. De vare muntre og glade: enhver, som saae dem, disse Paradisets Møer, visseligen han forvildedes, hans Hjerte lænkedes til dem, og han blev deres Træl.

Ni og halvtredstindstyvende Nat.

Da Aftenen kom, vedblev Kalenderen, samledes de omkring mig, og satte et Bord frem med saamange forskiellige Sorter Frugter, Rager, Syltetøjer, og Vine, at ingen Tunge kan beskrive dem. Nogle af dem begyndte at synge, andre at spille paa Cithar,

og imens gik Bøgerne omkring imellem os. Glæden bemestrede sig mig, og lod mig forglemme mine Sorger i Verden. Dette er et Glædens Liv, som i Paradiis, raabte jeg i min Henrykkelse. Det blev Midnat, førend vi skildtes ad. Vælg nu, sagde en af dem til mig, hvilken af os der skal være den lykkelige! Jeg valgde en Skionhed, hvis Lige aldrig findes.

Tredsindstyvende Nat.

Da Morgenens kom, gik jeg i Bad. Pigerne selv klædte mig paa, og iførte mig nye prægtige Klæder. Derpaa spiste vi, og Bøgerne gik omkring. Under Samtale, Sang og Citharspil svandt Dagen, og Natten kom. Vælg, sagde de atter, hvem af os der skal være den lykkelige! Jeg valgde en Mø, der var skion, som Morgenrøden.

Dette Paradieses Liv levede jeg hver Dag i et heelt Aar. Men næste Morgen, da et nyt Aar begyndte, kom Pigerne grædende til mig, klynge sig op til mig og med Taarer bøde mig Farvel. Hvad er der hendet eder? spurgde jeg. I sønderrive mit Hjerte. Ved Allah! svarede de grædende, gid vi aldrig havde lært Dig at kiende, thi vi have ingen elsket som Dig, og ingen Skilsmisse har været os saa haard, som denne. Jeg besværger eder ved Allah,

den høje, den store! udbød jeg, siger mig Marsagen til Eder's Taarer! Du er Marsagen, svarede de. Dersom Du vil høre og lægge paa Hjertet, hvad vi have at sige Dig, vil vor Skilsmisse ikke være evig, men hvis Du ei vil følge vore Bud, ere vi for bestandig adskilte, og vort Hjerte siger os desværre tydelig nok, at Du overtræder dem. Siger mig, raabte jeg, hvad jeg skal gjøre; jeg skal sandelig adlyde Eder. "Vil du da," svarede de, "at vi ere Kongebøttre, som i endeel Aar have boet her sammen; men hvert Aar ere vi borte herfra i fyrgetyve Dage; derpaa komme vi atter her tilbage, og leve som før. Nu er Tiden forhaanden, at vi skal reise bort. Vi ere bekymrede for, at Du, imedens vi ere borte, skal overtræde vore Bud, og handle imod, hvad vi nu have at sige Dig: vi levere Dig nemlig alle Slottets Nøgler, hundrede Nøgler til hundrede Porte. Paa een nær maa Du aabne dem alle, hvilket vil give Dig Anledning nok til Moro og Udspredelse; og af de fineste og udsøgteste Forfriskninger kan Du her nyde, saameget Du lyster. Ikkun en eneste Port, den nemlig, som er af rødt Guld, maa Du ikke aabne. Aabner Du den, da ere vi for evig adskildte."

En og tredsindstyvende Nat.

Ved Allah besværg vi Dig! iagttag denne Forskrift! Iul ikke Guldporten op! men hav Daalmodighed i den korte Tid, vi ere borte, for at vi kunne samles her igien med Dig. De græd, hang om min Hals, og omfavnede mig til Afsked. Jeg svær, at jeg aldrig skulde aabne Guldporten. De reiste, og jeg sad ene i Slottet. Da Aftenen kom, aabnede jeg den første Port. Jeg fandt indenfor den et Pallads, som det himmelske Paradiis. Jeg saae en Hauge med eviggrønne Træer, som bare modne Frugter. Fuglene quiddrede, og Vandene rislede. Min Siel henreves af Glæde. Jeg vandrede imellem Træerne, indaandede Blomsternes balsamiske Lugt, og hørte Fuglenes Sang, som med tusinde Stemmer lovpriiste den Almægtige. Jeg betragtede Eblerne, hvis Farve var rød og hvid, som den Elskedes Kind. Jeg lugtede Dvæbernes henrivende Lugt, imod hvilken Lugten af Moskus og Ambra er intet. Mit Dje frydede sig ved at see Blommerne, der i Skønhed lignede den sletne Hyacinth. Endelig forlod jeg dette henrivende Sted, og lukkede Porten. Morgenens efter aabnede jeg den anden Port. Inden for den fandt jeg en viid Plads, giennemstrømmet af en Flod, og fuld af Palmer, Roser, Jasminer, Lilier, Cyrenier, Hyacinter, Nelliker, og

Levkojer, skøndt ordnede i Bedene, og alle i fuldeste Flor. Denne Mængde af de skønneste Blomster udspredte overalt en henrivende Bellugt, som henrykkede og frydede. Jeg forlod dette livsalige Sted, for at aabne den følgende Port. Indenfor den var en stor Plads, belagt med mangefarvet Marmor, og dyrebare Stene. Der var store Fuglebure af Sandels- og Aloetræ, og i Fugleburene var der plantet Træer, i hvilke utallige Fugle fortryllede Dret ved deres liflige Sang. Her lagde jeg mig til at sove om Natten, og Morgenens efter oplukkede jeg den fjerde Port.

Jeg saae der et stort Huus, og i Huset fyrgetyve Døre; indenfor disse fandt jeg en utallig og uberegnelig Mængde af Perler, Hyacinther, Topazzer, Smaragder, og andre dyrebare Stene. Jeg forbausedes herover. En saadan Rigdom, sagde jeg ved mig selv, findes ikke i alle Kongers Skatkamre tilsammen. Jeg er altsaa min Tidsalders Konge, saasom disse Skatte efter Allahs naaderige Godhed ere i min Magt, og desforuden, hvad der er meer, end alle Skatte, fyrgetyve himmelske Skønheder forføde mig Tiden, og med ingen deler jeg deres Besiddelse.

Det vilde være for vidtloftigt, om jeg skulde fortælle, hvad for Herligheder jeg saae indenfor hver af de ni og halvfemsindstyve Porte. Det er nok,

naar jeg siger, at jeg i de ni og tredive Dage gik omkring fra Port til Port, og aabnede i den Tid alle Portene paa den ene nær, som var mig forbudt at oplukke.

To og tredsindstyvende Nat.

Da jeg havde aabnet alle de andre Porte, be-
 flieftigede mine Tanker sig bestandig med denne Port.
 Satan fik Magt over mig Elendige, og lod mig in-
 gen Roe, førend jeg aabnede den. Det var den fyr-
 getyvende Dag, efterat Prindsesserne vare bortreiste, og
 næste Morgen skulde de komme tilbage. Men ikke
 destomindre kunde jeg ei styre min Nysgierrighed.
 Jeg gik hen til Guldporten og oplukkede den. Jeg
 var neppe kommen indenfor Porten, førend jeg mær-
 kede en forunderlig skarp og stærk Lugt, som strax be-
 døvede mig i den Grad, at jeg faldt om, og besvi-
 mede. Efter kort Tids Forløb kom jeg til mig selv
 igjen, stod op og gik længere frem, uden at føle
 mig videre uleiligtet af Lugten. Jeg saae da, at jeg
 befandt mig paa en meget viid Plads. Jorden var
 bestrøet med Safran, og en Mængde store Guldlyse-
 stager stode overalt. Børlysene, som sadde i Sta-
 gerne, udbredte over hele Stedet, foruden at de ly-
 fede, en liffig Lugt af Moskus og Ambra. Videre
 saae jeg to store Røgelseskar, begge fyldte med Aloe,

Ambra, og anden kostelig Røgelse, som fyldte hele
 Stedet med Bellugt. Men det, som tiltrak sig min
 meste Opmærksomhed, var en Hest med en deilig
 Skabning, og fulsort, som Nattens tykkeste Mørke.
 Foran den var en Krybbe af sneehvidt Chrystal, hvori
 var affkallet Sesamsæd. Læt ved den var en Spand,
 ligeledes af hvidt Chrystal, hvori var Rosenvand,
 giennemtrukket med Moskus. Hesten havde Bidsel
 paa, og en Sadel af det røde Guld. Jeg tabte mig
 i Beundring over denne Hests mageløse Skønhed,
 og udkrød i lydelig Lovtale over den. Satan ledte
 mig ud paa Wildfarelsens Vej. Jeg trak Hesten
 frem, og steg op paa den. Den blev staaende stille:
 jeg stødte den i Siden med Foden, men den flyttede
 sig ikke af Stedet. Jeg tog derfor Bidsten, og slog
 den med den. I Øjeblikket, den fik dette Slag, ud-
 stødte den et hvinende Skrig, saa rædsomt, som
 Jordenen skralder, udfoldede sine Vinger og fløj med
 mig op i Luften, saa at jeg snart tabte Slottet af
 Syn. Endelig dalede den med mig paa Taget af
 et Slot, kastede mig til Jorden, slog mig i Ansigtet
 med sin Hale, og rev mit høire Øje ud. Paa denne
 Maade er jeg blevet eenøjet. Hesten hævede sig atter
 i Luften og fløj bort. Jeg steg ned af det flade Tag,
 og kom ind i Slottet. Da kiendte jeg, hvor jeg var.
 Jeg saae atter de ti Unglinger og den gamle Mand.
 De sadde i Salen, hver paa sin Sofa. Vi byde Dig

ikke velkommen, sagde de til mig, og vi ville i intet Tilfælde have Dig i vort Selskab. Jeg er nu, svarede jeg, i samme Forfatning, som J. Derpaa fortalte jeg dem alt, hvad der var hændet mig. Det samme, svarede de ti unge Mennesker, er mødt enhver af os, og det er denne begangne Daarlighed, vi hver Dag, som Du har seet, begræde og angre. Hav Barmhiertighed med mig, vedblev jeg, optager mig i Eders Selskab, og tillader mig at blive her hos Eder! Nei! raabde de, vi have alt tilforn sagt Dig, at ville vi intet videre have med Dig at skaffe. Gaae derfor Din Vej med det gode! Jeg maatte altsaa forlade Slottet. Efterat jeg havde raget min Hage og Knebetsbart, gav jeg mig paa Bejen til Bagdad. I Gaar strax ved min Ankomst til Staden, traf jeg disse to Kalenderer paa Gaden, og gjorde snart deres Bekiendtskab. Vi gik en Tid omkring paa Gaderne sammen, indtil Skiebnen førte os herhid. Jeg har nu, mine Herskerinder! fortalt, hvad mig er hændet af den troløse Lykke.

Da Kalenderen havde endt sin Historie, sagde den ældste af de tre Søstre til ham: Jeg skienker Dig dit Liv, men forføi Dig strax bort. Tillad blot, svarede Kalenderen, at jeg bliver og hører de andres Historier.....

Tre og tredsindstyvende Nat.

Den ældste af de tre Søstre henvendte sig nu til Chalifen, Giafar og Mesrur, befalende dem at fortælle deres Historie. Giafar tog Ordet: Vi ere, sagde han, Kiøbmænd fra Mosul, og ere komne til Bagdad med Varer, hvoraf vi have solgt endeel. Resten ligger i Chanen, hvor vi boe. I Aftes bød en Kiøbmand os til Giæst. Vi spiste og drak godt. Han lod komme Musik, og vi henrykkes ved dens Toner. Men strax efter opstod der en Strid imellem endeel af de Tilstædeværende: Anføreren for Nattevagten brød ind, og arresterede endeel. Nogle flygtede, og vi vare iblandt deres Tal, som undslap. Skiebnen førte os udenfor Eders Huus. Resten er Eder bekendt.

Da de saaledes alle havde endt deres Historier, sagde de tre Kalendere til den ældste af de tre Søstre: nu haabe vi af Din Godhed, at Du lader os løs, og tillader, at disse tre Kiøbmænd gaae bort tilligemed os. Jeg har alt tilladt Eder, hvad i bede om, svarede hun. De skyndte sig alle bort, glade over at være undslupne Faren.

Da de vare komne udenfor, spurgde Chalifen Kalenderne, hvor de nu vilde gaae hen. De svarede, at de ei vidste, hvorhen de skulde vende dem. "Bliv da hos os i Nat," vedblev Chalifen, og gav med

det samme et Bink til Giafar, at han skulde lade dem blive hos sig Natten over, og om Morgenens fore dem for ham, da han vilde lære dem noiere at kien-
de. Kalenderne fulgde altsaa med Giafar, og Chalifen gik ind i sit Slot; men Sønnen besøgte ham ikke den hele Nat, saa meget tænkte han paa de Til-
dragelser, han nys havde hørt og seet. Da Dagen var frembrudt, satte han sig paa Tronen. Giafar treen ind, og kyskede Jorden. Chalifen sagde til ham: hent nu Kalenderne og Fruentimmerne, thi jeg kan ikke udholde at vente længer. Giafar ilede ud, og hentede dem. — Kalenderne stillede for Chalifens Dine, og Fruentimmerne anviste Plads bag Forhængen. Mine Skionne! sagde Giafar, I har intet at frygte for. I have bevist os megen Artighed, og hvad der siden tildrog sig imellem os, have vi alt glemt: I vide, at I ere hos Chalifen; siger nu sandfærdig uden Ewig Aarsagen, hvorfor I sloge Hunderne, og derpaa græd over dem, fort: fortæller os Eders Historie..... Dagen lod sig tilsyne, og Schehrizad standsede med sin Fortælling.

Sire og tredsindstyvende Nat.

Paa disse Giafars Ord, begyndte Schehrizad, svarede den yngste af de tre Søstre: underfulde Ting ere hendte os, Dersom vor Historie blev bekiendt i

Verden, skulde den være et Advarsels Speil for enhver, som vilde skue deri. Vider, at de to Hunde ere to ældre Guldsøstre af mig. De to Fruentimmer, som ere her med mig, ere mine Halvsøstre; vi have Fader sammen, men ikke Moder. Da vor Fader døde, tog enhver af os sin Deel af Arven. Efter nogen Tids Forløb døde min Moder, og efterlod os nitusinde Denarier, saa at vi tre Guldsøstre fik hver tretusinde. Mine to Søstre giftede sig. Den ældstes Mand satte sine egne og sin Hustrues Midler i Varer, med hvilke han reiste bort, og tog hende med. Han var borte i fem Aar, forødede hendes Formue, og bekymrede sig ikke videre om hende, men forlod hende hos Fremmede. Jeg havde ikke hørt til hende i fem Aar, da hun pialtet og skiden i Klæder, gul og udtæret af Græmmelse, kom til mig. Hvordan er det fat med Dig? sagde jeg til hende. Det nytter ei, svarede hun, at tale derom. Jeg lod hende føre i Bad, og give nye Klæder. Da jeg havde pleiet hende en Maanedes Tid, sagde jeg til hende: Du er mig i Moders Sted, thi Du er ældre, end jeg: Allah har velsignet min Formue, og den er til Din Tieneste. Jeg ophørte ikke at vise Godhed mod hende, men vedblev at betragte hende med et ømt og omhyggeligt Dje. Hun blev hos mig et Aar; i al den Tid beskæftigede vor Tanke sig ofte med, hvorledes det kunde være gaaet vor anden Søster, som ogsaa var reist bort med hendes

Mand; men førend vi vidste det mindste deraf, kom hun til mig i samme usle Forsætning, som min første Søster. Jeg gjorde det samme for hende, som for den forrige. Noget Tid efter sagde begge mine Søstre til mig: længere udholde vi ikke at sidde uden Mand, vi ville gifte os. Mine kiere Søstre! svarede jeg, Eders første Giftermaal bragde Eder kun Ulykke, og alligevel ville I nu anden Gang styrte Eder i Fordærvelse, lader derfor de Tanker fare! men de agtede ei paa mine Formaninger: de giftede sig uden mit Minde, og jeg maatte anden Gang hielpe dem af min Formue. Det varede ikke længe, førend deres Mænd fik dem forlokkede til at reise bort med sig. Paa Reisen løb Mændene fra dem med Pengene. De kom tilbage til mig, og undskyldte mange Gange, at de ikke havde fulgt mit Raad; de vilde herefter aldrig tænke mere paa Giftermaal, men bade mig antage dem, som mine Slavinder. Jeg tog dem i Huset hos mig, og beegnede dem, som mine Søstre, og kiereste Veninder. Vi levede saaledes en Tid fornøjet tilsammen. Imidlertid var min Formue saa betydeligen forøget, at jeg besluttede, o Troendes Fyrste! at sætte endeel af den i Varer, som jeg agtede at sælge i Handelsstaden Basra. Jeg udrustede et stort Skib, ladede det med forskjellige Slags Varer, og stak i Søen. Mine to Søstre tog jeg med mig. Vi seilede i Nætter og Dage, men fore

vild af Veien, og dreve omkring paa Havet i en tyve Dages Tid. Da flattrrede en Dag en af Sømændene op i Masten: Allah være priset! raabte han, da han kom ned, jeg har seet en stor Stad foran os. Efter en Times Seilads ankrede Skibet ved Staden. Jeg gik glad iland. Jeg kom til Stadsporten, og saa der nogle Folk staae med Stokke i Hænderne; da jeg kom nærmere, fandt jeg, at de vare forvandlede til Steen. Jeg gik ind i Hiertet af Byen, og saa en med Guldplader belagt Port, med Silkegardiner for; en Lampe hang over den. Her maa der dog være Folk, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg stødte Porten op, og gik ind. Jeg gik fra een Gaardsplads til en anden, fra eet Sted til et andet, men jeg saa ikke et Menneske. Min Forstand forbausedes derover. Endelig kom jeg ind i Gaarden, hvor Haremet havde været. Jeg saa en stor Bygning, og fandt der Kongen og hans Gemalinde med Rapper omkring dem, bebræmmede med Perler, saa store som Nødder. Paa deres Hoveder vare Kroner, besatte med Edelstene.

Sem og tredsindstyvende Nat.

Da jeg saa disse to kronebde Hoveder, Gaardspladsen, der var brolagt med Guld og Edelstene, i Midten af Palladset en Tronseng af Elfenbeen indlagt med flinnende Guld, med Fodder af den grønne Sma-

ragd, og med et stort perleindvirket Forhæng, da jeg saae alt dette, forbausedes jeg saare. Et Lys saae jeg skinne bag Forhænget. Jeg løstede Enden af det op, og saae en Edelsteen, saa stor, som et Æg, hvilken kastede et Lys fra sig, som blændede Synet. Den sad ovenover Silkepuderne, der laae i Tronsengen. Fra dette forbausende Sted jeg gik videre omkring fra en Sal til en anden, indtil Matten faldt paa. Jeg søgte overalt om en Udgang, men kunde ingen finde. Jeg gik derfor tilbage til den Sal, hvor Tronsengen stod, kastede mig paa den, og lagde Teppet over mig, men Sovnen blev borte fra mig. Da omtrent Halvparten af Matten var gaaet, hørte jeg en smuk Stemme læse Koranen. Jeg sprang ned af Sengen, og fulgte Stemmen. Snart var jeg ved Stedet, hvorfra Lyden kom. Igienem en Sprække paa Døren saae jeg, at der indenfor var et Kapel, indrettet efter Islams Viis, med Lysekroner, og et Teppe paa Gulvet til at forrette Bønnen paa. Paa dette Teppe sad en Ungling, skion som Fulbmaanen, med den hellige Koran for sig, i hvilken han læste med skion Stemme. Hvorledes, sagde jeg ved mig selv, er denne Ungling blevet reddet fra den Skiebne, som er rammet de øvrige Indvaanere i Staden! Hans Historie maa være heel forunderlig. Jeg gik ind i Moskeen og hilste Unglingen, idet jeg sagde: Allah være prisat, som har ladet mig seue Dig! ved Dine Bønners Betsignelse

skal vort Skib blive ufskadt og vi lykkelig komme tilbage til vor Hiemstavn! jeg besværger Dig, o Herre! ved det Allahs, den høiestes Ord, Du læser, at Du fortæller mig de underfulde Tildragelser, her maae være foregaaede. Unglingen saae venligen paa mig og sagde: Siig Du mig først Aarsagen til Din Komme her, saa skal jeg fortælle Dig, hvad der er hændet mig, og denne Stads Indvaanere. Da jeg havde fortalt ham alle mine Hændelser fra først til sidst, sagde han: hør mig! Du Allahs Tienerinde!.....

Sex og tredsindstyvende Aar.

Viid, at denne Stad tilhørte min Fader. Han tilligemed min Moder ere forvandlede til Steen, thi de dyrkede, ligesom alle Indvaanerne i Staden, Ilden og ikke Allah, den høie, den store, men de vare Magger. Min Fader elskede mig meget fra min Barndom af, og jeg vorde op i Overdaad og Selvraadighed, og lærte intet. Der var i min Faders Slot en gammel Qvinde, som udbortes var en Ildtilbederinde, men hemmelig bekiendte sig til den sande Religion. Da min Fader troede, at hendes Gudsfrygt og Retsskaffenhed vare Virkninger af hendes Kundskaber i Religionen, saa sagde han til hende: lær min Søn, hvad han har nodig at vide af sin Religion. Hun lærte mig Koranen (og ikke, som min Fader havde meent, Magernes Lære)

og sagde til mig: Du skal ikke dyrke, uden Allah, den almægtige, den alforbarmende Konge, men følg for Din Fader, hvad jeg har lært Dig, thi ellers slaaer han Dig ihjel. Den gamle Kone døde snart derefter; Allah være hende naadig! jeg fulgte i øvrigt hendes Raad, og sagde min Fader intet.

Nogen Tid efter den gamle Qvindes Død lod der sig engang pludselig høre en Stemme i Luften, som med høi Røst raabte: o Indbyggere i denne Stad! viger af fra Ildtilbedelsen, og dyrker Allah, den barmhiertige Konge! men de omvendte sig ikke. Den samme Røst lod sig høre de næste tre Aar, og da det tredie Aar var tilende, og Røsten lod sig høre for sidste Gang, forvandlede i et Dieblig alle Indvaanerne til Steen, og ingen uden jeg blev frelst. I min Eensomhed sidder jeg, som Du har seet, og læser i Koranen. Dog fortærer Kiedsomhed mig, og det er mig uudstaaeligt, bestandig at være saaledes alene. Du har ved Din Skionhed, svarede jeg Prindsen, erobret mit Hierte og ved Din Dyd rovet min Forstand! forlad dette Sted, og reis med mig til Bagdad: der vil Du finde lærde og berømte Mænd, i hvis Selskab Du vil kunne lære meget: jeg boer i Bagdad, er agtet der, og besidder en betydelig Formue: Skibet eier jeg, som har bragt mig hertil imod min Hensigt, thi havde vi ikke faret vild paa Havet, var jeg aldrig kommen hertil, og jeg skulde aldrig have

truffet Dig. Belan! udbrod Prindsen, jeg reiser med, om Allah vil! Jeg blev om Natten paa Slottet. Da Morgenens kom, stode vi op, pakkede en utallig Mængde Perler og Edelfsteene sammen, og ilede dermed til Stranden. Mine Søstre, Skibsfolkene, og mine Slaver, som ikke vidste, hvor jeg var blevet af, og havde søgt mig overalt, bleve meget glade, da de saae mig. Jeg fortalte dem alt, hvad der var hændet mig i min Gravværelse. Endnu mærkede jeg ikke, at mine Søstre, da de saae Ynglingens Skønhed, misundte mig ham, og lagde onde Anslag op imod mig. Smid- lertid gik vi ombord, og affeilede.

Syv og tredsindstyvende Aar.

Bor Seilads gik lykkelig. Vi sad engang og talte sammen om hvad der var hændet os paa denne Reise, da mine Søstre spurgde mig, hvad jeg vilde gjøre med denne Yngling, ved hvis Skønhed Forstand og Hierte bedøvedes. Jeg svarede: jeg vil tage ham til min Mand. Herre! sagde jeg videre, idet jeg henvendte mig til Ynglingen: vær mig ikke imod i hvad jeg nu beder Dig om, nemlig: naar vi ere komne til Bagdad, ansee mig da for Din Slavinde! Du skal med Allahs Hielp være for mig den bedste Herre. Min Herskerinde! svarede Prindsen, Du har at hyde over mig! jeg lyder Dig i alt. Jeg mærkede,

at mine Søstre ved disse Ord bleve blege og maallose. Imidlertid havde vi den bedste Vind, vi kunde ønske, saa at vi snart vare ude af det store Hav, og i Nærheden af Staden Basra, som jeg haabede at naae Dagen efter; men Natten derpaa tog mine Søstre mig, imens jeg laae og sov, og kastede mig overbord. Det samme gjorde de ved Prindsen; han druknede — Allah give, jeg kunde have kjøbt hans Liv med mit! Jeg var lykkelig nok til at faae fat paa en Planke, som svømmede paa Vandet. Jeg kom op paa Planken, og Bølgerne kastede mig ind paa Strandbredden af en Halvø. Jeg lovprisede og takkede Allah for min Redning. Træt og udmattet sov jeg paa Strandbredden, indtil Morgenens kom; da tænkte jeg ved mig selv: det er bedre at gaae, end at sidde stille. Jeg gik derfor Halvøen igiennem, og saa da, at den med en Landtunge hang sammen med Fastlandet, nemlig med Basras Fastland. Da jeg saaledes gik omkring, kom mig imøde en stor Slange, som af alle Kræfter løb afsted, som om den frygtede for noget. Jeg opdagede ogsaa snart bagved den en lang og stor Drage, som havde den fat i Halen. Strax greb jeg en stor Steen, som jeg kastede mod Dragen, og var saa lykkelig at dræbe den. Da Slangen saa at dens Fiende var dræbt, fløi den op i Luften og forsvandt for mine Øjne. Jeg satte mig ned, for at hvile mig, og faldt i Sovn. Da jeg vaagnede op igjen, fandt jeg et stort

Fruentimmer sidde med to Hunde ved mine Fødder.
 Kiender Du mig ikke? sagde hun til mig, jeg er Slangen,
 som Du reddede, og hvis Fiende Du dræbte. Denne
 Din Velgierning imod mig har jeg stræbt at giengielde:
 jeg indhentede Skibet, Du seilede paa, mens det
 endnu var underveis: jeg lod hele Ladningen og alle
 Rigdommene føre fra Skibet til dit Huus i Bagdad:
 Dine to Søstre forvandlede jeg til Hunde, dem til
 fortient Straf, og derpaa sank jeg Skibet. Hun om-
 skabte sig derpaa til en stor Fugl, tog mig og de to
 Hunde, og fløi bort med os, og inden jeg vidste deraf,
 stod jeg i mit Huus her i Bagdad; men forinden Feen
 forlod mig, tog hun en Eed af mig, at jeg hver Nat
 skulde paa det haardeste pidske mine to forvandlede Søstre
 for deres Misgierning. Da jeg havde tilsvoret hende det,
 forsvandt hun. Denne Forpligtelse, som min Eed
 har paalagt mig, voldet mig hver Nat stor Sorg og
 Græmmelse, men Eden tvinger mig til at være gru-
 som, og til at udslukke Kierlighed og Medlidenhed
 af mit Hjerte. Her var hendes Historie tilende. Cha-
 lifen havde med megen Forundring hørt paa denne.
 Han befalede, at begge Hundene skulde hentes. Uah
 har tilgivet, udbrod han, hvad der er foregaaet imel-
 lem Dig og Dine to forvandlede Søstre. Jeg bedet
 Dig: tilgiv nu ogsaa Du, og giv dem igien deres
 Menneskeskabning! Belan! svarede hun, jeg skal.
 Derpaa tog hun en Kumme med Vand, læste over

det nogle Ord, som Jeen havde lært hende, og fastede Vandet over begge Hundene. Strax fik de igien deres forrige Skabning. — Chalisen, de Troendes Fyrste, giftede sig med den yngste af de tre Søstre, Giasar med den ældste, og Mesrur med den mellemste.

Otte og tredsindstyvende Nat.

Historien om de tre Ebler.

Donjazad vækkede sin Søster Schehrizad, og denne begyndte: samme Chalif, nemlig Harun Alraschid, om hvem jeg forrige Nat talte, lod en Nat sin Bezir Giasar kalde, og sagde til ham: jeg vil i Nat gaae forklædt omkring i Stadens Gader, og høre, hvad Folk siger om Betienterne, for at jeg da kan affætte dem, man er misfornøiet med, og belønne dem, man roser, og er tilfreds med. Til Dig staaer det at byde, o Tidens Chalif! svarede Giasar. Altsaa: Chalisen, Giasar og Mesrur forklæbte dem, og gik omkring paa Torvene og Gaderne. Ved Indgangen til en snæver Gade saae de en Dling staae med et Fiskergarn og en Kurb paa Hovedet, og en Stok i Haanden. Det er en fattig Mand, sagde Chalisen til Giasar, lader os give os i Samtale med ham. Hvem er Du? spurgde Chalisen. Dlingen svarede: jeg er en fattig Fisker, som sidder med Kone og mange Børn. Jeg gik ud af mit

Huus før Solens Opgang, og ned til Floden, for at fiske, men jeg har ikke fanget det mindste. Intet har jeg at give mine Børn at spise, og frygtede jeg ei for Ilden, dræbte jeg mig selv. Vil Du, sagde Chalifen, gaae tilbage med mig til Floden, og i Allahs Navn kaste Dit Garn ud? Fanger Du noget, giver jeg Dig for det hundrede Denarier. Fiskeren tog med Glæde mod det Tilbud. De gik tilsammen til Flodkredsen, og Fiskeren kastede sit Garn. Da han trak det op igien, fandt han i det en tilluftet Kiste. Chalifen betalte ham de hundrede Denarier. Fiskeren kyskede hans Hænder, og gik sieleglad hjem. Kisten befalede Chalifen Mesrur at bære hjem. Saa snart de vare komne tilbage til Slottet, lod Harun Alraschid Kisten aabne. Man fandt da i den et dræbt Fruentimmer, hvis blodige Legem var indviklet i et Stykke Løi.

Xi og tredsindstyvende Nat.

Da Chalifen saa det dræbte Fruentimmer, blev han heftig opbragt. Han vendte sig til Giafar, og sagde: Du Misbæder! sliq Udaad gaaer for sig i min Residents, og Du veed intet deraf! jeg sværger ved Allah, at, dersom Du ikke opdager Drabsmanden, skal det koste Dit Liv. O Troendes Fyrste! svarede Giafar, jeg beder blot: giv mig tre Dage, at jeg kan anstille

Undersøgelser, Chalifen tilstod ham dette. Giafar gik
 hele tankesuld hjem; han lukkede ikke sit Dø i den hele
 Tid, men uagtet alle hans Bestræbelser opdagedes in-
 tet. Den tredje Dags Middag sendte Chalifen en af
 Dørvogterne til Giafar, for at kalde ham til sig.
 Hvem har dræbt Fruentimmeret? spurgte Chalifen.
 Jeg har ikke kunnet opdage Morderen, svarede Giafar.
 Forbittret besøgte da Chalifen, at Giafar skulde hænges
 ned under Slottet, og Herolden bød han udraabe
 paa Bagdads Gader, at enhver, som vilde see et blodigt
 Skuespil, skulde komme til Slottet. Boddelen tog
 imidlertid fat paa Giafar, og førte ham til Retter-
 pladsen. Det var Skik, at naar Chalifen vilde dræbe
 nogen af sine Ypperste, gaves der Tegn til Henrettelsen
 ved et Tørklæde, som blev stukket ud fra Slotsalta-
 nen. Boddelen ventede alsaar nu, indtil han saae
 Tegnet. Imidlertid stimlede Folk i Hobetal til, og
 mange græd over Giafar, thi han var meget elsket.
 Pludselig springer et ungt Menneske frem, trænger
 sig hen til Giafar, og raaber: Stor-Bezir! Dig skee
 intet ondt! jeg er den, som har dræbt Kvinden, mig
 er det, Chalifen skal straffe. Giafar undrede sig me-
 get over denne frivillige Bekjendelse, men endnu mere
 forbauset blev han, da en meget gammel Mand ilede
 hen til ham, og raabte: Du maa ikke troe, hvad det
 unge Menneske siger. Ingen har dræbt hende, uden
 jeg, og mig er det, der bør miste Livet. Nei! alde-

les ikke! udbrød Unglingen, ingen har dræbt hende, uden jeg. Min Søn! svarede den Gamle, jeg er mæt af Verden, og Du er ikkun ung endnu. Lad mig da opofre mit Liv for dit! Giafar, som nu var fri, da Gierningsmændene havde angivet sig selv, førte dem begge for Chalifen. O Troendes Fyrste! sagde han, enhver af disse to Menneſker angiver sig, som Dvindens Morder. Chalifen saae paa dem, og spurgte: hvem af eder har dræbt hende? Jeg har dræbt hende, svarede Gubben. Nei! jeg har dræbt hende, svarede Unglingen. Før dem da begge bort, sagde Chalifen til Giafar, og lad dem korsfæste. O Troendes Fyrste! svarede Giafar, da ikkun een af dem er Morderen, hvorledes kan Du da befale, at de begge skal korsfæstes? Ved Allah i Himmelen! udbrød Unglingen, for fire Dage siden dræbte jeg hende, derpaa indviklede jeg hende i et Stykke Løi, lagde hende i en Kiste, og kastede hende i Floden. Forundret spurgte Chalifen: hvad er Aarsagen til denne Din Misgierning? og hvad har drevet Dig til at komme her nu og angive Dig selv? Aarsagen, o Troendes Fyrste! hvorfor jeg har angivet mig selv, er den, at min Samvittighed vaagnede, da jeg saae, at Din uskyldige Bezir skulde lide for min Brode; jeg frygtede Allahs, den høiestes Straf, og den drev mig til Bekiendelse. Angaaende Aarsagen til min Misgierning, da skal jeg fortælle Dig den hele forunderlige Historie.....

Salvfierdsindstyvende Nat.

Viid, o Troendes Fyrste, vedblev Ynglingen, at det myrdede Fruentimmer var min Hustru, og denne Olding min Svigerfader. Jeg levede sammen med hende i elleve Aar. Hun var en velsignet Kvinde. Jeg havde med hende tre Børn. I Begyndelsen af denne Maaned blev hun heftig syg; da hun igien begyndte lidet at komme sig, sagde hun til mig: jeg har Lyst til et Æble, førend jeg gaaer i Badet. Du skal faae det, svarede jeg, om det maaffee kan hielpe Dig. Jeg gik paa Bazaret, men der var ingen Æbler. Da min Hustrues Svaghed tog til, gik jeg Dagen derefter ud i Hangerne, for at kiøbe Æbler, men man sagde mig der, at paa denne Tid ingen Æbler var at faae, uden i Basra, i de Troendes Fyrstes Hauge. Jeg rejste derfor til Basra. Efter femten Dages Forløb kom jeg tilbage med tre Æbler. Allah lønne Dig! sagde min Hustru. Hun lugtede til Æblerne, og lagde dem derpaa ved hendes Side. Morgenens efter, da jeg vilde gaae hen til min Bod, som laae paa Bazaret, mødte jeg en Slave, som havde eet af Æblerne i Haanden. Jeg raabte af ham, og sagde: min gode Slave! hvorfra har Du faaet dette Æble? Jeg har faaet det, svarede han, hos min Kiereste, som jeg besøgte i Gaar Aftes: Hun var sygelig: jeg spurgde hende, hvorfra hun havde faaet de tre Æbler,

som laae hos hende: hun svarede: min Mand har
 kjøbt mig dem i Basra, hvorhen han af den Karsag
 gjorde en Reise, og var borte i alt femten Dage.
 Hun gav mig derpaa det ene af Ueblerne." Jeg blev
 som lynslagen ved denne Fortælling, og saa rasende,
 at jeg intet sandseede. Jeg løb strax hjem: jeg fandt
 de to Uebler, men ikke det tredie. Hvor er det tredie
 Uble? spurgde jeg forbittret min Hustru. Jeg veed
 ikke, kære Mand! hvem der har taget det, svarede
 hun. Her er Beviis nok, tænkte jeg ved mig selv.
 Jeg greb 'en skarp Kniv, der laae paa Bordet, og
 stak hende dermed ihjel. Da jeg kom tilbage fra Glo-
 den, i hvilken jeg havde kastet Liget, saa jeg, at
 min ældste Søn sad, og græd. Jeg spurgde ham,
 hvad der var hændet ham? "jeg tog i Gaar," svarede
 han, "et Uble fra Moder, og havde det i Haanden,
 da jeg gik ud paa Bazaret. En sort Slave snappede
 det fra mig. Jeg besvoer ham ved Allah, at give
 mig det igien, da min Fader havde gjort en Reise
 paa femten Dage til Basra, og kjøbt tre Uebler til
 min Moder, som var sygelig; nu havde jeg taget det
 ene, uden at min Moder vidste af det, men jeg vilde
 lægge det igien paa sin Plads, førend hun mærkede,
 at det var borte. Jeg blev ved at bede, men Slaven
 bekymrede sig ikke om det. Han slog mig paa Dret,
 og løb bort med Ublet. Nu er jeg saa bange for, at
 Moder skal mærke, at Ublet er borte, og derfor græ-

der jeg." Man tænke sig min Fortvivlelse, da jeg horte denne Barnets Fortælling. Alt, hvad Slaven havde sagt til mig, var altsaa en Løgn, han selv havde digtet. Jeg græmmede mig over min Misgierning, men — for sildig. Det eneste, jeg nu har at bede Dig om, o Troendes Fyrste! er, at Du vil lade mig efter Fortieneste miste Livet; det er mig nu kun en Byrde.....

En og halvfiersindstyvende Aar.

Slaven er den sande Aarsag til Misgierningen, udbød Chalifen. Han fortjener med Rette at hænges. Gaae strax; Giafar! og hent ham! ellers lader jeg Dig hænge i hans Sted. Giafar saa sig nu atter stedt i en nye Fare, der var større, end den han nylig var udsluppen. Han gik grædende hjem, og i den faste Overbeviisning, at det vilde være umuligt at opdage Slaven, anstillede han ingen Undersøgelser, men blev rolig siddende i sit Huus, forventende sin Død. Han skrev sit Testament i Overværelse af Kadierne og de lovkyndige, som Vidner. Da han var færdig dermed, og Vidnerne vare borte, satte han sig igien, og tænkte paa sin Skiebne. Hans Familie svømmede i Taarer. Hans yngste Datter, som han især holdt meget af, kom hen til ham. Han trykkede

hende til sit Hierte. Hvad er det gule runde, jeg seer, Du har inde paa Brystet? spurgde Giafar. Det er et Uble, svarede hun, som jeg har kjøbt af vor Slave Rihan for to Denarier. Giafar, for hvem disse Ord var mere, end Guld værd, tog Ublet af Datterens Barm, og lod Slaven hente. Ulykkelige! raabte han, hvor har Du faaet dette Uble? jeg skal sige Sandheden, og intet dølge, svarede Slaven, jeg har snappet det fra en Dreng paa Gaden. Slaven fortalte derpaa alt, hvad Drengen havde sagt til ham, og hvorledes han videre mødte en Mand (Drengens Fader,) som han indbildte, at han havde faaet Ublet af sin Kiereste. Rihan havde altsaa uden sit Vidende været Aarsag til en stor Ulykke. Giafar gik med Slaven til Chalifen, og fortalte denne hele Tildragelsen. Chalifen forundrede sig høiligen over alt dette. Unægtelig, svarede Giafar, er dette en høist mærkelig Begivenhed, men der gives dog den, der er ligesaa mærkelig. Dersom Chalifen vil tilgive min Slave hans Brode, skal jeg fortælle en Historie, som i det mindste er ligesaa forunderlig, som denne. Paa det Vilkaar, svarede Chalifen, tilgiver jeg ham, dersom jeg finder Historien skøn og vidunderlig, hvis ikke, skal han døe.....

To og halvfiersindstyvende Nat.

Hassan fra Basras Historie.

Giafar begyndte sin Fortælling: o Troendes Fyrste! der var engang i gamle Dage i Cairo i Egypten en tapper og æret Sultan, som elskede Fakirerne, og yndede de lærdes Selskab. Han havde en Bezir, en dygtig og retskaffen Mand. Denne Bezir havde to Sønner — naar saa man deres Lige i Siels og Legems Skionhed? den ældstes Navn var Schemseddin, og den yngstes Nureddin. Deres Fader Beziren forflyttedes til Allahs Barmhiertighed. Sultanen sørgede over hans Død; han kaldte Sønnerne til sig, og sagde til dem: I har eders Faders Post! lader Græmmelse over hans Død ikke betage eder! De kyskede Faderen, og tiltraadte derefter deres Bezirembede. En Dag, da de ledsagede Sultanen paa en Jagttuur, traf det sig, at de en Tid var ene, og altsaa frit kunde tale sammen. Den ældste sagde da til den yngste: Hvad synes Du? min Broder! jeg holdt af, at vi giftede os paa een og samme Dag, og bleve Egtemænd i een Nat. Hvis det er Allahs Villie, svarede den yngste, saa har jeg intet imod det. Og hvad er Din Mening, vedblev den ældste, naar vi nu giste os, og Din Hustru nedkommer med en Dreng, og min med en Pige,

Skulle vi saa ikke i sin Tid gifte dem sammen? O ja! svarede den yngste. Med Hensyn til Brudegaven til min Datter, blev den ældste ved, da fordrer jeg ikke mere, end tretusende Denarier, tre Hauger og tre Acre. Denne Brudgave er ikke stor, svarede Nureddin; da vi ere Brødre, er det passende, at Du, uden at forlange Brudegave, tilbyder min Søn Din Datter til Ægte, eller dersom Du endelig vil have Brudegave, da ville vi rette os efter Skik og Brug, og jeg vil give noget anseeligt, saa at det kan høres og spørges iblandt Folk. Det sommer sig ikke, at Du nu gjør en sliq Betingelse, da min Forsatning paa nærværende Tid er ligesaa god, som Din. Du maae være svag paa Forstanden, svarede Schemseddin, hvorfor kan jeg ikke fremsætte Vilkaaret nu? Du vil nok have min Datter til Din Søn, uden at give Brudegave, men der bliver intet af. Hun skal aldrig i Evighed faae ham, ikke, om jeg vidste, at Paradiset var i hans Haand.

Brødrene vedbleve at trættes, og den ældste blev yderst opbragt. Da Natten kom, befalede Kongen hele Jagtsølget at leire sig og udhvile. Da forlod Nureddin om Natten sin ældste Broder, som sov, og reed bort paa sit Muulesel. Han reed hele Natten, og kom om Morgen en til Sues. Efterat have hvilet der en Stund, gik han tilføes til Dschibda; fra Dschibda reiste han til Jemen, og derfra til Basra. Da han kom til Basra, gik han ud til Zobeir for at besøge

dette Sted. Derhen pleiede Hovedsmanden i Basra hver Dag om Morgenens tidlig at gaae ud, og igien at vende tilbage hen paa Formiddagen; paa Tilbageveien mødte han Unglingen Nureddin, og kaldte paa ham. Nureddin gik hen til ham, og kysede Jorden. Hovedsmanden sagde: Fred over Dig! hvorfra er Du? Nureddin svarede: jeg er en Udlænding, og er flygtet for min Familie. Mit Fødested er Cairo, men jeg har svoret ikke at ville komme der igien, førend Allah borttager min Kummer; jeg vandrer derfor omkring som en Pilgrim. Da Hovedsmanden hørte disse Ord, mærkede han nok, at den fremmede hørte til den fornemmere Stand. Der er Elendighed, svarede han, i alle Lande; jeg frygter, at Du bliver træt og kied af Reisen. Følg nu hiem med mig! Hovedsmanden beholdt en Tid Nureddin i sit Huus, beviste ham meget godt, og elskede og ærede ham fortrinlig. En Dag sagde han til ham: Min Søn! jeg er en formuende Mand: jeg har kun en eneste Datter, som ligner Dig i Skønhed og Fromhed: Mange af de Ypperste her i Staden have friet til hende, men jeg har sagt dem alle nei: Dig elsker jeg, som min Søn, og Du er hende værdig: vil Du modtage hendes Haand, saa skal jeg udvirke, at Du faaer min Bestilling efter mig, og alle mine Midler overgiver jeg i dine Hænder. Med stor Taknemlighed modtager jeg Dit ædle Tilbud, svarede Nureddin. Derpaa lod Hovedsmanden bringe alt,

hvad der var fornødent til Giftermaalet, i Stand, og, da Tiden kom, at Brylluppet skulde holdes, indbød han Bezirerne, Emirerne og de ypperste i Basra til sig; han sagde dem Aarsagen til Indbydelsen. De lykkedes ham, og han beværte dem paa det prægtigste; i to hele Maaneder holdt han frit Bord.

Tre og halvfierfindstyvende Nat.

Da de to Maanedere vare tilende og Tiden kom, at Brylluppet skulde fuldbjædes, kaldte Hovedsmanden Radian og Vidnerne til sig. Han lod kaste Aloë og Umbra i Røgelsesfadene. Forsamlingsalen var prydet med mange Slags prægtige Tæpper, figureerte og guldbindvirkede Bølstre, mangefarvede Lamper, og Gueridoner, som udduftede en liflig Lugt af kostelige Urter, som overgik Muskus og Safran. Radian nærmede sig Nureddin, holdt en ziirlig Oration, og forelagde Egetestabskontrakten. Derpaa ombød Slaver til alle nærværende Confecturer og Syltetøier paa en stor Sølvbakke; andre Slaver besprengte Gæsterne med Rosenvand og andre lifslugtende Sager, og gik omkring iblandt dem med Røgelseskar.

Da Gæsterne vare borte, stod Nureddin op, og kyssede sin Svigerfaders Hænder. Hovedsmanden omfavnede ham og bad ham sætte sig ned ved hans Side,

Jeg ønskede gjerne, sagde han, at Du fortalte mig Din Historie, og Aarsagen, hvorfor Du er flygtet bort fra Din Familie. Fortæl mig nu fuldstændig denne Begivenhed! Hovedsmanden hørte paa Fortællingen med megen Forundring, og da Nureddin var færdig med den, sagde han: min Søn! det var lidt for tidlig, I trættedes om eders Børns Giftermaal, men staae nu Du op, og gaae ind til Din Brud! Allah lade udspringe af Eders Egteskab megen Velsignelse, og han sammenknyttede Eder i en inderlig Kjerlighed, som han forud sammenknyttede den udvalgte Palme, Profetens Brodersøn (Ali), med den blomstrende Palmeqvist, den sneehvide Mø (Profetens Datter Fatima). Nureddin reiste sig, kyskede sin Svigerfaders Hænder, og gik ind til sin Brud. Forunderligt var det, at Skiebningen bekræftede det saa, at Schemseddin i Egypten holdt Bryllup paa selvsamme Dag, som hans Broder Nureddin i Basra.

Jeg har nu, blev Giafar ved, fortalt Dig, o Troendes Fyrste! hvad der hændtes den yngste af Brødrene Nureddin. Hvad den ældste, Schemseddin, angaaer, da søgde han efter sin Broder, saasnart han fra Jagtturen med Sultanen var kommen tilbage til Cairo. Sultanen, som fik at vide, at Nureddin var forsvunden, spurgde, hvordan det hang sammen. Man siger, svarede Schemseddin, at han er reist til Overegypten; først idag fik jeg at vide, at han var reist,

og det er mig gandske ubekjendt, hvad Aarsagen har kunnet være til denne Reise; Jeg sender nu Folk til Overegypten, om de kunne træffe ham. I Hjertet var Schemseddin meget bekymret over hans Broders pludselige Bortreise, som han vel kunde indsee, at han selv var Skyld i. Endnu mere bedrøvet blev han, da Folkene, som vare sendte til Said og andre Egne af Egypten, og til de to hellige Steder Mecca og Medina, kom tilbage, uden at bringe mindste Efterretning.

Det var en Bessikkelse af Allah, som bestyrer Skabningernes Skjebne, at Schemseddins Hustru ei fødte uden en Datter, og Nureddins Hustru en Søn, og at begge nedkom paa een og samme Dag. Nureddin gav sin Søn, da han var syv Dage gammel, Navnet Hassan fra Basra. Nogen Tid efter reiste Nureddins Svigersfader, som var meget glad over, at der var født ham en Dattersøn, til Bagdad. Han tog sin Svigersøn med, for at vise ham for Sultanen og erholde Tilladelse til at afstaae ham sit Embede. Da de vare komne til Bagdad, førtes de for Sultanen. De kysede Jorden. Sultanen spurgte Hovedsmanden, hvem det unge Menneske var, som han havde med. Det er min Svigersøn, svarede han, og fortalte nu tillige hans Historie fra Begyndelsen til Enden. Nu haaber jeg af Din Naade, o Konge! lagde han til, at Du forunder min Svigersøn mit Embede, thi han er værdig dertil, og jeg er en Alding,

mine Sjelekræfter tage af, og mit Syn er svagt. Sultanen saae paa Nureddin, og beundrede hans smukke Skabning og Udseende. Han beklædte ham med Embedet, idet han skjenkede ham en kostbar Bezirpeltis, og desuden en smuk Hest med en Guldsaddel besat med Edelstene. Derpaa affskedigede han dem begge. Nureddin kyskede Jorden, gik ud fra Sultanen, og satte sig op paa den omtalte Hest. Saaledes reiste han bort fra Bagdad under Ledsagning af hans Svigerfader og de Ypperste af Hoffet. Da de efter syv Dages Reise kom til Basra, gik Indvaanerne ud, for at tage imod dem, og ved Indtoget vare Gaderne pyntede og Kanonerne affyredes. Nureddin begav sig ind i Divanet, hvor han satte sig paa Højsædet, skilte Trætter, og domte retviist og retfærdigen. Han havde været Høvedsmand i Staden i fire Aar, da hans Svigerfader i Begyndelsen af det femte tog Affkeed med denne Verden. Syv Aar derefter, da Hassan fra Basra var tolv Aar gammel, blev hans Fader Nureddin heftig syg, og da han saae, at han skulde forlade denne Verden, kaldte han sin Søn til sig. Hassan var smuk, vel opdraget, og havde lært meget. Han var vel forfaren i det arabiske Sprog, i Logiken, Rhetoriken, Traditionen, og Koranfortolkningen.....

Sire og halvfjersindstyvende Nat.

Viid, min Søn! sagde Nureddin, at denne Verden er et Færbeligt, forgjængeligt Huus, den næste Verden derimod et evigtvarende, hvorhen jeg nu stunder. Derpaa talte han noget om sin Fødeby, sin Familie, sin Broder Schemseddin, og Laarene flød ham af Dinene. Min Søn! blev han ved, Du har en Farbroder, som er Kongen af Egyptens Bezir; Skjebnen vilde, at vi skulde skilles ad. Den hele Tilbragelse har jeg opskrevet i dette forseglede Papiir, som jeg herved overleverer i Dine Hænder, og beder Dig nøie at bevare, for ved Leilighed at kunne benytte det. Allah skal være Dig i Faders Sted. Jeg har ifkun nogle Formaninger at give Dig: Hav kun Omgang med saa, thi i et indgetogent Liv lever man sikkest: elst Taushed, vær bestjæftiget med Dig selv, men vær ikke megen af Ord: Viin drikken er en Rod til alt ondt: had ingen, forureet og undertrykken, thi det er skammeligt: ringeagt ikke Din Formue, da ringeagter Du Dig selv; skjenk ikke Penge bort, uden til den værdige; bevarer Du Din Formue, bevarer den Dig, men omgaaes Du ødselt og skjodesløst med den, styrter den Dig i Sordærvelse, og da vil Du komme selv til at trænge til det fattigste

Menneske. Følg disse mine Formaninger, og Allahs Fred og Miskundhed være over Dig! Derpaa døde Nureddin, og overslyttedes fra Forkrænkeligheds til Uforkrænkeligheds Bolig. Alle begravde ham. Hans Søn Hassan fra Basra holdt sig af Sorg og Bedrøvelse i hele to Maaneder inde i sit Huus, og hverken gik i Divanet, ei heller affagde Domme. Herover blev Sultanen fortørnet, da han fik dette at vide. Han sendte en ny Stadshovedsmand til Basra, og befalede, at alle Nureddins efterladte rørliche og urørliche Eiendomme skulde konfiskeres. Denne Befaling kom til Basra, og de, som den var kommen til, stode just i Begreb med at udføre den, da en tro Slave fik Nys derom, og løb i Hast til sin Herre Hassan, som han fandt siddende i en Sal i sit Huus tæt ved Veien. Hurtig! hurtig! raabte han, idet han faldt ned for sin Herre, der er ingen Tid at spille. Sultanen er bleven vred paa Dig, og har befalet, at Dit Gods skal konfiskeres, og Du fængsles. Flyr Du ikke strax, bliver Du grebet. Bestyrstset ilede Hassan fra Basra ud af sit Huus og skyndte sig hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav. Paa Veien derhen mødte han en snedig Skalkrerjode, som havde en Pose i Haanden. Joden sagde til ham: hvorhen gaaer Du nu, Herre! saa allene? jeg sov, svarede Hassan, og da saae jeg i Drømme min Fader grædende. Jeg vaagnede forskrækket op, og er nu gaaet ud, for at besøge hans Grav, og læse den for-

ste Sure i Koranen over ham, førend Dagen er tilende. Din Fader Nureddin, sagde Tøden, sluttede nogle Dage, førend han døde, en Handel med mig, om at overlade mig Daddeler for et tusinde Denarier. Jeg haaber, at Du viser mig den Naade ikke at sælge dem til andre. Dersom Du altsaa vil staae ved den af Din Fader sluttede Handel, og sælge mig for tusinde Denarier Daddeler, da vil jeg udbetale Dig Pengene. Jeg indgaaer Handelen, svarede Hassan, som høiligen behøvede Pengene, da han intet havde reddet af sin Formue. Saa har Du her de tusende Denarier, vedblev Tøden, idet han trak en forseglet Pung op af Posen, og derpaa gik han sin Wei. Hassan fra Basra tog Pungen, og sat den i Lommen....

Sem og halvfjersindstyvende Nat.

Hassan vandrede derpaa til Kirkegaarden. Da han kom til sin Faders Grav, greb Sorgen ham. Han græd længe ved Graven, klagende over sin haarde Skjebne. Endelig udmattet af Sorg, lagde han Hovedet ned paa Graven, og sov ind. Han vaagnebe først op, da det var Nat, og ansaae det derfor for bedst at oppebie Dagen paa Kirkegaarden. Han lagde sig paa Ryggen, udstrakte Hænder og Fødder, læste tre Gange udenad den 112te Sure, og sov atter ind.

Paa denne Kirkegaard havde en af de store Geniusser sin Bolig nebe i Jorden. Ved Midnatstid kom han frem, og saae da en Ungling saa skjon, som Fuldmaanen, ligge paa Ryggen og sove. Han gik nærmere, for tætvæd at bese og beundre den overvættede Skjonhed. Stor er Skaberen, som danner et saa deiligt Væsen, raabte Geniussen, og fløi op i Luften. Der hørte han Slag af Binger, og snart traf han en Fæ. Hvorfra og hvorhen? spurgte han. Fra Oman til Syrien, var Svaret, for at besøge en af mine Venner. Følg ned med mig til min Bopæl! der skal jeg vise Dig et Vidunder af Skjonhed, som Allah har skabt — Velan! svarede Fæen, jeg følger. Har Du i Dit Liv nogensinde seet en Ungling som denne? spurgde Geniussen, da de vare komne ned paa Kirkegaarden. Nei! ved Allah! hans Mage har jeg aldrig seet, svarede Fæen, men dersom Du tillader det, skal jeg dog ogsaa fortælle Dig noget vidunderligt, jeg i denne Nat har seet. O ja! fortæl mig det! udbroð Geniussen. Kongen af Egypten, begyndte Fæen at fortælle, har en Bezir, som heder Schemseddin. Denne Bezir har en Datter, et Mønster af Skjonhed, Mage til denne Ungling. Hende havde Kongen betænkt at gifte sig med; men det var hendes Fader Beziren imod. Jeg haaber, sagde han til Kongen, at Du er saa naadig at undskyldte mig i den Henseende, thi jeg har alt for lang Tid siden givet min Broder mit Ord for, at hans

Søn skal have hende. Min Broder, som opholdt sig i Basra, skal være død, men man siger, at han har efterladt en Søn, og hans Ankomst her maa jeg vente paa.....

Ser og halvfjerstindstyvende Nat.

Kongen blev meget opbragt over disse Ord. Ulykkelige! raabte han, en Mand, som jeg, Din Sultan begjærer sin Slaves Datter, og Du tør vove at nægte ham hende. Jeg sværger: hun skal, hvor vred Du end derover bliver, giftes med den allerusleste af mine Tjenere. Sultanen har en Staldknegt, der er puffelrygget og usigelig styg, og med ham befalede han Beziren, at gifte sin Datter. Gjør Du ikke, hvad jeg nu har befaleet Dig, lagde Sultanen til, skal Dit Hoved ligge for Dine Fødder. Beziren vovede ikke at modsiges. Sultanen lod derpaa Kadien og Vidnerne kalde, for at skrive Egtteskabskontrakten. I denne Nat skal Bryllupet holdes. Nu i dette Dieblis er Staldknegten i Bad, og Fruentimmere pynte Bezirens beilige Datter, og iføre hende hendes Stadsklæder og Smykker, imedens hendes Fader sidder i Cenrum, og græder. Hvad mener Du? svarede Geniusen, lader os føre denne Ungling til Bezirens Datter! thi det skønne passer til det skønne. Ved Allah! Du siger sandt.

min Broder! udbød Feen, før Du ham derhen! jeg skal føre ham tilbage. Sagen er altsaa afgjort, svarede Geniusen, idet han løstede den sovende Hassan op, og fløj affted med ham i Lusten. Feen fløj med, og snart vare de i Cairo. De satte Hassan ned i et Herberg, der var ved Siden af Badstuen, hvor Staldknekten var inde. Derpaa vækkede Geniusen ham. Vær Du kun ved godt Mod! sagde Geniusen til Hassan, ingen skal gjøre Dig noget ondt, jeg skal være Din Ledsager; gjør blot, hvad jeg befaler Dig! Geniusen gav ham en prægtig Overkjole paa og sagde: gaae nu, og bland Dig mellem Skaren, som ledsager Brudgommen! jeg skal være tilstede hos Dig. Hassan fra Basra gik med de andre, indtil de kom til Bezirens Huus. Da gav Geniusen ham fem tusinde Denarier, og sagde: deel dette Guld ud iblandt Slaverne, som staae ved Porten. Hassan kastede hele Haandfulde Denarier til Slaverne. Disse, forbaukede over denne Gavnildhed, boiede sig til Jorden for ham, da de troede, at han var en af Sultanens nægte, kyskede Jorden for hans Fodder, og førte ham ind i Bryllupsalen. Nu gav Geniusen ham ti tusinde Denarier. Af disse kastede han Haandfulde paa Sangerindernes Tamburiner, som vare tilstede, for at synge og spille i Bryllupsalen. Alle Tilstedeværende forundrede sig over denne overvættede Gavnildhed, og alle henrykkedes over hans Skønhed, og sagde:

ved Allah! denne Maane passer ikke uden for denne Soel! Staldknegten satte sig imidlertid paa Høisædet; Hassan fra Basra, de Skjønnes Fyrste, satte sig paa hans høire Side. Alle de tilstedeværende berømmede ham, men skammede Staldknegten ud. De Skjønnes Dine vare fæstede paa ham. Han kastede Guld omkring til høire og venstre, og Sangerinderne dansede for ham. Der var ikke een af de tilstedeværende Dvinder, uden de beklagede den ulykkelige Brud, og ønskede alt ondt over Sultanen, som havde befalet Giftermaalet. Staldknegten sad imidlertid gandske tavs, og hørte paa alt dette, uden at mæle et Ord. Han havde en tyk Klædes Troie paa, og saae ud, naar han sad, som en Kugle, eller som et Møgle Traad, thi han var ligesaa tyk, som han var lang. Fruentimmerne bleve ved at drive Gjesk med ham. Snart efter kom Bruden, ledsaget af de Piger, som havde pynset hende.....

Syv og halvfjersindstyvende Nat.

Bruden, blev Giasar ved, var pragtfuldt og skjönt paaklædt, som det sømmede sig en Bezirs Datter. Saasnart Hassan fra Basra saae hende, hendes rykkedes han, og hans Sjæl hang ved hende. Hendes Skjønheds Glands var mere blændende, end alle Ly-

fenes Skin. Sangerinderne gik hende dansende og spillende imøde. Alle Pigerne omringede Hassan, som var han Maanen midt iblandt Stjernerne. Kjerlighedens Ild strømmede af hans Dine. Bruden saae paa ingen, uden paa ham. Staldknekten bøiede sig til hende, for at kysse hende, men hun dreiede Hovedet fra ham, og vendte sig mod Hassan. Pigerne sagde: det er ei ret; men Hassan tog i Lommen, og kastede Haandfulde Guld ud iblandt dem. Ved Allah! ædle Herre! raabde de leende og glade, stod det til os, fulde ingen have hende, uden du, men Allah har bestemt hende til denne Bavian af et Menneske. Derpaa omringede de Hassan, som blev ved at kaste Denarier ud; og imidlertid skjal han et Kys af Bruden, uden at nogen saae det, thi de saae kun Guldet. Sangerinderne viste nu under Dands og Instrumenternes Lyd Bruden fem Gange ufløret for Hassan, som om han var Brudgommen, men vendte Ryggen til Staldknekten; ved enhver af de fem Gange iførte de hende en ny prægtig Klædning. Hver Gang Hassan saae hende ufløret, forøgedes hans Uro, og hans Længsel opflammedes.

Da det var over Midnat, gik alle Fruentimmerne bort, men gjorde først Tegn til Hassan, at han ei skulde forlade sin Plads. Der blev altsaa ingen tilbage uden han, Bruden og Staldknekten.

Otte og halvfjersindstyvende Nat.

Da Fruentimmerne vare gaaede ud, sagde Staldeknekten til Hassan: Nu har Du nydt vor Omgang i Nat, og ved Din Komme er Lyksalighed steget ned over os; men gaae nu strax bort i Fred! Meget gjerne, svarede Hassan, som reiste sig, og gik; men han kom ikke længere, end i Forsalen, da Geniusfen, som stod der, sagde til ham: hvorhen? forlad ikke Din Plads, og naar Staldeknekten gaaer ud et vist Sted, gaae da Du ind til Bruden, og naar hun spørger Dig, hvem Du er, skal Du svare, at Du er den virkelige Brudgom, at det var ikkun en Spøg af Sultanen, at Staldeknekten en Tid passerte derfor, men at denne nu er gaaet hjem til sin Stald igjen. Indtag derpaa Din Plads, som Brudgom! Imedens Geniusfen stod og gav Hassan disse Formaninger, kom Staldeknekten ud, og gik et vist Sted hen. Geniusfen fulgte ham, og omstakke sig til en stor sort Kat, der mjavede frygtelig. Da Staldeknekten vilde ud fra det Sted, hvor han var inde, sad Katten ved Døren. "Af Veien!" raabte han. "Jeg skal ind i Brudeseeng," men Katten blæste sig op, og blev saa stor, som et Esel, og blev ved at mjave. BOLD! Hjælp! raabte den skjælvende Staldeknekt. Men Katten gik ind paa ham, og sagde: Du gemene Karl! hvem har ført Dig ind til min Kæse

reste? Du Misbæber! Naadige Konge for Geniusserne! svarede Staldknekten, jeg sværger Dig til ved Dit Hoved, at jeg ikke vidste, at hun var Din Kiereste, og ingen uden Sultanen har ført mig i denne Elendighed, men nu, da jeg er i Dine Hænder, skal jeg gjøre alt, hvad Du befaler. Derksom Du knyer et Ord, eller flytter Dig af Stedet, (vedblev Geniusen, idet han satte ham paa Hovedet,) førend Soel staaer op, koster det Dit Liv, og vover Du at gaae tilbage til Bruden, skal jeg langsomt pine Dig til døde. Saaledes gik det Staldknekten.

Imidlertid, o Troendes Fyrste! blev Giasar ved, var Hassan fra Basra gaaet ind til Bruden, og havde sat sig ned ved hendes Side. Hun saae smilende paa ham, og sagde: Allah veed bedre, hvor gjerne jeg vilde have Dig til Mand, min elskede Ven! men Skjebnen vil det anderledes. Troer Du da virkelig, svarede Hassan, at Du skal have denne Staldknekt? — Ja hvem ellers? — Allah bevare Dig for sliig ond Tanke! Du skal giftes med Din Lige. Jeg er Din Mand, Du mit Dies Lys! det var blot Spøg, vi blev med Staldknekten. — Hvor Du glæder mig ved disse Ord, og udslukker Græmmelsens Ild i mit Hjerte! Du mit Hjertes elskede! Hassan trykkede hende til sit Bryst og kyskede hende. Derpaa klæbte han sig af i en Hast og lagde Pungen med Pengene, han havde faaet af Jøden, ved Siden af Klæderne. Han hjalp hende

Klæderne af; de lagde sig begge tilsammen, og efter en Stund faldt de i en tryk Søvn.

Da det begyndte at dages, kom Feen tilligemed Geniusen. Nu maae vi bortføre igien det unge Menneſke, førend det bliver Dag, ſagde Feen, og gik derpaa ind i Brudekammeret, tog Haſſan, der laae i en tryk Søvn, og havde intet paa uden Skiorten, og fløi bort med ham i Luften. Geniusen fløi med. Imens de endnu vare oppe i Luften, blev det Dag; Taarnraaberne kaldte Folk ſammen til Bønnen; Lyſets Vænder kaſtede Straalernes Ild paa Geniusen, ſaa at han opbrændte, og blev til en Aſkehob. Feen derimod ſteeg ned med Haſſan i Damaskus i Syrien, lagde ham ved Siden af Stadſporten, og ilede derpaa ſin Vej.....

Ni og halvfjerſindstyvende Nat.

Haſſan blev liggende paa det Sted, Feen havde lagt ham, og ſov trygt. Da det var bleven lys Dag, aabnedes Stadſporten. Folk, ſom gik ud af Porten, og fandt der et ungt ſmukt Menneſke liggende i bare Skiorte, flokkedes om ham. Nogle ſagde: han maae være fuld; andre: han er gal; andre: han maa have havt et Tilfælde, og er falden paa dette Sted. Alle beundrede hans Skønhed, men ingen kunde udgrunde

Tuſende og een Nat 1 Deel. (14)

ffe, hvorledes han var kommen til at ligge der, næsten nogen. Imidlertid vaagnede Hassan, og fandt sig omgivet af en heel Klynge af Menneſker. Han ſaae ſig forundret omkring: I gode Mænd! hvor er jeg? ſpurgte han. I Damaskus i Syrien, ſvarede de. Ved Allah! udbød han, i Gaar ſov jeg i Cairo hos min Huſtru, hvem har da bragt mig til Damaskus? Folk loe af denne Tale. Slæber af med ham! raabte nogle, han er fuld. Lader ham ligge! raabte andre, der er ingen Tvivl om, at han jo er gal. Imidlertid reiſte Hassan ſig op, og gik ind i Staden. Han havde en Skare af Pobel for og bag ſig, ſom havde ham til Bedſte. Hører, raabte de, hvad denne Drukkenbolt ſiger: han lagde ſig i Cairo, og ſtod op i Damaskus. Jeg ſværges ved Allah! jeg er ikke fuld, ſvarede Hassan. Men Pobelen loe herover endnu ſtærkere af ham, og blev ved at have ham til Nar. Han flygtede derfor fra dem, og løb hen til en Poſteibagers Bod. Denne Poſteibager havde i yngre Dage været Røver, men da han var kommen over de tredive, vendte han om paa den rette Wei. Han aabnede ſin Bod for Hassan, og da Pobelen ſaae, at Hassan gik derind, ſkildes hele Flokken ad, og gik hver ſin Wei, thi de havde ſtor Frygt for Poſteibageren. Hvorfra er Du? ſpurgte denne. Hassan fortalte ham ſin hele Hiſtorie fra førſt til ſidſt. Dine Hændſer ere forunderlige, ſvarede Poſteibageren, men

Fiul dem hos Dig selv, indtil Allah igien gjør Dig lykkelig; bliv hos mig i Bod: jeg har ingen Søn, vær Du fra idag af min Søn! Hassan takkede, og tog imod Tilbudet. Derpaa gik Postebageren til Bazaret, og købte de fornødne Klæder til Hassan. Han erklærede i Vidners Overværelse, at Hassan var hans Søn, og skulde arve ham efter hans Død. Hassan var Postebageren horig og lydlig, og blev hos ham, indtil han døde; da blev Hassan Herre over alle hans Ejendomme.....

Siirfindstyvende Nat.

Saaledes gik det Hassan. Hans nygifte Kone, blev Giafar ved, vaagnede, da det blev Dag; hun saa sig om efter sin Mand, som hun ventede, havde ligget ved hendes Side, men der var ingen. I den Formening, at han var gaaet ud et Øjeblik, og snart vilde komme igien, stod hun op af Sengen, og satte sig ned, for at vente paa ham. Imidlertid gik hendes Fader, Beziren Schemseddin, høist bedrøvet over det usommelige Giftermaal, hans Datter maatte indgaae med Staldknægten, ud af sit Huus, for at see til sin Datter. Da han kom til hendes Værelse, blev han staaende udenfor Døren, og kaldte paa hende. Her er jeg! Fader! raabte hun glad og tilfreds, idet hun løb ud til ham, og kysede hans Hænder.

Glendige! udbrod Beziren: Du er fornøjet med denne
 affkyelige Staldknægt? Jeg fornøjet med ham? svarede
 hun, ja han morede os i Aftes, da Pigerne havde
 ham til Bedste. Skulde jeg have sliq en Vantrev-
 ning til Mand, som ikke engang een af mine Slavin-
 der vil have? Nej! min Mand er en Yngling, hvis
 Lige i Skionhed Egypten ej har seet. Hvad er det,
 Du siger, udbrod den forundrede Bezir, har da
 Staldknægten ikke sovet hos Dig? Tael ikke mere til
 mig om dette affkyelige Menneſke! svarede Datteren,
 troe mig paa mit Ord! min Mand er, som jeg sagde
 Dig, en Herligheds Soel, som Du selv blev forelsket
 i, om Du saae ham. Da Beziren hørte dette, gik
 han bort fra sin Datter, grublende paa, hvorledes det
 kunde hænge sammen. Paa Vejen gik han forbi et
 vist Sted, og saae Staldknægten staae der med Bene-
 ne i Bejret. Hvorledes er det, Du staaer? spurgte
 Beziren. Hvor I har udsat mig for Spot og Spee,
 svarede Staldknægten, ved at ville gifte mig med Ge-
 niusſernes Scheichs Kiæreste! han kom igaar til mig
 i en sort Kats Lignelse, og blæste sig op, saa at han
 blev større, end en Bøffel; han vilde dræbt mig, og
 talte gyselige Ord. Herre! fri mig fra disse farlige
 Steder, thi jeg er nærved at omkomme af Angst.
 Beziren ynkedes over ham, tog ham ved Foden, og
 trak ham op. Staldknægten kyssede hans Fodder,

skyndte sig bort, og fortalte hele Tildragelsen paa Sultanens Slot.

Schemseddin derimod vendte, forbauset over, hvad han havde seet, tilbage til sin Datter, og sagde til hende: sfig mig Sandhed! nu var jeg ude, men jeg saae ikke Spoer til Ynglingen, derimod Staldknægten fandt jeg i en Forsatning, jeg ikke nærmere vil beskrive. Hvad der er hændet Staldknægten, svarede hun, derom veed jeg aldeles intet, men her paa Sofaen ligger den skønne Ynglings Turban, Kiortel og Buxer, som jeg blev gift med i Nat.....

En og fiirfindstyvende Nat.

Da Beziren saae Turbanen, sagde han: ved Allah! dette er en Beziirturban, der mangler blot, at Omviklingen paa denne er efter Brugten i Mosul. Han tog Kiortelen i Haanden, og fandt i Lommen en liden Læderpung; i den laae et Brev, som han tog ud, og læste. Da han saae, at det var hans Broder Nureddins Haand, faldt han om i Besvimelse. Den, der er bleven Din Mand, raabte han, da han var kommen til sig selv igien, er ingen anden, end Din Farbroders Son. Allah har villet det! lovet være Allah, han, den mægtige over alle Ting! min Broder har paa dette Papiir opskrevet Dagen, da han kom til Basra, Dagen, da han giftede sig, og Na-

ret, da hans Svigerfader døde. Han fandt nu ogsaa en Pung (den samme, som Jøden havde givet Has-san); han talte Pengene, der vare i den, og de beløb til tusinde Denarier. Tag disse Penge, vedblev han, de ere Din Brudegave. Takket være Allah, som har forenet Dig med Dit Sødskendebarn!

Beziren sad endnu noget, og overtænkte Skieb- nens underfulde Beskikkelser. Derpaa tog han Tur- banen og den skrevne Seddel, og gik dermed til Sul- tanen. Ham fortalte han alt, hvad der var hændet. Sultanen forundrede sig højligen herover, og befalede Beziren at opskrive den hele underfulde Begivenhed. Beziren begav sig hjem i sit Huus, og opskrev strap- fuldstændig alt. Han ventede hele Dagen paa, at hans Svigersøn skulde komme tilbage, han ventede næste Dag, og saaledes i syv Dage, men han kom ikke, og ingen Efterretninger fik han om ham. Jeg faaer da, sagde han ved sig selv, giøre det, som nok ingen før mig har fundet sig besøjet til: han tog nem- lig Pen, Blæk og Papiir, gik ind, og skrev op alle de Møbler og Sager, der fandtes i hans Datters Bærelser; denne Fortegnelse tilligemed Turbanen og de efterladte Klæder lagde han ned i en Kasse, som han lukte ilaas, og tog Nøglen til sig, i Forvent- ning, at hans Svigersøn dog engang skulde komme...

To og fiirsindstyvende Aar.

Bezirens Datter var frugtsommelig, og da Tiden var fuldkommet, fødte hun en skøn Dreng, som Bedstefaderen paa den syvende Dag gav Navnet Agib. Drengen voksede og blev stor. Da han var syv Aar gammel, sendte hans Bedstefader ham i Skole, og bad Skolemesteren giøre sin Flid med at aue og oplære ham. Han blev her en Tid, og erhvervede sig Kundskab i det Arabiske, samt i Koranens og Traditionens Lovbud. Med de andre Skolebørn kunde han sielden forliges, men kivedes altid med dem. De klagede derfor over ham til Skolemesteren. Jeg skal give Eder et Raad, svarede denne; naar I følge det, skal han ikke oftere fornærme Eder. Nemlig: naar I næste Gang, efterat I have endt Eders Læsning, skal til at lege, lægger da paa, at ingen skal være med i Legen, uden den, som kan sige sin Faders Navn; den der ikke kan det, han er en Hoerunge, og skal ikke være med. Børnene bleve storligen glade over dette Raad, og takkede Skolemesteren meget. Næste Gang altsaa, da de vare færdige med Læsningen, og fik Lov til at lege, lagde de paa, at enhver, som ikke kunde sige sin Faders Navn, skulde ikke være med i Legen. Alle Drengene sagde deres Faders Navn, undtagen Agib. Han sagde sin Moders Navn. Børnene loe og pegede

Fingre af ham, og erklærede, at de ej vilde have ham med i Legen. Agib blev gandske bleg af Forbittrelse. Da Skolemesteren saae det, sagde han til ham: veed Du da ikke, at Sultanen befalede Din Moder ægte en Staldknegt, men at en Genius jog ham tilside Bryllupsnatten, og at Du altsaa er denne Genius's Søn. Saa snart Agib havde hørt disse Ord, løb han hjem af Skolen, og fortalte grædende sin Moder alt, hvad der var hændet ham, med den Bøn, at hun endelig maatte sige ham sin Faders Navn. Din Fader, svarede hun, er Schemseddin, Sultanen af Egyptens Beziir. Hvorledes er det mueligt? svarede Drengen, han er jo min Bedstefader. Moderen stak bitterlig i at græde, og Agib græd med. Da kom just Beziren til, og spurgde dem, hvad der var hændet, hvorfor de græd? Moderen fortalte ham hele Tildragelsen i Skolen. Han kunde ikke holde sig fra Taarer ved Tanken om hans Broder og Brodersøn. Han gik strax til Sultanen, fortalte, hvad hans Dattersøn maatte taale i Skolen, og bad om Tilladelse til at gjøre en Reise til Syrien. Sultanen nægtede ham ikke denne Naade, og med Agib tiltraadte han Rejsen.

Da han kom til Damaskus, saae han Træer og Fugle lovprise den Gne, den Almægtige, Dag omverle med Nat, der, som i Egypten. Han lod slaae Tælte op i en Egn tætved Staden. Jeg har betænkt, sagde han til sit Følge, at blive her nogle Dage,

for at vi kunne udhvile, og fornøje os i Stadens dejlige Lunde. Veltilfredse med denne deres Herres Beslutning, gik Slaverne paa tredje Dag efter Ankomsten ud til Bazaret, for at fornøje sig, og toge Agib med. Alle de, som mødte paa Vejen til Bazaret den smukke Dreng, fik Undest for ham, og en Mængde fulgte ham, indtil at Skiebnen vilde, at han skulde gaae forbi sin Fader Hassan fra Basras Bod. Hassan, som just stod i sin Bod, og bagte en Postei med Mandler og Sukker, kastede et Blik til Drengen, og forbausedes ogsaa over hans Skønhed. Han føelte strax en saadan Kierlighed for ham, at han kaldte paa ham, og bad ham bevise sig den Gæst at trine ind i Bodene, og besøge sig. Agib saae til Gilbingen, som hans Bedstefader havde sat ham til Opvartning, og spurgte ham, hvad han meente, om de skulde føje Manden i hans Dnske, og gaae ind? Himlens Herre, svarede Gilbingen, finder ej Behag i Uhosflighed og Fjerhed mod den ringere; og da denne Mand lader til at sætte Priis paa, at Du besøger ham, saa følg hans Indbydelse. Hassan gik ud af sin Bod, og udbad sig atter den Gæst, at den unge Herre vilde see ind til ham. Agib gik altsaa tilligemed sit Følge ind i Bodene, og satte sig ned paa Sofaen. Hassan kunde ej holde sig fra Taarer, da han betragtede Agib, som han vidste, var fra Egypten, og derved kom til at tænke paa, hvad som var hændet ham der. Agib

gjorde det meget ondt, da han saa, at Manden var
saa bedrøvet. Hassan tog derpaa et Fad med en
Mandelpostej, og bad Agib tage et Stykke af den,
men Gildingen indvendte, at det ikke var passende
for Beziirsonner at spise i en aaben Bod, som alle
fra Gaden af kunde see ind i, hvad der passerede....

Tre og fiirfindstyvende Nat.

Hassan bad ham ikke forsmage den, fordi den
kom fra en ringe Haand, og forsikrede, at det vilde
glæde ham, om hans fornemme Giest vilde nyde lidet
i hans Huus. Agib smilede, og spiste lidt af Posten.
Da han havde vasket sin Haand, sagde han: Allah!
foren mig igien med den, jeg elsker! Har Du maaskee
prøvet den Skiebne, spurgte Hassan, at skilles fra
dem, der vare Dig kære? Ja! svarede Agib, intet
har ført mig bort fra mit Hiem, uden Græmmelse,
og Længsel efter ham, som har antændt Hiertet med
sin Fraværelses Ild. Agib græd, og med ham græd
Hassan, der erindrede sig sin Hustru, sit Bjes Lys,
og sit Hiertes Hvile. Endelig bad Agib om Tilladelse
til at begive sig bort. Hassan svarede: Slaven øns-
ker at være Din Diener; jeg kan ej udholde at skilles
fra Dig. Agib gik: Hassan lukkede sin Bod, og
fulgte efter. Hvorfor gaaer Du efter os? spurgte
Gildingen. Jeg har et Grinde, svarede Hassan,

der og derhen, og 'dette er just Veien dertil. Lad Manden gaae, hvorhen han vil! sagde Ugib i en vred Tone til Kastraten: Tael ikke noget til ham, som kan bedrøve ham! hvis han følger os lige til vore Telte, er det tidsnok at faae ham bort; men nu maa Du ikke bryde ham med Din Tiltale. Ugib med sit Følge blev ved at gaae, og Hassan fulgte bagefter, indtil de kom i Nærheden af Bezirens Telte. Da saae Ugib sig tilbage: Hassan gik endnu bagefter. Følger Manden ikke efter os endnu? sagde Ugib til Kastraten: hvis min Bedstefader faaer at vide, at jeg har været inde i hans Bod, og spist Postej, vil han straffe mig haardt. Tag ham bort, svarede Kastraten, kast en Steen paa ham, og tael ham haardt til, indtil han pakker sig! Ugib blev hidsig, han tog i Brede en Steen op fra Jorden, og kastede den paa ham, saa at den rammede ham i Ansigtet. Hassan tørrede Blodet af med sin Kiortelslip, og gik bort.

Beziren Schemseddin blev fiorten Dage i Damaskus. Derpaa reiste han til Hems, derfra til Hamah, hvor han opholdt sig i tre Dage, saa til Bagdad, og endelig til Basra. Da han havde været i to Dage i sidstnævnte Stad, gik han hen for at hilse paa Stadshovedsmanden. Denne beviste ham megen Ære, og spurgte om Aarsagen til hans Komme til Staden. Beziren fortalte, at han var en fiodelig Broder til Beziren Nureddin. Din afdøde Broder,

svarede Stadshøvedsmanden, var en retskaffen Mand; han efterlod en Søn, som forsvandt to Maaneder efter Faderens Død, og ingen veed, hvor han er bleven af. Hans Moder, en Datter af min ældste Broder, græder over ham Nætter og Dage; hun boer her i Huset hos mig. Tillader Du, sagde Schemseddin, saa onskede jeg gierne at tale med hende. Meget gierne, svarede Stadshøvedsmanden, jeg skal føre Dig til hende. Deres Sammenkomst var rørende; Beziren begræd en Broder, og hun en kjær Mand og en elsket Søn.....

Sire og fiirfindstyvende Nat.

Beziren følte megen Medynk for sin Broders Rone, og hendes tunge Lod smertede ham meget. Han fortalte hende hendes Søn Hassans Kiendskab til hans Datter; Din Søn, vedblev han, er Fader til denne Dreng, min Dattersøn, som jeg her forestiller Dig. Da hun hørte dette, og deraf kunde slutte, at hendes Søn rimeligviis endnu var i de Levendes Rige, opklaredes hendes Ansigt; hun omfavnede og kyskede sin Sønnesøn, og takkede Beziren overmaade for dette glade Budskab. Schemseddin bad hende at være ved godt Mod, og overgive sin Sag i Allahs den almægtiges Haand, og lave sig til at reise med til Egypten, da han haabede, at de vel igien skulde finde hendes Søn. Hun tog

med Glæde imod dette Tilbud. Schemseddin gik derfor til Hovedsmanden, for at bede om hans Tilladelse til at tage hende med. Denne tillod det: Beziren tog Afsked, og afreiste til Damaskus. Han lod slaae Telte op paa samme Sted, som forrige Gang. Jeg har betænkt, sagde han til sit Følge, at kjøbe her nogle kostbare Foræringer til Sultanen, og kommer derfor til at blive her nogle Dage. Imedens Beziren var beskæftiget med at udsøge og indkøbe disse Foræringer, sagde Agib en Dag til Kastraten: lader os gaae hen paa Bazaret, og see til Postejbageren, og stræbe at giøre ham god igien, ved at tale venlig til ham! det er vor Pligt, thi sidste Gang opførte vi os slet mod ham, endskiøndt han viste sig meget kierlig mod os. Det er unøgteligt, svarede Kastraten, og derfor lader os kun gaae til ham! Agib gik altsaa tilligemed Kastraten og nogle Slaver hen til Bazaret, for at besøge den forurettede Postejbager. Da de kom til hans Bod, fandt de ham siddende ved Disken. De hilste ham; han hilste igien med megen Verbødighed, reiste sig fra sin Plads, tog Agibs Haand og kysede, og bad ham tage Plads paa Højsædet. Kastraten og de øvrige bad han sidde ned paa de andre Sæder. Gjør mig den Fornøjelse, sagde han, at spise lidt af denne Mandelskage? Agib svarede: vi skulde aldrig have fornærmet Dig saa grovelig sidst, men Marsagen var, at Du gik efter os til Teltene, og jeg var bange for,

at min Bedstefader skulde faae Dig at see. Allene derfor fastede jeg en Steen paa Dig. Nu beder jeg Dig blot om, at Du ikke, naar vi have spilst hos Dig, og gaaer hjem, atter vil følge bag efter os. Nei! det skal jeg ikke, svarede Hassan.....

Sem og fiirsindstyvende Nat.

Agib spiste lidet af Kagen; Hassan glædede sig derover, og hans Dine vare bestandig heftede paa Agib, hvem han elskede inderlig, uden at kunne forklare sig Aarsagen dertil. Da de havde spilst, og vasket Hænderne, kom Hassan med et Bæger med en kislende Corbet, som bestod af Daddelsaft, Rosenvand, Sukker og Sis. Drik! sagde han til Agib, og giv det maa bekomme Dig vel! Agib drak, og efter ham Glaserne. De takkede Hassan for al hans beviste Godhed, toge derpaa Afsked, og gik bort. Da de vare komne tilbage til Bezirens Telte, gik Agib ind og besøgte sin Farmoder; hun kom strax med en Mandelkage med Creme, og bad ham smage den. Han spiste en Mundfuld. Hvordan er denne Kage? kiære Bedstemoder! sagde han, jeg har idag spilst en Mandelkage i en Postejbagers Bod, som var uden Lige: en Kage, som den, troer jeg, der er ikke een, kan lave i hele Egypten. Tag denne bort fra mig, jeg kan ikke spise den.....

Sex og fiirsindstyvende Nat.

Min Søn! svarede Bedstemoderen, jeg har selv med egen Haand lavet Kagen, og jeg veed vist, at der er ingen, som kan lave en saadan Kage, uden min Søn Hassan, din Fader, thi ham har jeg lært Konsten. Hun lod derpaa hente Kastraten, som hun haardt tiltalte: Ulykkelige! sagde hun, du fordærver Drengen! hvorledes tør Du lade ham, som er af fornem Stand, gaae ind i en Postejbagers Bod, og spise Kager? Kastraten sagde vel i Begyndelsen, at det ikke var sandt, men da Ugib blev ved at paastaae det, bekiendte han alt, og bad om Tilgivelse. Saasnart Beziren fik denne Tildragelse at høre, blev han meget opbragt paa Kastraten, og befalede, at han skulde lægges ned paa Jorden, og gives hundrede Slag paa Fodsaalerne; men da Ugibs Bedstemoder bad for ham, tilgav Beziren ham hans Forbrydelse. Derimod paa lagde hun ham strax at hente en Mandelskage med Creme fra Postejbagerens Bod, for at hun kunde komme efter Sandheden. Kastraten løb strax til Bazarret og forlangte en Mandelskage. Det lader til, at Du finder Behag i den Slags Kage, sagde Hassan, idet han rakte ham een: Du maa vide, at ingen, uden min Moder — Allah bevare hende! og jeg forstaaer at lave den. Slaven gik med Kagen. Saasnart Hassans Moder havde smagt den, besvimeede hun.

Da hun kom til sig selv igien, sagde hun til de omstaaende med Glædestaarer i Øjet: min Søn er funden; ingen anden har kunnet bage denne Kage, end han.....

Syv og fiirfindstyvende Nat.

Saa snart Beziren fik at høre denne glædelige Tidende, blev han overvættets fornøjet. Han befalede strax Slaverne at gaae hen til Postebagerens Bod, og føre Manden med dem tilbage. Slaverne kom til Bodden: de fløbte Hassan bort med sig. Han skielvede af Frygt, endskiøndt han var sig intet Ondt bevidst. Da han var bragt for Beziren, befalede denne at bagbinde ham. Slaverne bandt ham med hans Turban Hænderne paa Ryggen. Hvad har jeg gjort? Herre! raabte Hassan, hvormed har jeg fortient denne Behandling? har jeg slaet nogen ihjel? har jeg mishandelt noget Menneſke? har jeg stiaalet? jeg besværger Dig, siig mig: hvad er Aarsagen til denne grusomme Behandling, som vil gjøre mig vanæret iblandt Folk? er det maaskee for den Kages Skyld, som eders unge Herre spiste af i min Bod, da tilføjede jeg ham sandelig derved ingen Skade. Derpaa begyndte han bitterlig at græde, og beklage sin haarde Skiebne.....

Otte og fiirfindstyvende Nat.

Disse Taarer nytter Dig intet, svarede Beziren. Din Udaad er beviist, og var Du ikke saa ringe og ubetydeligt et Menneske, skulde jeg lade slaae Hovedet af Dig. Schemseddin gif derpaa hen til Stadshovedsmanden, og fortalte ham, at en vis Postebager i sin Bod havde givet hans Søn noget af en Kage at spise, og da Drengen kom hjem, fik han ondt i Maven, og maatte lægge sig. Jeg har derfor, vedblev Beziren, ladet Postebageren gribe, og agter at føre ham med mig nu, naar jeg reiser. Dersom Allah lader min Søn komme sig, vil jeg sende ham tilbage igien til sit Hiem, hvis ikke, vil jeg straffe ham, som han fortienner. Jeg har intet derimod, svarede Hovedsmanden, tag ham kun med, og gjør ved ham, hvad Du lystet. Da Beziren kom tilbage til Teltene, lod han sine Slaver gjøre et Buur af Jern, og Hassan sætte deri; Vagt ansatte han til at bevogte ham Dag og Nat. Derpaa afreiste han til Egypten. Estrax udenfor Kairo lod Beziren gjøre Holdt, og opslaae Teltene. Hassan var bestandig i Buret. Beziren gif hen til ham, og sagde: vi ere nu snart i Kairo; jeg har fast besluttet at føre Dig omkring paa Stadens Gader til Advarsel for enhver, som vil agte derpaa, efterdi Du har villet dræbe min Søn. Ved Allah! sagde Hassan fra Basra grædende, der var intet i Kagen, som

kunde skade ham; den bestod af Meel, Sukker, Mandler, Rosiner, Nelliker og Smør, og disse Artikler kunne vel ikke dræbe nogen. Men — nu er jeg i Dine Hænder, gjør ved mig, hvad Du lyster? Beziren steg til Hest, og befalede nogle af sine Tienere at bære Buret bag efter ham. Det var alt silbig paa Aftenen, da Beziren reed ind i Kairo, og om Natten kom han først til sit Huus. Han befalede at sætte Buret ind i hans Datters Huus, og gik derpaa selv ind til sin Datter. Saasnart hun saae ham, ilede hun ham imøde, omfavnede hans Knæe, lyksnede ham til Ankomsten, og græd af Glæde. Han klappede hende paa Kinden, og talte søde Ord til hende. Allah være lovet, sagde han, som har stiftet Forening imellem Dig og Dit Sødskendebarn Hassan fra Basra! Hvor er han? spurgte hun. Det er ham, som er i Buret, svarede Beziren, og befalede derpaa at aabne Døren til det. Imidlertid gik Beziren tilbage til sit eget Slot, efterat han først havde befalet Slavinderne at tænde Vordlysene, pryde Salen med romerske kostbare Tæpper, og forgyldte Sofaer, aldeles som den var Bryllupsnatten. Slavinderne gjorde, hvad der var befalet. Hassan gik ud af Buret; hans Brud hang sig ved hans Hals, og kysede ham vel tusinde Gange. Hun gik derpaa ind i Brudekammeret og tog Hassans efterladte Turban, Klæder, og Pengepungen, og lagde alt paa samme Sted, hvor han havde lagt det,

da han flædte sig af Bryllupsnatten. Da nu Hassan strax efter gik ind i Brudekammeret og fandt hver Ting liggende paa sit Sted, blev han meget forundret. Drømmer jeg, sagde han, eller er jeg vaa-gen!.....

Ni og fiirsindstyvende Aar.

Hassans Brud satte sig ved hans Side. Du har længe, sagde hun, ladet mig vente paa Dig, og det var et langt Vrende, Du har havt ude. Hvorlænge, spurgte Hassan, var jeg vel borte fra Dig? en heel Time, svarede hun. Hassan loe, og sagde: saa maae jeg være falden i Sovn i Gaarden, og have drømt, at jeg kom til Damaskus, blev Postebager, boede som saadan paa Bazaret i ti Aar, beværte en Dreng to Gange med to Slags Kage, slæbtes derfor uformodentlig af Drengens Slaver bort af min Bod, og sattes af hans Fader ind i et Jernbuur, altsammen uden at jeg havde begaaet noget ondt, der fortiente sliig Straf. Jeg veed ikke, hvorledes det hænger sammen med denne Historie; den fortiente at opskrives med gyldne Bogstaver. Priset være Allah for min Frelse fra Ulykkerne, og for min Gienforening med Dig i den lykkeligste Stund! Hvad Du nu har fortalt mig, er uforklarlige Syner i Drømme, sagde hans Brud, idet hun kysede ham, og besprængte ham

(15*)

med Rosenvand. O ja! svarede Hassan, lad det da være en Drøm det hele!

Halvfemsindstyvende Nat.

Saaledes randt Natten. Da Stierneerne vare flygtede for Lyset, og Solen var opstanden, kom Beziren Schemseddin, og sagde til Hassan: Du har intet at frygte for, jeg er Din Farbroder, og Din Svigerfader; hvad ondt der er hændet Dig, er Dig tilføiet af Tiden, som er fiendsk imod hver ædel Mand. Han lod derpaa hente Hassans Moder: saasnart hun saa sin Søn, omslyngede hun ham med sine Arme, og græd. Han kastede sig ned for hendes Fødder, og fortalte med Taarer alt, hvad der var hændet ham. Takket være Allah for Din Frelse! udbød hun, Ulykken er vejet fra Dig, og fra nu af skal Du med Allahs Hielp ikke see uden det, som godt er. Derpaa kom Agib, og kyskede sin Faders Hænder. Hassan omarmede og kyskede ham, og lod ham sidde ned hos sig. Agib saa paa sin Fader, og smilte. — Du husker nok paa Mandeltærten og Cremkagen i Damassus. Min Siel opofrede sig for Dig, min Søn! dersom ikke den naturlige Kierlighed, mig ubevidst, havde drevet mig, skulde jeg aldrig have følt Længsel til at tale med Dig, eller havt mine Dine og Du henvendt

paa Dig. Priset være Allah, som nu lykkelig har ladet mig samles med Dig!.....

En og halvfemsindstyvende Aar.

Beziren Schemseddin gik to Dage efter sin Hiems-
komst til Sultanen, kyskede Jorden, og ønskede Sul-
tanen et langt Regimente. Sultanen, glad ved at
see ham, tog venlig imod ham, og bad ham fortælle,
hvad han havde seet og erfaret paa sin Rejse. Bezir-
ren fortalte i Korthed det vigtigste af hvad der var
hændet ham paa Reisen, og hvorledes han havde fundet
sin Svigersøn. Allah være priset, udbred Sul-
tanen, at Du har naaet Dit Hus, og er kommen
lykkelig hjem til Dit Huus; men jeg vil see Din Bro-
dersøn; bring ham med Dig i Morgen i Divanet.
Din Slave skal, om Allah vil, komme i Morgen,
svarede Beziren, idet han bukkede sig dybt, og gik ud.
Da han kom hjem, lod han Hassan vide, at Sul-
tanen vilde see ham. Slaven, svarede Hassan, adlyder
sin Herres Befaling. Kort sagt: Hassan gik Dagen
efter med sin Farbroder til Sultanen, kyskede Jorden
for hans Fodder, og ønskede ham baade i bunden og
i ubunden Stil Held, Lykke, og et langt Regimente.
Sultanen smilte hertil, og viste med Haanden, at han
skulde sætte sig ned. Hassan satte sig i Nærheden af

sin Færbroder. Hvad er Dit Navn? spurgte Sultanen. Den ringeste af Dine Slaver, som beder for Dig Nat og Dag, svarede han, heder Hassan fra Basra. Derpaa forelagde Sultanen ham, for at prøve hans Kundskaber og Smag, adskillige Spørgsmaal i Materier, som angik det arabiske Sprog, de skønne Videnskaber.....

To og halvfemsiendstyvende Nat.

Hassan svarede med Færdighed paa alt. Kongen forundrede sig over hans store Nandsdannelse. Han spurgte ham iblandt andet om Betydningen af Drdsproget, man siger: Markvogteren er snedigere, end Ræven. Hassan svarede: viid, o Konge! (hielp og styrke Dig Allah, den høje!), at en Markvogter gik i Pestens Tid stundom ud paa en Høj. Det skeete da, at naar han stod der og bad, kom en Ræv, og stillede sig lige over for ham, og forstyrrede ham i hans Bøn ved sin Snak. Han blev snart fied deraf, og tog en Dag et Rør, som han gav sin Kæppe, Turban og Bælte paa, og stillede op paa Højen, hvor han bad. Ræven kom, som sædvanlig, og blev staaende ligesom Figuren; men den virkelige Markvogter kom bag paa ham og greb ham. Heraf er Drdsproget kommet.

Da Sultanen saaledes havde prøvet ham, sagde han til hans Farbroder Beziren Schemseddin: Din Brodersøn besidder mange ypperlige Kundskaber; der er vist neppe hans Lige i Egypten. Hassan rejste sig, og kyskede Jorden for Sultanen i Underdanighed....

Tre og halvfemstindstyvende Nat.

Sultanen lod derpaa Hassan fra Basra beklæde med en prægtig Grespelts, og gav ham en passende aarlig Gehalt. Hassan kyskede Jorden, ønskede Sultanen vedvarende sejrerrigt Regimente, og bad om Tilladelse til at forsøje sig bort tilligemed sin Farbroder. De gik begge tilsammen hjem til Bezirens Huus, hvor de nøde Allahs Gaver af Mad og Drikke. Derefter gik Hassan ind i Haremet til sin Hustru, og fortalte hende, hvad der var hændet ved Audientsen hos Sultanen. Der er ingen Tvivl om, sagde hun, at jo Sultanen gjør Dig til sin daglige Omgangsven, og giver Dig store Foræringer; ved Allahs Naade er Du, som en lysende Stjerne, der udspreder sit skinnende Lys overalt paa Land og Hav. Hun opmuntrede ham derpaa til at skrive den Dde, han havde i Sinde at gjøre til Sultanens Tre. Hassan skrev en ziirlig og skøn Dde, og sendte en af sin Farbroders Slaver med den til Hoffet. Sultanen saae i den,

og den behagede ham meget. Han læste den for de Tilstedeværende, og alle Emirerne erklærede den for uforlignelig. Hassan blev hentet, og Sultanen udnævnte ham strax til sin Drikkebroder og Fortrolige, samt anviste ham maanedlig tusende Drachmer, foruden hvad Løn, der allerede var ham tillagt. Hassan stod op, og kyskede Jorden tre Gange for Sultanen, idet han ønskede ham et langt Liv, og et lykkeligt Regimente. Derefter levede Hassan fra Basra, hvis Magt blev stor, og hvis Navn fløj omkring i Landene, et lykkeligt og sorgløst Liv tilligemed sin Svigerfader og Familie, indtil sin Dødedag.

Chalifen Harun Alraschid havde med Forundring hørt paa denne Beziren Giasars mærkelige Fortælling. Han skienkede Slaven Livet, og befalede, at der maanedligen skulde gives det unge Menneske en vis Sum til Underhold. Allah veed det bedre!..... Her holdt Schehrizad op, thi Dagen var frembrudt. Dersom Sultanen skienker mig Livet, skal jeg næste Nat fortælle Historien om Buran, Hassan ben Sahels Datter. Dine Fortællinger behage mig, svarede Sultanen, og jeg vil høre den om Buran, førend jeg dræber Dig.

Sire og halvfemsindstyvende Nat.

Buran, Gassan ben Sahels Datters Historie. *)

Næste Nat begyndte Schehrizad sin Historie med følgende Ord: Isshak, Ibrahims Søn fra Mosul har fortalt: jeg var en Dag ene hos Chalifen Almamun, da han sagde til mig: idag er det en Glædesdag, Isshak! paa hvilken man bør fryde sig. Allah gjøre de Troendes Fyrstes Liv frydefuldt! svarede jeg. Chalifens Munterhed forøgedes. Drengene! raabte han, bringer Viin ind. Derpaa tog han mig ved Haanden, og førte mig ind i andre Gemakker. Bordene dækkedes; der anrettedes, og vi satte os til Bords. Sangerinderne kom, og sang for os en Mængde Sange. Dette varede saaledes ved, indtil Dagen var tilende. Da Solen var gaaet ned, sagde Chalifen til mig: O Isshak! Unglingens bedste Dage ere de, som helliges den flygtige Glæde. Ja sandelig, o Troendes Fyrste! saa er det,

*) Denne samme Historie findes med nogen Forskiellighed i det arabiske Værk: Hulbet elcumait (MS. Ar. Bibl. Reg. Hauniensis, No 62, quart) af Muhammed Ennevagy.

svarede jeg. I Morgen tidlig ville vi atter være sammen, vedblev Chalifen, nu har jeg betænkt at gaae ind i mit Harem; men bliv Du her, jeg skal snart være hos Dig igien. Som det monne behage de Troendes Fyrste, hvis Liv Allah forlænge! svarede jeg, min Pligt er det at adlyde. Chalifen gik ind i sit Harem. En Deel af Matten svandt, og jeg hørte intet til ham. Da jeg vidste, at Almamun var en af dem af Allahs Skabninger, hvem Elskov fængslede meest, saa kunde jeg let slutte, at han, som ved Vinen var glad stemt, havde forglemt mig, og det Løfte, han havde givet mig, snart at ville komme tilbage. Jeg tænkte da ved mig selv: han (Allah styrke ham!) lever nu i sin Glæde, og jeg sidder her, med Hænderne i Skødets. En Blomst erindrede jeg mig, at jeg havde hjemme i mit Huus, og mig lystedes at plukke den. Jeg foer afsted. Dienerne spurgte mig, hvad har Du betænkt? hvor vil Du hen?.....

Sem og halvfemsindstyvende Nat.

Jeg vil gaae, svarede jeg. Men dersom de Troendes Fyrste søger Dig? indvendte de. "Glæden holder ham nu fængslet," svarede jeg, "saa at han ikke faaer Tid til at spørge om mig. Han lovede

mig desuden at komme igien inden en føje Tid, men
 da han ikke er kommen, gaaer jeg." Jeg stod i Al-
 mamuns Slot i en saadan Anseelse, at ingen turde
 modsigge mig i noget. Jeg skyndte mig altsaa afsted.
 Da jeg kom til Slotsporten, meldte Portnerne mig,
 at mine Slaver vare gangne hjem. Det hindrer
 ikke, svarede jeg, saa gaaer jeg allene. Vi ville
 bringe Dig en Hest, vedbleve de, som Du kan ride
 hjem paa, eller, hvis Du heller onsker det, saa ville
 vi ledsage Dig hjem med en Lygte. Men jeg afflog
 alle deres Tilbud, og gav mig paa Bejen allene.
 Da jeg var gaaet et Stykke Vej, følte jeg Trang til
 at dreje om i et Sides træde. Imens jeg stod der op
 til Muren, lagde jeg Mærke til, at noget hang ned
 langs af Muren paa et højt Huus. Jeg gik nær-
 mere til, for at see, hvad det kunde være, og fandt
 da, at det var en stor Kurv med fire Hanker, hvori
 den hang. Jeg stod og grundede et Øjeblik: hvad
 kan dog være Aarsagen, sagde jeg ved mig selv, at
 denne Kurv hænger her? Ved Allah! jeg vover at
 sætte mig i den, for at see, hvordan Tingene forhol-
 der sig. Jeg tilhyllede mig med min Kappe, og satte
 mig ind i Kurven. De der stode oppe paa Taget
 af Huset, mærkede nu af Kurvens Bægt, at der var
 nogen i den, og jeg blev strax trukket op paa Taget,
 hvor jeg modtoges af fire Slavinder, som bød mig vel-
 kommen. Er Du en gammel Ven af Huset, sagde

de, eller er Du en nykommen? det sidste, svarede jeg. En af Slavinderne tog et Lys, og ledte mig fra Taget ned i Huset, som var meget smukt, ziret med fioldne Malerier, og med en stor Mængde perleindfattede transparente Kandelabrer.....

Sex og halvfemsindstyvende Nat.

Slavinden førte mig ind i Gemakker, belagte med mange Slags Tæpper, hvilke jeg aldrig havde seet Mage til, uden i Chalifen Almamuns Slot. Hun gav mig et Tegn, at jeg skulde sætte mig. Et Øjeblik efter sloges Forhængene tilside, og Slavinder indtraadte, nogle med Børlys i Hænderne, andre med Røgelseskar, af hvilke en liflig Lugt af Aloe og Ambra udstømmede. Omringet af Slavinderne indtraadte en blomstrende Mø, der var, som Fuldmaanen; rank var hendes Skabning, og i hendes Djekest laae tusende Skionheds Tryllerier. Hun kom ligesom svævende ind i Salen, med en Slavinde paa hver Side. Saasnart jeg saae hende, rejste jeg mig op. Velkommen Du, som kommer og besøger mig, sagde hun, og bad mig sætte mig paa Højsædet. Hvad er Anledningen til Din Komme? spurgte hun. At jeg er kommen her, er skeet gandske tilfældig: jeg gik allene hjem i Nat fra een af mine gode Venner.

og da jeg just kom i denne Gade, fandt jeg en hængende Kurb: saasom jeg var oprømt og munter, fik jeg Lyst til at sætte mig i den; var dette en Synd, saa har mit muntre Sind drevet mig dertil, og var det en god Handling, saa har Allah indgivet mig den. Der er, om Allah vil, svarede hun, intet ondt skeet derved; jeg haaber, at Du ej skal komme til at fortryde Dit Besøg. Hvad er Din Haandtering, og hvor er Du født? Jeg er Riibmand, og handler med Bomuldsvarer, og er født i Bagdad. Allah give Dig Lykke og Held! husker Du ingen smukke Vers, som Du kan recitere? lad os høre nogle? nogle faae kan jeg, svarede jeg, og for Dig gjør jeg alt, men jeg har endnu ikke fattet mig, da jeg saa nylig er kommen, og overalt bør det sig Huusfruen først at fortælle skionne Ting; da vil nok Giesten ogsaa komme efter nogle. Du har Ret, svarede hun, husker Du den og den Idyl? Hun fremsagde derpaa for mig endeel af de skionneste baade gamle og nye arabiske Digte. Jeg saae paa hende, jeg hørte hendes liflige Stemme, og vidste ikke, hvad jeg meest skulde beundre, enten hendes Skionhed, eller hendes Aandsdannelse, eller hendes smukke Stemme, eller hendes ypperlige Kundskaber i Sproget, dets Rettskrivning, Sproglære, samt forskiellige Versemaal. Nu haaber jeg, sagde hun, at Din Undseelse og Tilbageholdenhed er veget fra Dig. Ik-

kun Glæde og Munterhed boer hos mig, svarede jeg

Syv og halvfemsindstyvende Nat.

Lad os da høre, vedblev hun, nogle af de Vers, Du husker? Jeg fremsagde endeel smukke Vers, som hun syntes meget godt om: Jeg fortalte hende Anekdoter og Smaafortællinger, hvoraf hun saae, at jeg kiendte til Historien. Hvor er Du kommen til alle de Kundskaber? udbød hun, jeg har aldrig kiendt nogen Handelsmand, der har vidst saadan Beskeed i Literaturen; det Slags Folk plejer ikke at bekymre sig om Nigt. Hun befalede derpaa en Slavinde at bringe Forfriskninger ind. Denne kom med et Bord, besat med de udsøgteste Retter, saadanne, som ellers kun findes paa Chalifens Bord. Da vi havde spist, og vasket vore Hænder, toges Spisebordet bort, og Viin bragtes ind. En Krukke med Viin samt et Bæger satte hun for os hver. I Midten af Salen var der flere Slags vellugtende Urter og kostbare Røgelse, samt sieldne Frugter, som ellers kun prange paa fyrstelige Tafler. For at være kort: Vi drak af Bægerne og fortalte Historier et langt Stykke af Natten. Derpaa sagde hun til mig: Du forener saamange Siels og Legems Fuldkommenheder; der staaer kun tilbage,

at Du skulde besidde et Talent endnu, nemlig at kunne synge og spille. Jeg har stor Lyst til Musik, svarede jeg, og har ogsaa lagt mig derefter, men ikke drevet det vidt; Min Glæde vilde blive fuldkommen, om Du vilde lade mig høre Din fortryllende Sang. Hun lod sig bringe en Cithar, og sang følgende:

✧	Du Øje, som opfylder	✧
✧	med Ild mig fra det Øje,	✧
✧	tilluk Dig, Himmeløje!	✧
✧	Du dræber grusomt, hvem Du sødt	✧
	fortryller.	

✧	— De hvalte Øjenlaage	✧
✧	Du slumrende kan lukke,	✧
✧	kan dog ei Glæden lukke,	✧
✧	og mens Du slumrer, maa jeg evig	✧
	vaage.	

Otte og halvfemsfindstyvende Nat.

Hun sang videre:

✧	Ne, lad kun Øret høre,	✧
✧	hvad Øjet slet bevarer:	✧
✧	vist Blikket aabenbarer	✧
✧	den Løndom, Taaren stille vil	✧
	tilfløe.	

* Paa Giordens grønne Dænge *
 * jeg Gylden saae hendrage; *
 * der Gierter blev tilbage, *
 * og end er Gierter paa de grønne *
 Enge.

Endelig da hun mærkede, at Morgenrøden snart vilde udsprede sit Lys, kaldte hun paa en gammel Kone. Hurtig! sagde hun, thi det dages. Da jeg hørte dette, rejste jeg mig af mit Sæde. Hun bad mig holde mit Besøg hos hende hemmeligt, og jeg forsikrede, at jeg derom ej behøvede at bedes. Den gamle Kone ledte mig derpaa igiennem en hemmelig Dør ud paa Gaden. Jeg skyndte mig den korteste Vej hjem, og lagde mig paa Sofaen, men neppe havde jeg sovet en Times Tid, førend der kom Bud fra Chalifen, for at hente mig. Da jeg kom til ham, undskyldte jeg paa det bedste min Udeblivelse. Har Du Lyst, sagde han, til at begynde i Dag, hvor vi slap i Gaar? der er vel intet i Veien derfor? o Troendes Fyrste! svarede jeg. Jeg gik med ham ind i en Sal, hvor vi i Glæde og Fryd fordrevede Dagen med Viin, Sang og Musik. Da Aftenen kom, sagde Chalifen: jeg gaaer nu ind i mit Harem, men Du maa blive her: jeg skal snart igien være hos Dig. Men jeg blev kied af at sidde saa allene, især naar jeg tænkte paa de Glæder, jeg havde havt forrige Nat. Jeg stod op og gik ud til Porten; der fortalte Pagerne og Portnerne mig,

at de Troendes Fyrste havde fiendt paa dem igaar, fordi de havde ladet mig gaae. Det lader, lagde de til, som Du ønsker at drøine i hans Brede's brusende Hav. "For min Skyld," svarede jeg, "skal I aldrig have Ubesageligheder. Dersom jeg ikke vidste, at Tingen vilde gaae godt, gik jeg ikke. De Troendes Fyrste bliver længe i Haremet, og jeg skal, om Allah vil! være her igien, førend han kommer derfra." De lode mig da gaae, og jeg skyndte mig til den smalle Gade, fandt Kurven, satte mig i den, hidsebes op, og modtoges paa samme Maade, som forrige Nat....

Ni og halvfemsindstyvende Nat.

Efterat vi havde, ligesom forrige Nat, fortalt Historier, spilst og drukkert, tog Buran, min skønne Vertinde, sin Cithar, og sang:

✱	Da Øjet funkled, — fued	✱
✱	min Sjal for hvem den lued.	✱
✱	Til Dødens Skygger dunkle	✱
✱	jeg seer det Øje funkle.	✱
✱	Dog nu min Sjal sig qvæger	✱
✱	med Taarer kun af Kjærlighedens	✱
	Bæger.	

Veed Du, vedblev hnn, af hvem disse Vers ere?
de have til Forfatter Isshak fra Mosul, den Fyr-
tusende og een Nat, 1 Deel.

sternes Drikkebroder, og længe leve Isshak, den herlige Skjald, den sjældne Sanger og Spillemand! Isshak, svarede jeg, priser Allah, ham er givet, hvad der ikke er givet mange. Ja havde Du hørt ham selv synge disse Vers, svarede hun, saa skulde Du endnu mere have roest ham og endnu mere elsket og yndet ham. Endelig da Morgenens kom, fulgte den gamle Kone mig ud igjennem den samme Dør, som jeg kom ud af første Nat. Da jeg var kommen hjem, lagde jeg mig paa Sofaen, men jeg havde ikke sovet, uden et Djeblig, førend der kom Bud fra Chalifen, og jeg maatte følge med. Det lykkedes mig atter at stille ham tilfreds, og vi fordrog den Dag paa samme Maade, som de to forrige. Da Aftenen kom, gik Chalifen ind i sit Harem, og bød mig blive, indtil han kom tilbage; men dette var mig umueligt, naar jeg tænkte paa de Glæder, jeg havde nydt de to forrige Nætter. Jeg besluttede at gaae bort, hvilke saa end Følgerne vilde blive af Chalifens Brede, som jeg nu udsatte mig for. Jeg har et vigtigt Wrende, sagde jeg til Pagerne, som nøder mig til at gaae hjem et Djeblig, men jeg skal snart være her igjen. Kort sagt: jeg overtalte dem saalænge, indtil de lode mig gaae. Jeg skyndte mig affted, satte mig i Kurven, hidsejedes op, og modtoges af Buran, Skionhedens Soel, med hvem jeg underholdt mig paa samme angennemme Maade, som de to forrige Nætter

Hundrede Nat.

Henimod Morgenstunden faldt det mig ind, at Chalifen sikkert vilde spørge mig om Aarsagen til min Udeblivelse, og at jeg umuelig kunde stille hans Brede uden ved at fortælle ham hele Tildragelsen, hvoraf da fulgte, at han upaatvivlelig, som en varm Tilbeder af Kionnet, vilde forlange at være med paa Eventyr næste Nat. Jeg fortalte derfor min skønne Vertinde, at jeg havde en Fætter, som overgik mig langt i Smukhed, Anstand og Kundskaber, og, som af alle Kiendte bedst til Ishaks Sange, og kunde dem udenad. Tillader Du, vedblev jeg, at jeg tager denne min Fætter med mig næste Nat. Naar han er saaledes, som Du har beskrevet ham, svarede hun, saa seer jeg ham med Glæde, som min ubudne Giest. Tiden var nu forhaanden, da jeg maatte gaae. Jeg tog Afsked, og ilede hjem i mit Huus. Der traf jeg Chalifens Slaver ved Porten. Saasnart de øjnede mig, gik de imod mig, og trak af med mig til Slottet. Da jeg kom i Divanet, saae jeg Chalifen sidde der paa Troenen. Han saae vred og fortrydelig ud. Du har været ulydig imod mig, Ishak! raabte han. Nej! ved Allah! nej! o Troendes Fyrste! svarede jeg, men jeg har havt en Historie, som jeg kun i Genrum kan fortælle. Chalifen vinkede af de Tilstedeværende, at de skulde gaae ud. Jeg fortalte nu hele mit Eventyr.

Chalisen fik strax, som jeg havde forudseet, en heftig Længsel efter at være med, og han blev meget glad, da jeg lod ham vide, at jeg alt havde sørget derfor. Nu var Chalisen ikke vred længer, og vi begyndte at drikke og more os; men han havde ingen Ro; jeg maatte hele Dagen fortælle om min skønne Veninde; han talte Timerne, indtil endelig den forventede Nat kom. Da begave vi os paa Vejen, ledsagede af en eneste Dreng, og ridende hver paa sit Muulesel. Saa snart vi vare i Nærheden af Huset, steg vi af, og befalede Drengen, i Dagningen at være paa Stedet igien med begge Muuleslerne. Det er nødvendigt, o Troendes Fyrste! sagde jeg paa Vejen, at Du nu tilfidesætter Din Værdighed, som Chalif, og omgaaes mig med Afgtelse, som Din Jævnlig. Det behøver Du ikke at paaminde mig om, svarede Chalisen, men dersom hun spørger mig om noget, hvad skal jeg da gjøre? det skal jeg nok holde hende fra, svarede jeg. Da vi kom til Stedet, fandt vi to Kurve. Vi satte os, hver i sin; man trak os op paa Taget, og førte os ind i den mig bekendte Sal, hvor jeg indtog min gamle Plads. Almamun satte sig nedenfor mig. Strax efter kom den skønne Buran ind i Salen. Chalisen forbausedes over hendes Skønhed. Hun tilkønstede den nye Gjest Fred og Lykke; men, sagde hun, idet hun henvendte sig til mig, Du har ikke baaret Dig ret ad mod Din Fætter: hvorfor har Du

ikke givet ham en højere Plads? staae op, sagde hun til Almamun, og tag den Plads, som tilkommer Dig, da Du er en nykommen Giest, og Din Fætter derimod en gammel Bekjendter af Huset. Chalifen rejste sig, og satte sig paa Højsædet. De begyndte nu begge at spørge, fortælle Historier og fremsige Vers; og hun blev snart heri overvunden af Chalifen. Ved Allah! Du har sagt Sandhed, sagde hun til mig; Din Fætter besidder alle de Guldkommenheder, Du har roest ham for, og jeg er forpligtet til at takke Dig, fordi Du har taget ham med Dig. Sorbet og Biin bragdes ind, og Bægeret gik omkring. Er ogsaa Din Fætter Kiøbmand? spurgde hun mig. Ja! ingen af os, svarede jeg, kiender til andet, end Handelen. Sandelig! I ere to fiendne Kiøbmænd, udbrod hun, idet hun greb sin Cithar, og sang:

✧	Ved Zanegalslid	✧
✧	Kom den Elskede hid;	✧
✧	ved min Side har han sig sat:	✧
✧	Ne, frygter Du ei	✧
✧	Sorøderens Vei,	✧
✧	og ei den troløse Nat?	✧
✧	Sorøderens Vei	✧
✧	frygter Elskerens ei,	✧
✧	han ei frygter Zanegalslid;	✧
✧	men han seer sin Død	✧
✧	i den Elskovsglød,	✧
✧	som røver ham Menneſkevid.	✧

Hun sang videre:

✧ Gazellen springer saa let saa skøn, ✧
 ✧ og klart skinner Sol saa vide; ✧
 ✧ men stille vandrer den Elfskovs Søn ✧
 ✧ giennem Nat med de Rinder hvide. ✧
 ✧ Gazellens Søster er skøn og fro, ✧
 ✧ den klare Soel mig har blandet; ✧
 ✧ min Taare rinder, jeg har ej Ro, ✧
 ✧ og Du spørger, hvad mig er hændet. ✧

Chalifen fordrede af mig, at jeg skulde synge, men
 hun slog Citharens Streng og sang nok en Sang.
 Bægeret gik om, og Glæden betog Almamun. Syng!
 Ishak! raabte han, og kastede et Blik til mig,
 som Loven til sit Bytte. Jeg adlyder, Herre!
 svarede jeg, og sang:

✧ Mon Almamun ej er for Jordens ✧
 Slægter en Naade,
 ✧ Skielnende vildsom Gang og Van: ✧
 dring paa rette Vej;
 ✧ Allah sin Tiener saae, sin bedste ✧
 Tiener han Fiendre
 ✧ Allah Spiret ham gav: han Fiend: ✧
 te Tieneren bedst.

Syng videre! Ishak! raabte Chalifen. Jeg rejste
 mig op, og stillede mig foran ham, greb Citharen,
 og sang en lang Elfskovsang.

Vor skionne Vertinde havde nu faaet at vide,
 at hendes Giester vare Chalifen og Isshak fra Mosul;
 hun rejste sig hurtig op, gik ind i et Sideværelse, og
 lukkede Døren i Laas efter sig. Hurtig! Isshak!
 raabte Chalifen, skaf mig at vide, hvem der ejer
 dette Huus. Jeg gik ud af Salen, og mødte da den
 gamle Kone, som de forrige Aftener havde fulgt mig
 bort. Hvad heder Huusherren? spurgte jeg. Has-
 san ben Sahel, svarede hun, og hans Datter Buran
 var den, I talte med. Jeg sagde dette til Chalifen,
 som strax bød, at Hassan skulde hentes. Siig Eders
 Huusbonde, sagde jeg til den gamle Kone, at de
 Troendes Fyrste søger ham. Han kom uden Ophold.
 Har Du en Datter? spurgte Chalifen. Ja! o
 Troendes Fyrste! jeg har en Datter, som heder Bu-
 ran, svarede Hassan. Jeg begierer hende af Dig til
 Hustru, vedblev Chalifen. Hun er Din Slavinde,
 og Du har at byde over hende, var Hassans Svar. —
 Jeg tager hende til min Gemalinde, og udbetaler Dig
 i Brudegave tredive tusende Denarier; denne Sum
 skal blive Dig bragt, saasnart det bliver Dag, og
 naar Du har modtaget den, for da Din Datter til-
 os! — Derpaa stod Chalifen op; Porten aabnedes for
 os, og vi gik bort. Ingen, Isshak! kan give saa-
 danne Anviisninger, som Du; Du giver de bedste,
 sagde Chalifen til mig, da vi vare komne til Slottet.
 En Mand, som jeg, Herre! behøver deri ingen Bej-

ledning, svarede jeg. — Saavidt Ishaks fra Mosuls Fortælling. Chalifen befalede, at Pengene skulde bringes til Hassan ben Sahel, saasnart det blev Dag. Den skionne Buran førtes samme Dag til Chalifen, og hun var de Troendes Fyrstes kæreste Hustru. — Dette er den fuldstændige Historie om Buran; Allah veed det bedre.... Schehrizad sang, thi det var blevet Dag. Hvor skion og hvor listig er ikke Din Fortælling! sagde Donjazad, hendes Søster. Dersom Sultanen skienker mig Livet, svarede Schehrizad, skal jeg fortælle Eder en Historie, der er langt vidunderligere, end denne. Ved Allah! svarede Sultanen, jeg vil ikke dræbe Dig, førend jeg faaer hørt af Dig den underfulde Historie, som Du har lovet.

Ved Skaberens; den Algodes, Hielp er lykkeligen fuldført paa disse Blade Trykningen af de hundrede Nætters Historier udaf Tusende og een Nat.
Priset være Allah,
Verdenernes
Herre!



